МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТУСА

МУШКЕТ ЯНА ВАСИЛІВНА

Допускається до захисту
Т.в.о. завідувача кафедри кризової та
клінічної психології
канд. психол. наук, доцент
_____ Катерина ВАСЮК
« » _____ 2025 р.

СТРАТЕГІЇ ВИРІШЕННЯ КОНФЛІКТІВ У СТАРШОКЛАСНИКІВ З РІЗНИМ РІВНЕМ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ

Спеціальність 053 Психологія

Кваліфікаційна (магістерська) робота

Науковий керівник:
Н. В.Шель, канд. психол. наук,
доцент, доцент кафедри загальної
та соціальної психології

Оцінка: ____/____/_____
(бали /за шкалою ЕКТS/за національною шкалою)
Голова Е.К.:_____
(підпис)

Вінниця 2025

АНОТАЦІЯ

Мушкет Я. В. Стратегії вирішення конфліктів у старшокласників з різним рівнем емоційного інтелекту. – Кваліфікаційна (магістерська) робота на здобуття освітнього ступеня магістра за спеціальністю 053 "Психологія". 2025 р.

Магістерська робота присвячена дослідженню взаємозв'язку між рівнем емоційного інтелекту та вибором стратегій вирішення конфліктів у старшокласників, а також розробці та апробації тренінгової програми психологічної корекції конфліктної поведінки.

У роботі здійснено теоретичний аналіз наукових підходів до вивчення емоційного інтелекту, конфлікту як соціально-психологічного феномена та стратегій конфліктної поведінки. Розкрито роль емоційного інтелекту у конфліктній поведінці старшокласників, проаналізовано особливості його розвитку в юнацькому віці.

Емпіричне дослідження проведено на базі Вапнярських ліцеїв із залученням 73 старшокласників віком 15-17 років. Використано комплекс психодіагностичних методик: опитувальник емоційного інтелекту Н. Холла, тест К. Томаса-Кілмана, методики Дж. Гілфорда та М. Саллівена, Р.А. Ахмерової. Статистична обробка здійснювалася за допомогою кореляційного аналізу Пірсона, Н-критерію Краскела-Уолліса та U-критерію Манна-Уітні.

Результати підтвердили основну гіпотезу: рівень емоційного інтелекту є статистично значущим фактором вибору стратегій вирішення конфліктів. Виявлено сильні позитивні кореляції між емоційним інтелектом та стратегією "Співпраця", негативні кореляції зі стратегією "Уникнення" та високо значущі відмінності між групами з різним рівнем емоційного інтелекту.

На основі отриманих даних розроблено тренінгову програму розвитку емоційного інтелекту (11 занять, 3 модулі). Квазіекспериментальне дослідження (експериментальна група n=37, контрольна n=36) підтвердило її ефективність: приріст емоційного інтелекту на 12,5%, зростання використання "Співпраці" з 16,2% до 35,1%, зниження "Уникнення" з 35,1% до 18,9%. Розміри ефекту d=0,73-0,98 відповідають великим ефектам за Коеном.

Дослідження емпірично обґрунтувало взаємозв'язок емоційного інтелекту та стратегій вирішення конфліктів, а розроблена інтервенція довела практичну ефективність цілеспрямованого розвитку емоційно-інтелектуальних компетенцій для формування конструктивних патернів конфліктної поведінки старшокласників.

Результати дослідження мають теоретичне значення для поглиблення розуміння механізмів впливу емоційного інтелекту на конфліктну поведінку старшокласників та практичне застосування у формі науково обґрунтованої тренінгової програми для впровадження в освітній процес. Програма демонструє оптимальне співвідношення ефективності, прийнятності для цільової аудиторії та реалістичності реалізації в умовах освітнього закладу. Статистично значущі позитивні зміни в експериментальній групі при відсутності значущих змін у контрольній групі доводять каузальний зв'язок між участю у програмі та покращенням показників емоційного інтелекту і конфліктної компетентності. Розміри ефекту за ключовими показниками відповідають критеріям великих ефектів, що підтверджує не лише статистичну, але й практичну значущість отриманих результатів.

Ключові слова: емоційний інтелект, стратегії вирішення конфліктів, старшокласники, конфліктна поведінка, тренінгова програма, соціально-емоційне навчання, саморегуляція, емпатія, співпраця, уникнення.

145 с., 17 табл., 4 рис., 1 дод., 51 джерел.

ANNOTATION

Mushket Y. V. Conflict resolution strategies in high school students with different levels of emotional intelligence. – Qualification work for obtaining a master's degree in specialty 053 "Psychology". 2025.

The master's thesis is devoted to the study of the relationship between the level of emotional intelligence and the choice of conflict resolution strategies in high school students, as well as the development and testing of a training program for psychological correction of conflict behavior.

The paper carries out a theoretical analysis of scientific approaches to the study of emotional intelligence, conflict as a socio-psychological phenomenon and strategies of conflict behavior. The role of emotional intelligence in the conflict behavior of high school students is revealed, the peculiarities of its development in youth are analyzed.

The empirical study was conducted on the basis of the Vapnyar Lyceums with the involvement of 73 high school students aged 15-17. A complex of psychodiagnostic methods was used: emotional intelligence questionnaire N. Hall, test K. Thomas-Kilman, methods of J. Guildford and M. Sullivan, R.A. Akhmerova. Statistical processing was carried out using Pearson correlation analysis, the Kruskal-Wallis H-test and the Mann-Whitney U-test.

The results confirmed the main hypothesis: the level of emotional intelligence is a statistically significant factor in the choice of conflict resolution strategies. Strong positive correlations between emotional intelligence and the Collaboration strategy, negative correlations with the Avoidance strategy, and highly significant differences between groups with different levels of emotional intelligence have been identified.

Based on the received data, a training program for the development of emotional intelligence was developed (11 classes, 3 modules). A quasi-experimental study (experimental group n=37, control n=36) confirmed its effectiveness: an increase in emotional intelligence by 12.5%, an increase in the use of "Cooperation" from 16.2% to 35.1%, a decrease in "Avoidance" from 35.1% to 18.9%. Effect sizes d=0.73-0.98 correspond to large Cohen effects.

The study empirically substantiated the relationship between emotional intelligence and conflict resolution strategies, and the developed intervention proved the practical effectiveness of the purposeful development of emotional and intellectual competencies for the formation of constructive patterns of conflict behavior of high school students.

The results of the study are of theoretical importance for deepening the understanding of the mechanisms of the influence of emotional intelligence on the conflict behavior of high school students and practical application in the form of a scientifically based training program for implementation in the educational process.

The program demonstrates the optimal ratio of efficiency, acceptability for the target audience and realism of implementation in the conditions of an educational institution. Statistically significant positive changes in the experimental group in the absence of significant changes in the control group prove a causal connection between participation in the program and improvement of indicators of emotional intelligence and conflict competence. The dimensions of the effect according to key indicators meet the criteria of large effects, which confirms not only the statistical, but also the practical significance of the obtained results.

Key words: emotional intelligence, conflict resolution strategies, high school students, conflict behavior, training program, social-emotional learning, self-regulation, empathy, cooperation, avoidance.

145 p., 17 tabl., 4 fig., 1 add, 51 lit.

ЗМІСТ

ВСТУП..... 7
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ СТРАТЕГІЙ ВИРІШЕННЯ КОНФЛІКТІВ ТА ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ СТАРШОКЛАСНИКІВ..... 13
1.1. Конфлікт як соціально-психологічний феномен: сутність, види, динаміка..... 13
1.2. Стратегії вирішення конфліктів: класифікація та характеристики..... 23
1.3. Емоційний інтелект у конфліктній поведінці старшокласників: роль та особливості розвитку..... 32
Висновок до розділу 1..... 46
РОЗДІЛ 2. МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ..... 48
2.1. Організація дослідження та етичні аспекти..... 48
2.2. Характеристика досліджуваної вибірки..... 51
2.3. Методи дослідження: теоретичні, емпіричні, математико-статистичні... 54
Висновок до розділу 2..... 57
РОЗДІЛ 3. ДОСЛІДЖЕННЯ СТРАТЕГІЙ ВИРІШЕННЯ КОНФЛІКТІВ У СТАРШОКЛАСНИКІВ З РІЗНИМ РІВНЕМ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ.. 59
3.1. Оцінка рівня емоційного інтелекту та стратегій вирішення конфліктів у старшокласників..... 59
3.2. Розробка та апробація тренінгової програми психологічної корекції стратегій вирішення конфліктів..... 74
3.3. Порівняння вибору стратегій вирішення конфліктів до та після корекції у старшокласників з різним рівнем емоційного інтелекту..... 82
Висновок до розділу 3..... 89
ВИСНОВКИ..... 91
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ..... 95
ДОДАТКИ..... 101

ВСТУП

Актуальність теми. Стратегій вирішення конфліктів у старшокласників з різним рівнем емоційного інтелекту є надзвичайно актуальною в контексті сучасних викликів, з якими вони стикаються в період навчання у школи. В цей час особистість старшокласників переживає інтенсивні процеси розвитку, включаючи формування емоційної, соціальної та когнітивної зрілості. Саме емоційний інтелект (EI) відіграє ключову роль у тому, як вони реагують на стресові ситуації та конфлікти, адже здатність правильно розпізнавати, розуміти і управляти своїми емоціями суттєво впливає на вибір стратегій їх вирішення.

Конфлікти є невід'ємною частиною міжособистісних відносин, особливо в даному віці, коли активно формується особистість і соціальні зв'язки. Старшокласники можуть стикатися з різноманітними труднощами, такими як зміни в самооцінці, порушення комунікації чи конкуренція за увагу й визнання, що може призводити до конфліктів як у родині, так і в колективі. Тому розуміння того, як емоційний інтелект впливає на вибір стратегії вирішення конфліктів, є важливим для розробки ефективних методів підтримки ст аршокласників у подоланні цих труднощів.

Сучасне суспільство характеризується високим рівнем соціальної напруги та відображається на міжособистісних відносинах в старшому шкільному середовищі. Зростання агресії, насильства та нетерпимості вимагає пошуку ефективних шляхів формування конструктивної поведінки у процесі вирішення конфлікту. Вплив інформаційного простору, соціальних мереж, створює нові форми комунікації, що можуть сприяти виникненню конфліктів, таких як кібербулінг або віртуальна агресія, що також потребує відповідних досліджень [9]. Уміння ефективно вирішувати конфлікти є однією з ключових життєвих компетентностей, необхідних для успішної соціальної адаптації та інтеграції в суспільство. Нездатність конструктивно вирішувати конфлікти може призвести до різноманітних негативних наслідків, таких як девіантна поведінка, агресія, насильство або соціальна ізоляція [8, 27].

Емоційний інтелект у цей період набуває особливої значущості, оскільки він сприяє успішному соціальному адаптації та відіграє важливу роль у виборі стратегій поведінки в конфліктних ситуаціях.

Дослідження українських науковців підтверджують значущість емоційного інтелекту для регуляції конфліктної поведінки. Зокрема, М. А. Карабан наголошує на важливості ЕІ для ефективного вирішення конфліктів через конструктивні стратегії. І. В. Соловйова встановила, що старшокласники з високим рівнем емоційної компетентності мають здатність до мирного вирішення конфліктів і адаптації поведінки залежно від ситуації. Т. М. Титаренко, В. І. Ілійчук, Л. О. Петровська та Н. В. Матяш також досліджували вплив ЕІ на конфліктну поведінку та міжособистісні відносини.

Закордонні дослідники, такі як Деніел Ґоулман, Пітер Саловеї та Джон Майєр, підкреслюють важливість емоційного інтелекту для управління емоціями і поведінкою в конфліктних ситуаціях. Їхні роботи демонструють, що здатність розпізнавати, розуміти та управляти емоціями є ключовою для зниження стресу та ефективного вирішення конфліктів.

Розробка програм для розвитку емоційного інтелекту та навичок конструктивного вирішення конфліктів є важливою складовою психологічної практики, спрямованою на профілактику конфліктної поведінки і забезпечення психосоціального благополуччя старшокласників.

Аналіз літератури показує, що зв’язок емоційного інтелекту з конфліктністю існує, проте він є недостатньо вивченим. Саме тому це зумовило вибір теми нашого дослідження з метою глибшого вивчення цієї проблеми.

Об’єкт дослідження – стратегії вирішення конфліктів.

Предметом дослідження є стратегії вирішення конфліктів у старшокласників з різним рівнем емоційного інтелекту.

Гіпотеза дослідження полягає у наступному твердженні, що рівень емоційного інтелекту у старшокласників має вплив на вибір стратегії вирішення конфліктів, причому старшокласники з високим рівнем емоційного інтелекту частіше використовують конструктивні стратегії співробітництва та компромісу,

ніж старшокласники з низьким рівнем емоційного інтелекту більше схильні до використання стратегій суперництва та уникнення.

Метою дослідження є дослідження стратегій вирішення конфліктів у старшокласників з різним рівнем емоційного інтелекту.

Завдання дослідження:

1. Здійснити теоретичний аналіз наукових джерел із питань емоційного інтелекту та стратегій поведінки у конфліктних ситуаціях старшокласників.

2. На основі методологічного аналізу проблеми визначити методики дослідження рівня емоційного інтелекту та стратегій подолання конфліктів у старшокласників.

3. Дослідити емпіричним шляхом зв'язок рівня емоційного інтелекту зі стратегіями вирішення конфліктів у старшокласників.

4. Розробити та апробувати програму психологічної корекції вибору більш конструктивних стратегій подолання конфліктів у старшокласників з різним рівнем емоційного інтелекту.

У рамках магістерської роботи, з метою забезпечення всебічного та глибокого аналізу досліджуваного феномену, передбачається застосування комплексного методологічного підходу, що поєднує в собі кількісні та якісні методи. Такий підхід дозволяє не лише виявити статистичні закономірності, але й розкрити сутнісні характеристики досліджуваного явища.

Для досягнення поставленої мети та виконання завдань дослідження, а також для перевірки висунутих гіпотез, було застосовано наступні методи:

1. Загальнонаукові теоретичні методи: аналіз психологічної літератури, наукових джерел з теми дослідження дозволив сформувати теоретичну базу, визначити ключові поняття та концепції, а також виявити існуючі наукові підходи до вивчення проблеми; порівняльний метод (виявлення спільних та відмінних особливостей у виборі стратегій конфліктної поведінки у старшокласників із різним рівнем емоційного інтелекту); узагальнення (теоретичних та емпіричних даних за предметом дослідження).

2. Емпіричні методи.

- Анкетування. Використання анкетування дозволило зібрати масив даних про досліджуване явище, що дало можливість виявити кількісні закономірності та тенденції.

- Стандартизовані опитувальники. Застосування стандартизованих опитувальників забезпечило об'єктивність та надійність отриманих даних, а також можливість порівняння результатів з даними інших досліджень.

3. У якості психодіагностичного інструментарію нами було використано:

1. Методика діагностики емоційного інтелекту Н. Холла

2. Опитувальник стратегій поведінки в конфлікті Томаса-Кілманна

3 Методика «Соціальний інтелект» (Дж. Гілфорд, М. Саллівен).

4. Методика "Діагностика стилів подолання стресу" Р. А. Ахмерової.

Методи математичної статистики, які були використані в магістерській роботі: Н-критерій Краскела-Уолліса, кореляційний аналіз Пірсона, U-критерій Манна-Уітні.

Вибірка дослідження. Емпіричне дослідження проводилося на базі ліцеїв в селищі Вапнярка упродовж 1 семестру 2025 навчального року. Загальний обсяг вибірки склав N = 73 особи, з них дівчата –57,5% (42 особи), хлопці – 42,5% (31 особа). Дослідження охопило учнів 10-х класів –52,1% (38 осіб) та 11-х класів – 47,9% (35 осіб). Віковий діапазон учасників становив від 15 до 17 років.

Наукова новизна дослідження полягає в комплексному вивченні взаємозв'язку емоційного інтелекту та стратегій вирішення конфліктів у старшокласників, що на сьогодні є недостатньо дослідженою темою. Існуючі наукові роботи часто зосереджуються на загальних тенденціях, не враховуючи індивідуальні відмінності та специфіку віку. Це дослідження поглиблює розуміння того, як емоційний інтелект впливає на вибір стратегій вирішення конфліктів у старшокласників, враховуючи нейробіологічні та психосоціальні зміни, які відбуваються на цьому етапі розвитку.

Також важливою складовою є розробка та апробація тренінгової програми, спрямованої на розвиток конструктивних стратегій вирішення конфліктів, з

урахуванням індивідуальних особливостей старшокласників з різним рівнем емоційного інтелекту. Оцінка ефективності цієї програми дозволяє розкрити її вплив на психосоціальне благополуччя старшокласників і створити нові методи роботи з учнями для зменшення рівня конфліктності.

Практична значущість дослідження полягає в розробці ефективних методів підтримки старшокласників, спрямованих на розвиток емоційного інтелекту та удосконалення стратегій вирішення конфліктів. Отримані результати можуть бути використані для створення програм і тренінгів, що сприятимуть підвищенню соціальної адаптації старшокласників, зниженню рівня агресії та насильства серед молоді, а також розвитку конструктивних стратегій вирішення конфліктів. Зокрема, розробка тренінгової програми дозволяє впливати на розвиток емоційного інтелекту та навички управління конфліктами, враховуючи індивідуальні потреби учнів. Це сприятиме зменшенню випадків агресії, насильства та соціальної ізоляції, а також сприятиме формуванню життєвих компетентностей, необхідних для успішної самореалізації особистості. Розроблені програми можуть бути інтегровані в шкільну освіту, а також застосовані у роботі з учнями з різним рівнем емоційного інтелекту, зокрема за допомогою онлайн-платформ з інтерактивними вправами для розвитку цих навичок. Це дозволить старшокласникам ефективніше взаємодіяти один з одним, знижуючи рівень конфліктності та забезпечуючи психосоціальне благополуччя.

Таким чином, практична значущість дослідження полягає не тільки в теоретичних результатах, а й у конкретних кроках, що можуть бути впроваджені в практичну діяльність педагогів і психологів, сприяючи поліпшенню психоемоційного клімату в школах і підвищенню ефективності роботи з старшокласниками.

Апробація результатів дослідження. Матеріали досліджень представлені на VII Міжнародній науково-практичній конференц “Scientific achievements of contemporary society" (6-8 лютого 2025 року, Лондон, Великобританія), а також у статті "Роль емоційного інтелекту на вибір стратегій вирішення конфліктів у

старшокласників" (журнал "Наукові інновації та передові технології", № 4(44) 2025 року).

Структура роботи. Робота складається із вступу, трьох розділів із підрозділами, висновків, списку використаних джерел із 51 позицій. Загальний обсяг роботи становить 144 сторінки. Робота містить 4 рисунки та 17 таблиць.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ СТРАТЕГІЙ ВИРІШЕННЯ КОНФЛІКТІВ ТА ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ СТАРШОКЛАСНИКІВ

1.1. Конфлікт як соціально-психологічний феномен: сутність, види, динаміка.

Конфлікт є однією з найважливіших тем у соціальній психології, оскільки він визначає особливості взаємодії між людьми та групами. Вивчення цього феномена охоплює широкий спектр теоретичних і практичних підходів, що розглядають причини, механізми та наслідки конфліктної поведінки [4]. У науковому дискурсі конфлікт визначають як протистояння індивідів або груп, що виникає на основі розбіжностей у цінностях, потребах, цілях або поглядах [30].

Дослідження соціальних аспектів конфліктів проводили численні зарубіжні науковці, зокрема Кеннет Томас, Ральф Кілман, Мортон Дойч, Льюїс Козер, Дін Пруітт, Пітер Карнегі та багато інших. У наукових дослідженнях конфлікт постає як динамічний процес, що розгортається під впливом різних зовнішніх та внутрішніх факторів [25]. Відповідно до теорії соціального обміну Джорджа Гомманса, конфлікт можна розглядати як результат порушення балансу у взаємодії між людьми, коли одна сторона вважає, що отримує менше, ніж вкладає [4]. Це узгоджується з підходами, запропонованими Мортоном Дойчем, який виділив кооперативні та конкурентні взаємодії у конфліктних ситуаціях. Він зазначав, що конфліктна поведінка залежить від стилю спілкування між сторонами та їхньої орієнтації на співпрацю або суперництво [34].

Льюїс Козер у своїх працях розглядав конфлікт як необхідний елемент соціальної взаємодії, що сприяє адаптації та розвитку суспільства. Він наголошував, що конфлікти можуть виконувати як деструктивну, так і конструктивну функцію, залежно від способів їх розв’язання [12]. Його підхід ґрунтується на розумінні конфлікту не лише як протистояння, а й як механізму підтримки соціального порядку та стабільності [36]. Аналогічні погляди

висловлював Пітер Карнегі, який вважав, що конфлікт є природним станом суспільних відносин, і його вирішення можливе лише через узгодження позицій сторін [34].

Розгляд конфлікту як соціально-психологічного явища включає вивчення механізмів його виникнення, зокрема психологічних чинників, що визначають поведінку учасників конфліктної взаємодії. Експериментальні дослідження Діна Пруітта та Роберта Рубіна показали, що особливості особистості, рівень емоційної саморегуляції та когнітивні стилі мислення значною мірою впливають на схильність до певних стратегій поведінки в конфліктних ситуаціях [13].

Їхні висновки свідчать про те, що емоційна регуляція може знижувати ймовірність ескалації конфліктів, тоді як низький рівень контролю над емоціями часто призводить до зростання напруги між сторонами [12]. Окремі аспекти конфлікту розглядалися в теорії організаційної поведінки, що була розвинена Кеннетом Томасом і Ральфом Кілманом. Вони створили модель стратегій поведінки у конфліктних ситуаціях, яка базується на двох основних параметрах – орієнтації на власні інтереси та врахуванні інтересів іншої сторони. Ця модель дозволяє аналізувати конфлікти з позицій різних підходів до їх розв’язання, включаючи суперництво, уникнення, пристосування, співпрацю та компроміс [34, 44].

У рамках досліджень соціальної динаміки конфліктів значний внесок зробив Мортон Дойч, який розглядав конфлікт не лише як процес взаємодії, а й як феномен, що впливає на соціальні структури. Він стверджував, що в основі конфліктів лежать суперечливі соціальні ролі та очікування, які формуються під впливом культурних і соціальних норм. Його підходи знайшли продовження у працях таких дослідників, як Джеффрі Рубін і Бертрам Рейвен, які вивчали вплив влади та авторитету на перебіг конфліктних ситуацій [49].

Значний вплив на розуміння конфлікту як соціально-психологічного феномена мали дослідження групової динаміки, зокрема роботи Курта Левіна. Він розглядав конфлікти як наслідок змін у соціальному середовищі та відзначав роль лідерства у їхньому регулюванні. Його теорія полів пояснює, як зміни у

взаєминах між членами групи можуть провокувати напруженість та створювати передумови для виникнення конфліктів [25]. Питання конфліктів у молодіжному середовищі привертало увагу багатьох дослідників, серед яких варто згадати Джудіт Річ Гарріс, яка розглядала соціальні фактори впливу на формування конфліктної поведінки в підлітковому віці. Її дослідження свідчать про те, що старшокласники схильні переймати стратегії вирішення конфліктів від найближчого соціального оточення, включаючи сім'ю та ровесників [12]. Аналогічні висновки зробив Альберт Бандура у своїй теорії соціального научіння, де він підкреслював, що поведінкові моделі в конфліктних ситуаціях формуються через спостереження та наслідування [13].

Вивчення типології конфліктів є важливим для розуміння їхніх характеристик та вибору ефективних підходів до розв'язання. Класифікація конфліктів у науковій літературі відображає їхню багатогранність та взаємопов'язаність із соціальними, психологічними та структурними аспектами людської взаємодії [4].

Один із основних підходів до класифікації конфліктів передбачає їх поділ за рівнем соціальної взаємодії. Відповідно до цього критерію, розрізняють міжособистісні, внутрішньоособистісні, міжгрупові та соціальні конфлікти. Міжособистісні конфлікти виникають у процесі взаємодії окремих індивідів і є найпоширенішими у повсякденному житті. Вони можуть проявлятися у вигляді суперечок, конкурентної боротьби або відкритого протистояння між людьми, інтереси яких суперечать одне одному. Причини таких конфліктів зазвичай пов'язані з різницею у поглядах, системах цінностей, способах комунікації та рівні емоційної зрілості [4].

Внутрішньоособистісні конфлікти характеризуються наявністю суперечностей у свідомості окремої особистості. Вони можуть виникати у разі розбіжностей між цінностями, бажаннями та можливостями або під впливом зовнішніх обставин, що змушують людину обирати між альтернативними варіантами поведінки. Такі конфлікти часто супроводжуються емоційною напруженістю, когнітивним дисонансом та зниженням рівня психологічного

комфорту. Науковці відзначають, що внутрішньоособистісні конфлікти можуть мати як деструктивний, так і конструктивний вплив, сприяючи розвитку особистості або, навпаки, ускладнюючи її адаптацію до соціального середовища [27].

Міжгрупові конфлікти охоплюють протистояння між колективами, соціальними групами або організаціями. Вони можуть виникати через розбіжності в інтересах, ідеологічні відмінності або боротьбу за ресурси та статус у суспільстві. Дослідження міжгрупових конфліктів демонструють, що такі ситуації часто супроводжуються формуванням стереотипів, посиленням внутрішньогрупової солідарності та підвищенням рівня напруги між опонентами [30].

На думку науковців, ефективне управління міжгруповими конфліктами потребує застосування стратегій переговорів, компромісу та створення умов для взаєморозуміння між сторонами. Соціальні конфлікти мають більш масштабний характер і охоплюють протистояння між великими суспільними групами, соціальними класами або націями. Вони часто пов’язані з нерівномірним розподілом ресурсів, політичними суперечностями або культурними відмінностями. Соціальні конфлікти можуть набувати різних форм, включаючи страйки, протести, революції або війни. Наукові підходи до вивчення соціальних конфліктів підкреслюють їхню роль у трансформації суспільства та формуванні нових соціальних структур [36].

Підходом до класифікації конфліктів є їх поділ за причинами виникнення. Відповідно до цього критерію, виділяють конфлікти інтересів, ціннісні, інформаційні та комунікативні конфлікти. Конфлікти інтересів виникають тоді, коли учасники прагнуть досягти несумісних цілей або отримати ресурси, доступ до яких обмежений. Вони можуть спостерігатися у професійній, політичній, економічній або міжособистісній сферах [12]. Ціннісні конфлікти зумовлені відмінностями у світогляді, етичних переконаннях або культурних традиціях. Такі суперечності часто є стійкими та важко піддаються вирішенню, оскільки ґрунтуються на глибоко вкорінених уявленнях про правильне і неправильне [34].

Інформаційні конфлікти виникають через дефіцит, надлишок або неправильне трактування інформації між сторонами. Вони часто спостерігаються у ситуаціях, коли комунікація між учасниками є недостатньо ефективною або містить спотворення фактів. Комунікативні конфлікти можуть бути спричинені особливостями стилю спілкування, мовними бар'єрами або неузгодженістю у використанні символів і знаків. Дослідники зазначають, що вирішення таких конфліктів потребує покращення навичок комунікації, розвитку навичок активного слухання та встановлення ефективних каналів обміну інформацією [26, 43].

Конфлікти розрізняють за характером прояву. Вони можуть бути відкритими або прихованими. Відкриті конфлікти характеризуються безпосереднім вираженням протистояння між сторонами, що може проявлятися у вигляді суперечок, конфронтації або навіть фізичних дій. Приховані конфлікти не проявляються явно, але можуть існувати у вигляді внутрішньої напруги, непрямої конкуренції або маніпуляцій. Вони часто зустрічаються у соціальних групах або колективах, де сторони намагаються уникати відкритої конфронтації, але водночас підтримують певний рівень напруженості у відносинах [24; 33].

Підходом до класифікації конфліктів є їх розподіл за рівнем інтенсивності. За цим критерієм виділяють латентні, гострі та хронічні конфлікти. Латентні конфлікти існують на рівні потенційної загрози, коли протиріччя між сторонами ще не набули відкритого характеру. Гострі конфлікти супроводжуються активним протистоянням і можуть мати руйнівні наслідки. Хронічні конфлікти тривають тривалий час і характеризуються періодичними спалахами загострення, що свідчить про наявність глибоких розбіжностей між сторонами [21].

Науковий інтерес викликає також класифікація конфліктів за їхніми наслідками. Вони можуть мати конструктивний або деструктивний характер. Конструктивні конфлікти сприяють виявленню проблемних питань, стимулюють пошук нових рішень і сприяють розвитку взаєморозуміння. Деструктивні конфлікти, навпаки, призводять до погіршення стосунків, втрати

довіри та підвищення рівня напруженості у суспільстві. Дослідники зазначають, що наслідки конфліктів значною мірою залежать від стилю поведінки учасників, рівня комунікативної компетентності та наявності механізмів регулювання суперечностей [4; 13; 34].

Конфліктна взаємодія може бути короткочасною або тривалою, інтенсивною або прихованою, але незалежно від форми, вона має певний процесуальний характер. Науковці розглядають розвиток конфлікту як послідовний ланцюг змін, що включає зародження суперечностей, їхнє усвідомлення сторонами, загострення протистояння, перехід до активних дій та завершення конфлікту з тими чи іншими наслідками [30, 48]. Перший етап розвитку конфлікту полягає у виникненні об'єктивних передумов для суперечностей. Це може бути зумовлено розбіжністю в цілях, відмінностями у поглядах, нерівномірним розподілом ресурсів або іншими факторами, які створюють потенційну напругу у взаємодії. На цьому етапі самі учасники можуть ще не усвідомлювати наявність конфліктної ситуації, однак у структурі відносин вже закладені суперечності, що можуть у подальшому призвести до відкритого протистояння [12; 26].

Наступним етапом є усвідомлення конфлікту сторонами. Це відбувається тоді, коли одна або кілька осіб починають відчувати дискомфорт через існуючі суперечності. Учасники починають оцінювати ситуацію, аналізувати свої позиції та прогнозувати можливі наслідки розвитку подій. На цьому етапі значну роль відіграють особистісні особливості, соціальні установки та рівень комунікативних навичок суб'єктів конфлікту [34, 44]. Далі конфлікт переходить до фази загострення, яка характеризується активним виявом протистояння. Учасники можуть почати висловлювати свої претензії, аргументувати свої позиції, здійснювати дії, спрямовані на захист власних інтересів або спробу вплинути на опонента. Інтенсивність конфлікту може зростати поступово або різко, залежно від того, наскільки сторони готові до конструктивного діалогу або, навпаки, до протистояння [21].

У процесі розвитку конфлікту його учасники можуть використовувати різні стратегії поведінки. Деякі можуть намагатися уникнути відкритої конфронтації, інші — йти на компроміс, а треті — відстоювати свою позицію всіма можливими засобами. На даному етапі значення має також вплив зовнішнього середовища: підтримка з боку третіх осіб, соціальний тиск, нормативні обмеження або інші фактори, які можуть сприяти або, навпаки, гальмувати ескалацію конфлікту [45].

Пік конфлікту є тією фазою, коли напруженість досягає максимального рівня, а дії учасників набувають найбільш вираженого характеру. У цей момент можливі спроби змінити баланс сил, застосування різних тактик, включаючи маніпуляцію, коаліційні дії або навіть примус. Емоційний компонент конфлікту також посилюється, що може ускладнювати процес пошуку взаєморозуміння [42]. Після пікової стадії конфлікт може завершитися різними способами. У деяких випадках сторони доходять згоди через переговори, знаходять компроміс або вирішують припинити протистояння через виснаження ресурсів.

В інших ситуаціях конфлікт може залишатися нерозв’язаним або перетворюватися на хронічний, періодично загострюючись у майбутньому. Завершення конфлікту не завжди означає його повне зникнення, оскільки деякі негативні наслідки можуть мати довготривалий характер, особливо якщо конфлікт зачіпав глибокі особистісні або групові інтереси [12].

Оцінка наслідків конфлікту є завершальним етапом його динаміки. Успішне завершення передбачає аналіз того, як змінилися відносини між учасниками, чи було досягнуто новий рівень взаєморозуміння або, навпаки, чи конфлікт призвів до подальшої напруженості. Дослідники зазначають, що конфлікт може мати як руйнівний, так і конструктивний вплив. У деяких випадках він сприяє виявленню проблем, стимулює розвиток ефективних стратегій комунікації та сприяє зростанню рівня соціальної компетентності учасників [4, 36, 49].

У науковій літературі існує кілька моделей розвитку конфлікту. Деякі з них розглядають конфлікт як лінійний процес, що проходить через стадії від

зародження до завершення, тоді як інші моделі підкреслюють циклічний характер конфліктної взаємодії, коли ситуація може періодично повторюватися або переходити в нові форми. Такі підходи враховують складність міжособистісних та соціальних відносин, у яких конфлікти можуть мати тривалу історію та змінюватися під впливом нових обставин [25; 30; 34].

Фактори, що впливають на динаміку конфлікту, охоплюють психологічні, соціальні, культурні та економічні чинники. Особистісні характеристики учасників, їхні попередні взаємини, рівень емоційного інтелекту та навички вирішення суперечностей визначають, наскільки швидко конфлікт може розвиватися та до яких наслідків призведе. Соціальний контекст також відіграє значну роль: суспільні норми, традиції та очікування можуть впливати на форми вираження конфлікту та стратегії його регулювання [24; 36]. Особливу увагу в дослідженнях динаміки конфлікту приділяють питанням його регулювання та можливим шляхам розв'язання. Запобігання ескалації передбачає застосування переговорних стратегій, медіації, розвитку емпатії між учасниками та створення умов для конструктивного обговорення суперечностей. Від того, наскільки ефективними будуть обрані підходи до управління конфліктом, залежить, чи буде він подоланий або залишиться нерозв'язаним [12; 13; 34].

Різні типи конфліктів можуть мати свої особливості у розвитку. Наприклад, міжособистісні конфлікти часто мають більш емоційний характер, тоді як соціальні та міжгрупові конфлікти можуть включати елементи ідеологічного або структурного протистояння. Такі відмінності визначають специфіку процесу та підходи до його аналізу [12; 26]. Сучасні дослідження підкреслюють роль інформаційного середовища у формуванні та розвитку конфліктів. Зокрема, розвиток цифрових технологій та соціальних мереж створює нові умови для виникнення конфліктних ситуацій, які можуть поширюватися швидше та мати складніші форми. Вивчення таких процесів дозволяє розширити уявлення про механізми конфліктної взаємодії та розробити ефективні методи їх подолання [27; 33; 43].

Взаємодія старшокласників у шкільному середовищі характеризується підвищеною емоційністю, нестабільністю самооцінки, потребою у самоствердженні та залежністю від соціального оточення. Ці аспекти створюють підґрунтя для суперечностей, які можуть виникати як у міжособистісних відносинах, так і у взаємодії з вчителями та батьками [45, 49]. Дослідження конфліктогенних факторів серед старшокласників дозволяє краще зрозуміти механізми їх виникнення та визначити шляхи конструктивного врегулювання суперечностей [21; 41].

Одним із чинників, що сприяють розвитку конфліктних ситуацій, є індивідуально-психологічні особливості особистості. Старшокласники переживають період інтенсивного розвитку самоідентичності, що супроводжується внутрішніми суперечностями та пошуком власного місця у соціальному середовищі.

Підвищений рівень тривожності, емоційна нестабільність, імпульсивність та схильність до ризикованої поведінки можуть провокувати конфлікти, оскільки такі риси знижують здатність до конструктивного розв’язання суперечностей [26, 48]. Наприклад, старшокласники з низьким рівнем самоконтролю частіше демонструють агресивну поведінку, що посилює напруженість у взаємодії. Соціальний статус у шкільному середовищі також є значущим фактором, що впливає на динаміку конфліктів. Наявність чіткої ієрархії серед однолітків формує змагання за лідерство, що нерідко стає причиною суперечок. Учні, які мають високий соціометричний статус, можуть виявляти домінантну поведінку, що спричиняє конфлікти з тими, хто намагається зайняти аналогічне положення в групі. З іншого боку, старшокласники з низьким статусом часто стикаються з відчуженням, що підвищує рівень напруженості у відносинах та може провокувати конфліктні ситуації [49].

Недостатній розвиток навичок ефективної комунікації, невміння формулювати власні думки, нездатність до активного слухання та прагнення домінувати у спілкуванні можуть призводити до непорозумінь та напруги у взаємодії. Часто конфлікти серед старшокласників виникають через недостатню

емоційну регуляцію під час спілкування, коли негативні емоції переважають над раціональним аналізом ситуації. Крім того, використання агресивних або маніпулятивних стратегій у комунікації сприяє виникненню протистояння між учасниками взаємодії [42, 44].

Роль сімейного виховання та особливості родинного середовища мають значний вплив на те, як старшокласники сприймають конфліктні ситуації та реагують на них. Дослідження показують, що стиль виховання батьків може формувати в дітей певні моделі поведінки у конфліктних ситуаціях. Авторитарний стиль виховання, що передбачає жорсткий контроль і обмеження ініціативи, може сприяти розвитку пасивності або, навпаки, протестної поведінки, що виявляється у формі опору та конфліктності. Надмірна поблажливість, відсутність чітких меж у родинному вихованні також можуть провокувати труднощі у регулюванні поведінки школярів, оскільки вони не набувають навичок вирішення суперечностей у конструктивний спосіб [21; 41]. Вплив медіа та інформаційного середовища також визначає характер конфліктної взаємодії серед старшокласників. Сучасні старшокласники значну частину свого часу проводять у цифровому просторі, де активно взаємодіють через соціальні мережі, форуми та онлайн-ігри.

Віртуальне середовище створює умови для анонімного спілкування, що може призводити до загострення конфліктів через відсутність безпосередньої відповідальності за свої слова та дії. Кібербулінг є одним із проявів деструктивної конфліктної взаємодії, що має серйозні психологічні наслідки для старшокласників, включаючи підвищення рівня тривожності, соціальну ізоляцію та емоційне виснаження [4; 9].

Шкільне середовище та характер педагогічної взаємодії є додатковими факторами, що впливають на частоту та інтенсивність конфліктних ситуацій серед старшокласників. Стиль викладання, рівень підтримки з боку педагогів, наявність або відсутність ефективних механізмів врегулювання конфліктів у школі – усе це формує атмосферу, що або сприяє конструктивному вирішенню суперечностей, або, навпаки, провокує їхнє загострення [21, 48]. Напружені

відносини між учнями та вчителями можуть бути спричинені авторитарними методами управління класом, несправедливим оцінюванням, відсутністю діалогу та низьким рівнем взаємоповаги [12, 49].

Культурні та ціннісні установки відіграють роль у тому, як старшокласники сприймають конфліктні ситуації та реагують на них. У різних соціальних групах існують відмінності у ставленні до конфлікту, що впливає на вибір стратегій поведінки у ситуаціях суперечностей. Наприклад, у середовищі, де цінується конкуренція та індивідуалізм, частіше виникають конфлікти через прагнення досягти особистих цілей на шкоду іншим. У спільнотах, що орієнтовані на колективні цінності, більше уваги приділяється співпраці та пошуку компромісів [12, 44]. Рівень емоційного інтелекту впливає на здатність старшокласників керувати своїми емоціями та розпізнавати емоційні стани інших, що визначає їхню поведінку у конфліктних ситуаціях. Старшокласники з розвиненими навичками емоційного регулювання здатні краще контролювати свої реакції, уникати імпульсивних рішень та шукати шляхи для конструктивного вирішення конфліктів. Ті, хто мають низький рівень емоційного інтелекту, частіше виявляють агресію, схильні до різких висловлювань та не вміють знаходити компроміси, що ускладнює їхню соціальну взаємодію [34, 42].

Дослідження також демонструють, що рівень стресу та втоми може підвищувати ймовірність конфліктних ситуацій серед старшокласників. Інтенсивне навчальне навантаження, зовнішні очікування, екзаменаційний стрес та невизначеність щодо майбутнього можуть створювати емоційну напругу, що відображається у взаєминах з оточенням. Підвищена дратівливість, низький рівень терпимості до фрустрацій та зниження здатності до самоконтролю можуть сприяти конфліктам навіть у незначних ситуаціях [24; 41; 45].

1.2. Стратегії вирішення конфліктів: класифікація та характеристики

Класифікація стратегій вирішення конфліктів є предметом численних досліджень у сфері соціальної та прикладної психології [2; 4; 17]. Оскільки

конфлікти можуть мати різну природу, рівень інтенсивності та учасників, науковці запропонували різні підходи до їх аналізу. Одним із найбільш поширених методів є поділ стратегій залежно від поведінкових моделей, які застосовують люди під час вирішення конфліктних ситуацій [3; 18; 22].

Це охоплює як індивідуальні особливості особистості, так і соціальні фактори, що впливають на вибір певного способу взаємодії [26; 33; 49]. Одним із ранніх підходів до класифікації стратегій вирішення конфліктів був запропонований на основі теорії гри та економічної поведінки, де конфліктні взаємодії розглядалися через призму змагальності та співпраці. Такий підхід знайшов відображення у працях Томаса Кілмана, який розробив модель, що базується на двох основних параметрах: орієнтації на власні інтереси та орієнтації на інтереси іншої сторони [4; 16; 19]. У цій моделі виділяються кілька основних стилів поведінки у конфлікті, що формуються через поєднання зазначених параметрів:

- конкуренція (суперництво) - високий рівень орієнтації на власні інтереси, низький на інтереси іншої сторони;
- співробітництво - високий рівень орієнтації як на власні інтереси, так і на інтереси іншої сторони;
- компроміс - середній рівень орієнтації на обидві сторони;
- уникнення - низький рівень орієнтації як на власні інтереси, так і на інтереси іншої сторони;
- пристосування - низький рівень орієнтації на власні інтереси, високий на інтереси іншої сторони.

Деякі дослідники припускають, що люди мають усталені моделі реагування на конфліктні ситуації, які можуть варіюватися залежно від життєвого досвіду, темпераменту, соціального контексту [3; 18; 25]. В одних випадках переважають агресивні способи вирішення суперечностей, в інших — схильність до уникнення або компромісу. Таке бачення дозволяє пояснити, чому одні особи надають перевагу прямолінійному висловленню своєї позиції, тоді як інші уникають конфронтації або намагаються знайти середній варіант [2; 4; 17].

Психологічні дослідження також дозволяють класифікувати стратегії конфліктної взаємодії відповідно до рівня контролю емоцій та ступеня усвідомленості поведінки [12; 15; 19]. Раціональні підходи передбачають аналіз ситуації, оцінку можливих наслідків та вибір оптимального способу взаємодії. Емоційно керовані стратегії, навпаки, можуть бути імпульсивними та спонтанними, що нерідко ускладнює процес вирішення конфлікту. Такий поділ має значення при аналізі ефективності різних моделей поведінки у різних соціальних групах, особливо серед старшокласників, для яких емоційна складова конфлікту може бути визначальною [4; 16; 19].

Існують також культурні аспекти, що впливають на вибір стратегій поведінки у конфліктних ситуаціях. У суспільствах, орієнтованих на колективістичні цінності, частіше застосовуються методи уникнення відкритої конфронтації, пошук гармонії та підтримання соціальної рівноваги. Водночас у культурах, що цінують індивідуалізм, може переважати прагнення до відстоювання особистих інтересів навіть за рахунок протидії опоненту [16; 23; 30].

Дослідження міжкультурних відмінностей дозволяють глибше зрозуміти, як соціальні норми та традиції формують способи вирішення суперечностей у різних групах [3; 18; 25]. Окремо варто розглянути роль ситуаційних факторів, які можуть визначати вибір стратегії конфліктної поведінки. Контекст конфлікту, статус його учасників, рівень ресурсів, що знаходяться під загрозою, можуть суттєво змінювати поведінкові патерни. У формальних ситуаціях, таких як робочі відносини чи навчальний процес, конфлікти часто вирішуються шляхом переговорів, компромісу або залучення третьої сторони. Натомість у неформальних стосунках емоційна складова може переважати, що впливає на вибір поведінкових стратегій [2; 4; 17].

У наукових дослідженнях також використовується підхід, що ґрунтується на аналізі рівня ескалації конфлікту. Деякі стратегії спрямовані на попередження розвитку конфліктної ситуації, зниження її напруги або повне уникнення зіткнення інтересів. Інші, навпаки, можуть підсилювати конфронтацію,

посилюючи суперечності та ускладнюючи можливість діалогу між сторонами [2; 14, 17]. Аналіз таких аспектів дозволяє зробити висновки про ефективність певних стратегій у різних соціальних контекстах.

Значний внесок у дослідження стратегій вирішення конфліктів зробили науковці, які розглядали це питання з позиції когнітивних моделей. Такий підхід базується на тому, що конфліктна поведінка визначається тим, як людина сприймає ситуацію, оцінює можливості її вирішення та передбачає реакцію іншої сторони [14; 21; 36]. Дослідження в галузі соціальної когніції демонструють, що люди можуть змінювати свої стратегії залежно від контексту та особистих очікувань щодо розвитку подій. Існує також підхід, що розглядає конфліктні стратегії як динамічний процес, який змінюється залежно від розвитку конфлікту. Наприклад, на початкових етапах може переважати стратегія уникнення або компромісу, тоді як на пізніших стадіях суперечка може перейти у фазу конкуренції або відкритої конфронтації [3; 18; 25]. Такий підхід дозволяє виявити, як емоційні та ситуаційні фактори впливають на зміну поведінкових стратегій у конфліктній взаємодії.

Конструктивні стратегії вирішення конфліктів спрямовані на досягнення взаємоприйнятного результату, збереження позитивних міжособистісних стосунків та запобігання повторенню подібних ситуацій у майбутньому. Використання таких підходів базується на ефективній комунікації, співпраці та готовності до взаємних поступок [3; 18; 25]. Конфліктна взаємодія не завжди призводить до негативних наслідків, адже в процесі пошуку вирішення сторони можуть покращити свої комунікативні навички, навчитися краще розуміти потреби одне одного та зміцнити відносини.

Однією з основних стратегій конструктивного розв’язання конфліктів є компроміс, який передбачає взаємні поступки та досягнення збалансованого рішення, що задовольняє обидві сторони. Такий підхід потребує готовності до діалогу, розуміння інтересів іншої сторони та усвідомлення, що повне задоволення власних потреб може бути неможливим [14; 21; 36].

Компроміс доцільний у ситуаціях, коли обидві сторони зацікавлені у швидкому вирішенні суперечки без значних витрат ресурсів та емоційного напруження. Іншим ефективним способом подолання конфліктних ситуацій є співпраця, яка передбачає пошук взаємовигідного рішення шляхом відкритого обговорення та аналізу потреб усіх учасників [12; 15; 22]. Такий підхід ґрунтується на взаємній довірі, бажанні зрозуміти протилежну точку зору та знаходженні альтернативних варіантів, які можуть задовольнити інтереси обох сторін. Співпраця сприяє розвитку навичок ефективного спілкування та формуванню позитивного ставлення до конфліктної ситуації як можливості для вдосконалення взаємодії.

Конструктивне вирішення конфліктів часто передбачає використання переговорів як методу досягнення взаємоприйнятного результату [4]. Успішне проведення переговорного процесу залежить від здатності сторін зберігати самоконтроль, аргументовано висловлювати свої позиції та знаходити спільні точки дотику [25]. Переговори можуть відбуватися у різних форматах, включаючи прямий діалог між учасниками або залучення посередника, який допомагає організувати обговорення та спрямувати його у конструктивне русло [4].

Одним із поширених методів конструктивного вирішення конфліктів є рефреймінг, який передбачає зміну сприйняття конфліктної ситуації з негативного на нейтральне або навіть позитивне [34]. Такий підхід дає можливість зосередитися не на проблемі, а на пошуку рішень та можливостей для покращення відносин. Використання рефреймінгу допомагає уникнути ескалації конфлікту та знижує рівень емоційного напруження [12; 36]. Особливу роль у конструктивному вирішенні конфліктів відіграє емоційний інтелект, що включає здатність усвідомлювати власні емоції та емоційні реакції інших людей, керувати почуттями та будувати ефективну взаємодію [30]. Люди з розвиненим емоційним інтелектом схильні уникати імпульсивних рішень у конфліктних ситуаціях, надавати перевагу раціональному обговоренню та враховувати емоційний стан іншої сторони [25].

Одним із підходів до конструктивного вирішення конфліктів є застосування активного слухання, яке передбачає уважне ставлення до висловлювань іншої людини, уточнення її позиції та демонстрацію зацікавленості у пошуку спільного рішення. Використання технік активного слухання допомагає запобігти непорозумінням, сприяє налагодженню довіри та створює сприятливий емоційний фон для продуктивного діалогу [13; 44].

Конструктивні стратегії також включають звернення до спільних цінностей та цілей, що можуть об'єднувати учасників конфлікту. У процесі вирішення суперечки варто акцентувати увагу на тому, що сторони мають спільні інтереси, які можуть бути досягнуті завдяки співпраці. Такий підхід сприяє зниженню рівня напруги та спонукає до пошуку взаємоприйнятних рішень. Деякі конфлікти можуть потребувати залучення третьої сторони, яка виконує роль медіатора. Це може бути нейтральна особа або спеціаліст, який допомагає організувати процес обговорення та сприяє досягненню домовленості [4, 12, 27, 36].

Медіація є ефективним способом подолання конфліктних ситуацій, оскільки дозволяє сторонам висловити свої думки у безпечному середовищі та уникнути подальшої ескалації суперечки [26]. Ефективне розв'язання конфліктів неможливе без розвитку комунікативних навичок, що дозволяють чітко та коректно висловлювати свої думки, аргументовано відстоювати свою позицію та уникати неконструктивної критики. Важливим аспектом є здатність контролювати власні реакції, уникати звинувачень та емоційних сплесків, що можуть загострити ситуацію [4; 12].

Підхід до конфліктного вирішення також залежить від контексту ситуації. У робочих відносинах може переважати стратегія переговорів та компромісу, тоді як у міжособистісних конфліктах велике значення має співпраця та пошук спільних цінностей. Врахування цих аспектів допомагає обрати найбільш ефективну модель поведінки у конкретній ситуації [24; 34].

Конструктивні стратегії можуть змінюватися залежно від етапу конфлікту. На початкових стадіях ефективним є використання профілактичних методів,

таких як роз'яснення позицій та відкритий діалог [44]. У процесі загострення конфлікту доцільно застосовувати техніки зниження напруги та залучення нейтральних посередників. Завершальний етап передбачає аналіз причин конфлікту та формування механізмів запобігання подібним ситуаціям у майбутньому [4; 12]. Одним із чинників успішного конструктивного вирішення конфліктів є готовність до саморефлексії, що передбачає аналіз власної поведінки та оцінку її впливу на перебіг конфлікту. Усвідомлення власних помилок та здатність визнавати їх може сприяти швидкому та ефективному розв'язанню суперечок [27].

Деструктивні стратегії вирішення конфліктів призводять до серйозних негативних наслідків, які можуть суттєво погіршити стосунки між сторонами, спричинити емоційні травми, зруйнувати довіру та поглибити проблему [26]. Такий підхід, зазвичай, супроводжується емоційними сплесками, агресією, обвинуваченнями, відсутністю конструктивного діалогу і прагненням до домінування над іншою стороною [35]. Погіршення психологічного стану учасників конфлікту, ескалація агресії та взаємного невдоволення є характерними ознаками деструктивної взаємодії [24].

Однією з основних деструктивних стратегій є уникання, що полягає в тому, що одна зі сторін намагається ухилитися від конфлікту або не вирішує його взагалі [30]. Така стратегія зазвичай використовується людьми, які бояться емоційного навантаження або конфронтації. Вони воліють уникати обговорення важливих питань або просто ігнорують конфлікти. Це може призвести до накопичення невирішених проблем, що в кінцевому результаті веде до загострення конфлікту та ще більшого віддалення сторін. Уникання не дозволяє сторонам досягти взаєморозуміння, а лише посилює напругу та незадоволення [25; 26].

Іншою стратегією є конкуренція, яка передбачає домінування однієї зі сторін. Цей підхід часто супроводжується жорсткою боротьбою за власні інтереси на шкоду інтересам іншої сторони. У випадку використання цієї стратегії, одна сторона може застосовувати маніпуляції, тиск або навіть агресію

для того, щоб примусити іншу сторону погодитися з її умовами. Така стратегія не сприяє знаходженню компромісу і часто завершується посиленням ворожнечі між сторонами, розривом стосунків або навіть емоційними травмами. Вона може привести до втрати довіри та пошкодження міжособистісних зв'язків, адже переможець може залишити програвшого почуття неповноцінності, зневаги або навіть відчуття приниження [4; 34].

Стратегії агресії та насильства також є деструктивними, оскільки вони сприяють ескалації конфлікту до насильницьких форм. У цих випадках сторони конфлікту переходять від словесних до фізичних чи психологічних атак, що спричиняють не лише інтенсивне емоційне навантаження, але й можуть залишити серйозні травми на тривалий період [25; 44]. Агресія в будь-яких її формах породжує гнів, злість та бажання помсти, що веде до постійного підвищення емоційного напруження і ще більшого загострення конфлікту. Це може мати катастрофічні наслідки, зокрема, втратою довіри, ворожнечею та нездатністю відновити нормальні стосунки в майбутньому [4; 13; 30].

Неповага до позиції іншої сторони також є характерною деструктивною стратегією. Коли учасники конфлікту не враховують або ігнорують потреби та думки іншого, вони посилюють взаємне нерозуміння і незадоволення. Така стратегія зазвичай передбачає відмову від діалогу, закритість, неготовність йти на компроміс і пристосовуватись до нових умов. В результаті, сторони не знаходять оптимального рішення, а напруга збільшується, що призводить до емоційного виснаження та відчуження [12; 26].

Нездатність до прощення та відпущення образ також є деструктивною стратегією. Коли конфлікт не вирішується за допомогою примирення або взаємних поступок, а емоційна напруга продовжує накопичуватись, це призводить до затяжних конфліктів, що не мають перспективи до завершення. Постійні образи, непрощення минулих помилок або розбіжностей посилюють ворожість і створюють атмосферу неприязні, що перешкоджає конструктивному діалогу [12; 36].

Деструктивні стратегії можуть мати довготривалі наслідки як для безпосередніх учасників конфлікту, так і для оточуючих. Одним із найбільших наслідків є порушення психоемоційного стану учасників. Відчуття безсилля, депресія, тривога, страх і навіть агресія можуть стати результатами використання деструктивних стратегій. Негативні емоції можуть зберігатися надовго, навіть після того, як конфлікт буде формально вирішено. Це може призвести до серйозних проблем у міжособистісних стосунках, оскільки учасники конфлікту можуть уникати один одного, відчувати зневагу чи невдоволення [21, 26, 27].

Деструктивні стратегії зазвичай не дають реального вирішення конфлікту, а лише тимчасово пригнічують проблему. Хоча здається, що проблема вирішена, насправді вона просто прихована або виведена за межі відкритого обговорення. У результаті цього конфлікти можуть повторюватися в майбутньому, а наслідки від таких суперечок накопичуються і приводять до ще більш серйозних розбіжностей [11; 33; 34; 49]. Застосування даних стратегій може впливати на соціальну атмосферу в групі, організації чи сім'ї. Часте використання агресивних або маніпулятивних стратегій призводить до загального підвищення рівня стресу та напруженості. У групах або колективах може виникнути атмосфера недовіри, що призведе до погіршення взаємодії між людьми, втрати продуктивності та загального зниження морального клімату [43; 45].

Деструктивні стратегії також можуть мати серйозні наслідки для розвитку особистості, особливо в молодіжному середовищі. Часте зіткнення з деструктивними конфліктами може призвести до формування у старшокласників чи молодих людей негативних рис характеру, таких як агресія, нетерпимість, жорстокість або неготовність до співпраці. Відсутність конструктивних стратегій вирішення конфліктів може також призвести до розвитку неадекватних моделей поведінки в майбутньому, що ускладнює адаптацію в соціальних групах та взаємодію в дорослому житті [24; 42].

1.3. Емоційний інтелект у конфліктній поведінці старшокласників: роль та особливості розвитку.

Емоційний інтелект є здатністю інтерпретувати, усвідомлювати та управляти власними емоціями, а також розпізнавати та впливати на емоції інших людей. У сучасній психології він розглядається як важливий аспект інтелекту, що визначає здатність людини ефективно взаємодіяти з оточуючими, приймати рішення, адаптуватися до ситуацій, а також вирішувати конфлікти [8]. Емоційний інтелект складається з кількох основних компонентів, які разом сприяють успішному функціонуванню особистості в соціумі.

Перше з цих компонентів - це усвідомлення своїх емоцій. Людина з високим рівнем емоційного інтелекту здатна чітко визначати, які емоції вона переживає в різних ситуаціях, розуміти їхні причини та вплив на поведінку [8]. Важливо, що це усвідомлення допомагає людині контролювати свої емоції, не даючи їм керувати її вчинками, а натомість використовувати ці емоції для досягнення ефективних результатів [4].

Другий компонент емоційного інтелекту полягає в здатності до саморегуляції. Саморегуляція означає здатність людини контролювати свої емоції, навіть коли вони є сильними або неадекватними до ситуації. Це може включати в себе вміння зберігати спокій у стресових умовах, уникати імпульсивних дій і думок, а також навички відстрочки реакцій на складні емоційні ситуації [12; 34]. Саморегуляція дозволяє людині залишатися більш спокійною і зібраною в конфліктних ситуаціях, що значно підвищує її здатність приймати правильні рішення.

Наступним важливим компонентом є здатність до емпатії. Емпатія - це здатність зрозуміти емоції інших людей, поставити себе на їхнє місце, пережити ситуацію з їхньої точки зору. Це дозволяє особистості не тільки відчувати і розпізнавати емоції інших, а й адаптувати свою поведінку в залежності від цих емоцій [30]. Людина з високим рівнем емпатії здатна краще розуміти потреби та мотивацію оточуючих, що робить її більш ефективною в міжособистісних взаємодіях і в управлінні конфліктами [44].

Четвертий компонент емоційного інтелекту — це соціальні навички. Вони включають в себе здатність до комунікації, вирішення конфліктів, здатність працювати в команді, а також розуміння соціальних норм і правил. Людина, яка володіє хорошими соціальними навичками, може ефективно будувати стосунки, вести переговори і знаходити компроміси в складних ситуаціях [13]. Вона здатна управляти соціальними взаємодіями таким чином, щоб уникати непотрібних конфліктів і сприяти створенню конструктивної атмосфери [43].

Однією з складових емоційного інтелекту є здатність до адаптації до змін. У сучасному світі, де ситуації можуть змінюватися швидко, важливо мати здатність адаптувати свої емоційні реакції до нових обставин. Людина з високим рівнем емоційного інтелекту здатна зберігати стійкість до стресу і переживати зміни з меншою кількістю негативних емоцій, адаптуючи свою поведінку до нових умов [12; 13].

Емоційний інтелект має значний вплив на всі аспекти життя людини, зокрема на взаємодії в соціальних і професійних ситуаціях. Людина з розвиненим емоційним інтелектом здатна краще співпрацювати з іншими, досягати спільних цілей, вирішувати конфлікти без емоційних сплесків, а також підтримувати гармонійні стосунки [27]. Крім того, емоційний інтелект важливий у ситуаціях, коли потрібно приймати рішення, оскільки він дозволяє враховувати не тільки логічні, але й емоційні аспекти ситуації, що в кінцевому рахунку забезпечує більш обґрунтовані та ефективні рішення [12].

Зв'язок між емоційним інтелектом і соціальною адаптацією був вивчений багатьма науковцями. Наприклад, Деніел Гоулман, один з найбільш відомих дослідників емоційного інтелекту, у своїх роботах зазначає, що емоційний інтелект має величезне значення для успіху в житті, тому що він допомагає людині краще зрозуміти і керувати своїми емоціями, а також ефективно взаємодіяти з іншими людьми. Він підкреслює, що емоційний інтелект є важливішим за IQ у досягненні успіху в особистому та професійному житті, оскільки здатність керувати своїми емоціями дозволяє знижувати рівень стресу, створювати конструктивні стосунки і ефективно вирішувати проблеми [8].

Інші дослідники, такі як Пітер Саловей та Джон Майер, які вперше ввели поняття емоційного інтелекту, розглядають його як набір навичок, що включає в себе як усвідомлення, так і управління емоціями, а також здатність використовувати емоції для вирішення складних соціальних ситуацій. Вони виділяють кілька основних компонентів емоційного інтелекту: усвідомлення емоцій, управління емоціями, використання емоцій для вирішення задач та розвиток емоційної компетентності [23; 47].

Емоційний інтелект визначає не лише здатність особи управляти своїми емоціями, але й її здатність усвідомлювати емоції інших та ефективно реагувати на них. Це важливий елемент в міжособистісних стосунках, оскільки він впливає на різноманітні аспекти соціальної взаємодії, такі як комунікація, співпраця, прийняття рішень та розв'язання конфліктів [21; 22]. Емоційний інтелект допомагає людям краще розуміти свої емоції та емоції інших. Це забезпечує більш високу якість комунікації, оскільки взаємодія між людьми часто залежить від здатності адекватно реагувати на невербальні сигнали та емоційні зміни. Люди з високим рівнем емоційного інтелекту можуть точно розпізнати емоції інших, навіть якщо ці емоції не виражені прямо словами. Вони здатні зрозуміти зміни в тоні голосу, міміці, поведінці, що дає їм змогу адаптувати свою реакцію і забезпечити більш продуктивну взаємодію [23; 34].

Ця здатність до емпатії дозволяє людині активно враховувати емоційний стан інших людей, що сприяє розвитку взаємної довіри та розуміння в спілкуванні. Наприклад, коли один з учасників взаємодії переживає стрес чи тривогу, людина з високим рівнем емоційного інтелекту зможе підтримати співрозмовника, запропонувати йому допомогу або зрозуміти потреби, які стоять за його емоціями. Це допомагає знизити рівень конфліктності і підвищити ефективність співпраці [10; 49]. Крім того, здатність розпізнавати емоції інших може сприяти створенню позитивної атмосфери, в якій кожен відчуває себе зрозумілим і підтриманим.

Здатність до саморегуляції полягає у контролі своїх емоцій та вмінні адаптувати свою поведінку відповідно до ситуації. Люди з розвиненим

емоційним інтелектом можуть управляти своїми емоційними реакціями, навіть у стресових або конфліктних ситуаціях [45]. Вони здатні уникати імпульсивних вчинків, що дозволяє підтримувати більш конструктивні стосунки з іншими. Саморегуляція дозволяє людям зберігати спокій у складних ситуаціях, що має великий вплив на загальний тон взаємодії [45; 48, 49].

Взаємодія між особами не обмежується лише емоційною реакцією. Вона включає також когнітивні та поведінкові аспекти. Людина з високим рівнем емоційного інтелекту зазвичай має високу здатність до прийняття рішень, оскільки вона здатна брати до уваги як емоційні, так і логічні аспекти ситуації. Це дозволяє їй знаходити оптимальні варіанти для вирішення проблем і уникати конфліктів. Оскільки емоції можуть сильно впливати на процеси прийняття рішень, здатність контролювати емоційні реакції важлива для уникнення прийняття поспішних чи імпульсивних рішень [41; 42; 43].

Емоційний інтелект має роль у розвитку соціальних навичок, таких як здатність до ефективної комунікації та командної роботи. Високий рівень емоційного інтелекту дозволяє людям краще слухати і розуміти інших, що є основою для ефективної комунікації. Вони можуть адаптувати свою поведінку відповідно до потреб ситуації, що робить їх більш гнучкими у взаємодії з різними людьми. Наприклад, при роботі в групі така людина здатна зрозуміти, як її емоційний стан може вплинути на інших, і працювати над тим, щоб сприяти конструктивному діалогу та співпраці [9; 16; 41].

Емоційний інтелект сприяє розвитку навичок конфліктного управління. Люди з високим рівнем емоційного інтелекту здатні не лише розпізнавати емоції, які виникають під час конфлікту, але й ефективно реагувати на них. Вони здатні залишатися спокійними та контролювати свої реакції навіть у напружених ситуаціях, що дозволяє уникати ескалації конфлікту [9]. Така людина зможе сприяти вирішенню конфлікту через активне слухання, емпатію та здатність до компромісу. Успішне вирішення конфліктів не лише знижує рівень напруженості, а й зміцнює стосунки між людьми, оскільки вони відчувають, що їхні емоції та потреби були зрозумілі і враховані [18; 19].

Окрім особистісних навичок, емоційний інтелект також взаємодіє з соціальними структурами та культурними особливостями. У різних соціальних контекстах люди по-різному сприймають і виражають емоції. Наприклад, у колективі, де панує культура відкритого обміну думками і емоціями, люди з високим рівнем емоційного інтелекту здатні ефективніше співпрацювати та досягати спільних цілей. Вони легко адаптуються до соціальних норм і встановлених правил, що дозволяє їм швидше інтегруватися в нові колективи або соціальні групи [19; 20].

Згідно з дослідженнями, такі люди більш ефективно справляються з труднощами у взаємодії, оскільки вони здатні краще прогнозувати реакції оточуючих та адаптувати свою поведінку відповідно до цих прогнозів. Вони не тільки уникають потенційних конфліктів, але й можуть налагодити позитивні стосунки, навіть у ситуаціях, де інші могли б зазнати труднощів у спілкуванні. Вони також здатні допомагати іншим усвідомлювати і розв'язувати їхні емоційні труднощі, що підвищує рівень взаємопідтримки та взаєморозуміння в соціальних групах [20; 21].

Емоційний інтелект має особливе значення у професійних стосунках, де успішна взаємодія залежить від здатності до спільної роботи, ефективного комунікування і управління емоціями в стресових ситуаціях. У командній роботі емоційний інтелект дозволяє уникати конфліктів між членами команди, сприяє розв'язанню суперечок та допомагає підтримувати робочу атмосферу. Крім того, високий рівень емоційного інтелекту сприяє розвитку лідерських якостей, оскільки лідери з високим емоційним інтелектом можуть ефективно управляти емоціями своєї команди та сприяти розвитку співпраці [22].

У старшокласників розвиток емоційного інтелекту має важливе значення для їхнього соціального та особистісного зростання, оскільки в цьому віці значною мірою формуються соціальні навички, здатність до співпраці, розв'язання конфліктів і взаємодії з іншими людьми [8]. Емоційний інтелект забезпечує молодим людям інструменти для здорового функціонування в складних ситуаціях, де емоції грають вирішальну роль. Важливо зазначити, що

емоційний інтелект не є вродженою здатністю, а формується під впливом зовнішніх і внутрішніх факторів у процесі взаємодії з оточенням [44].

Емоційний інтелект включає кілька складових, кожна з яких має свою значущість для загальної здатності особи управляти емоціями. Однією з основних складових емоційного інтелекту є здатність до самосвідомості, що визначається як усвідомлення власних емоцій і розуміння їхнього впливу на думки та поведінку [12]. Самосвідомість дозволяє старшокласнику відслідковувати свої емоційні реакції в різних ситуаціях, розуміти свої сильні та слабкі сторони, а також усвідомлювати емоційні стани, що виникають у відповідь на певні стимули. Ця складова є основою для розвитку інших елементів емоційного інтелекту, оскільки вона дає можливість управляти емоціями в більш складних ситуаціях.

Складовою емоційного інтелекту є емоційна саморегуляція, що полягає в здатності контролювати або змінювати емоційні реакції, щоб відповідати вимогам ситуації [30]. В умовах підліткового та юнацького віку, коли емоції часто бувають сильними та непередбачуваними, емоційна саморегуляція допомагає старшокласникам уникати імпульсивних вчинків, управляти гнівом, тривогою чи страхом і адаптуватися до змінюваних умов [4]. Вона дозволяє зберігати спокій, навіть коли ситуація є стресовою або викликає значні емоційні реакції. Відсутність ефективної саморегуляції може призвести до неадекватної поведінки, емоційних сплесків або соціальної ізоляції [22].

Особливу роль у розвитку емоційного інтелекту грає здатність до емпатії, тобто уміння розуміти і співпереживати емоціям інших людей [13]. Емпатія дозволяє старшокласникам не лише відчувати та розуміти емоційний стан оточуючих, але й реагувати на нього адекватно. Ця здатність сприяє розвитку міжособистісних відносин, покращує співпрацю в колективі та дозволяє уникати конфліктів. У старшокласників емпатія важлива для розвитку соціальних навичок, оскільки цей період характеризується активним формуванням особистих стосунків, дружби та взаємодії з однолітками [8].

Також елементом емоційного інтелекту є соціальні навички, які включають здатність до ефективної комунікації, управління стосунками, командної роботи та вирішення конфліктів [34]. Для старшокласників ці навички є критично важливими, оскільки вони активно взаємодіють з оточенням і набувають досвіду в різних соціальних контекстах. Розвинуті соціальні навички дозволяють старшокласникам будувати здорові стосунки, ефективно комунікувати з іншими, запобігати конфліктам і, у разі їх виникнення, ефективно їх вирішувати.

Вивчення емоційного інтелекту у старшокласників є надзвичайно важливим з огляду на те, що емоційні здібності безпосередньо впливають на їхній психоемоційний розвиток, успіхи в навчанні, а також здатність до адаптації у соціальному середовищі [25]. Старшокласники, які володіють високим рівнем емоційного інтелекту, мають більше шансів на успіх у навчанні та соціальній взаємодії, оскільки вони здатні зберігати емоційну рівновагу, ефективно взаємодіяти з іншими людьми та вирішувати соціальні проблеми [12].

Розвиток емоційного інтелекту у старшокласників відбувається в процесі їхнього соціального та емоційного становлення. Цей процес може залежати від різних факторів, зокрема від впливу батьків, вчителів, однолітків і культурного контексту [44]. Крім того, емоційний інтелект не є сталим – він може розвиватися або знижуватися в залежності від умов, у яких знаходиться особа [4]. У підлітковому та юнацькому віці, коли молоді люди часто стикаються з емоційними кризами, стресом та змінами в поведінці, розвиток емоційного інтелекту є особливо важливим для їхнього успішного соціального функціонування [22].

Для оцінки емоційного інтелекту в старшокласників часто використовуються різні психологічні методики, які дозволяють виміряти рівень емоційної самосвідомості, здатність до емпатії, емоційну саморегуляцію та соціальні навички [4]. Одна з таких методик – це модель емоційного інтелекту, запропонована Д. Гоулманом, яка передбачає визначення рівня розвитку кожної зі складових емоційного інтелекту. Старшокласники з високим рівнем

емоційного інтелекту здатні краще адаптуватися до змінюваних соціальних умов, ефективно вирішувати конфлікти, будувати здорові стосунки з іншими людьми [8].

На емоційний інтелект старшокласників, зокрема на їхню здатність розпізнавати, розуміти та управляти емоціями, впливають як індивідуальні, так і соціокультурні фактори. Дослідження емоційного інтелекту вказують на важливість взаємодії різних чинників, таких як сімейне середовище, освітнє оточення, культурний контекст, а також фізіологічні та психологічні характеристики самих учнів [25; 30].

Сімейне середовище відіграє значну роль у розвитку емоційного інтелекту. Моделі поведінки батьків, їхня емоційна відкритість та здатність до емпатії часто стають основою для формування емоційної самосвідомості старшокласника. У сім'ї дитина вчиться виявляти свої емоції, контролювати їх і розуміти емоції інших. Батьки, які активно спілкуються зі своїми дітьми, допомагають їм краще усвідомлювати свої переживання, навчати їх технік саморегуляції та заохочувати позитивні емоційні прояви [12]. Якщо ж батьки ігнорують або репресують емоції своїх дітей, це може призвести до труднощів у розвитку емоційного інтелекту, обмежуючи здатність старшокласника правильно інтерпретувати свої емоційні реакції або виявляти емпатію до інших [13].

Освітнє середовище є не тільки місцем для здобуття знань, але й важливим соціальним простором, де учні навчаються взаємодіяти з іншими, розвивають навички спілкування та вирішення конфліктів [8]. Вчителі, які надають увагу емоційному розвитку своїх учнів, можуть значно сприяти формуванню емоційної самосвідомості у старшокласників, навчаючи їх розпізнавати і розуміти власні емоції в контексті навчального процесу. Крім того, в умовах освітнього середовища можуть бути організовані різні тренінги та заняття, спрямовані на розвиток емоційного інтелекту, що допомагають учням вчитися співпереживати, адаптувати свої емоції до конкретних ситуацій та навчаються працювати в команді [34].

Соціокультурні аспекти мають велике значення для розвитку емоційного інтелекту. Культурні норми і цінності можуть впливати на те, які емоції вважаються прийнятними, а які - забороненими. У суспільствах, де існують обмеження щодо вираження емоцій, молодь може мати труднощі з самовираженням та емоційною відкритістю, що може негативно позначитися на розвитку емоційного інтелекту [44]. Однак у культурному контексті, де емоційна відкритість і сприйняття емоцій інших заохочуються, молоді люди мають більше можливостей для розвитку навичок саморегуляції і емпатії [12]. Крім того, вивчення різних культурних підходів до емоційної взаємодії може допомогти старшокласникам краще розуміти емоції в міжкультурному контексті та сприяти розвитку міжособистісних навичок [8].

Особистісні характеристики, такі як рівень самооцінки, самоконтроль, схильність до рефлексії та емоційна стабільність, можуть впливати на здатність старшокласників розуміти свої емоції і керувати ними. Діти з високим рівнем саморегуляції можуть краще контролювати свої емоційні реакції в складних ситуаціях, що дозволяє їм зберігати емоційну рівновагу навіть у стресових умовах. У той час як старшокласники, які відчувають труднощі з емоційним самоконтролем, можуть бути схильними до емоційних вибухів або до соціальних проблем, таких як конфлікти з однолітками або педагогами [22; 25; 30].

Фізіологічні процеси, що відбуваються в організмі старшокласника, також можуть впливати на розвиток емоційного інтелекту. Відомо, що під час підліткового віку спостерігаються значні зміни в гормональному фоні, які можуть призводити до емоційної нестабільності. Гормональні коливання, стрес і зміни в мозкових структурах, що відповідають за емоції, можуть суттєво впливати на здатність старшокласників розпізнавати та регулювати свої емоції [34]. Проте правильне соціальне та емоційне оточення може допомогти компенсувати ці природні зміни та підтримати розвиток емоційного інтелекту.

Фактором розвитку емоційного інтелекту є досвід взаємодії з однолітками. Старшокласники, які активно взаємодіють у групах, мають більше можливостей для розвитку соціальних навичок, оскільки вони постійно стикаються з

необхідністю розуміти емоції інших, адаптувати свою поведінку до різних соціальних ситуацій і вирішувати конфлікти. Дружні стосунки, а також групова діяльність сприяють розвитку таких аспектів емоційного інтелекту, як емпатія і комунікативні навички, оскільки саме в цих ситуаціях старшокласникик часто мають можливість практикувати ці навички [12; 13].

Додатковим чинником, що впливає на розвиток емоційного інтелекту у старшокласників, є участь у різноманітних позашкільних заходах, таких як спортивні секції, театральні гуртки або волонтерські проекти. Участь у таких активностях сприяє розвитку емоційних навичок, оскільки вони створюють умови для соціальної взаємодії, співпраці, а також дозволяють учням виражати свої емоції через творчість або фізичну активність. Це дає змогу старшокласникам практикувати управління емоціями в різних ситуаціях і отримувати позитивний досвід у вирішенні міжособистісних конфліктів [44].

Старшокласники перебувають на етапі інтенсивного розвитку особистості, що супроводжується пошуком самовизначення, зміною соціальних ролей і значною емоційною нестабільністю. Саме в цей період відбуваються значні зміни в когнітивній та емоційній сфері, що впливає на їхню здатність до адекватної поведінки в конфліктних ситуаціях. Конфлікти можуть виникати як через зовнішні обставини, так і через внутрішні суперечності, що часто зумовлені потребою старшокласників знайти своє місце в соціумі, а також емоційною нестриманістю, властивою цьому віковому періоду [12].

З одного боку, конфлікти можуть виникати через несумісність інтересів і потреб старшокласників. Вони часто мають потребу в самовираженні, що може призвести до незгоди з іншими людьми. Відсутність розуміння з боку батьків, педагогів або однолітків, а також різні погляди на соціальні норми й цінності можуть стати причиною виникнення конфліктів. Для них важливо мати можливість висловлювати свою думку і відстояти свої переконання, що не завжди знаходить підтримку в їхньому оточенні. Проблеми, пов'язані з недооцінкою особистості старшокласника, можуть посилювати напруження і спричиняти конфліктні ситуації [12].

З іншого боку, конфліктна поведінка старшокласника може бути результатом їхніх емоційних реакцій на навколишній світ. Під впливом гормональних змін, а також значних фізіологічних змін, що відбуваються в період статевого дозрівання, старшокласники можуть виявляти надмірну емоційну реакцію на будь-які стимулюючі фактори. Це може призвести до імпульсивної поведінки, яка виявляється в різних формах - від агресії до замкнутості, від емоційного вибуху до пасивної агресії. Старшокласники часто не здатні зберігати емоційну рівновагу в складних ситуаціях, що може призводити до виникнення конфліктів як з однолітками, так і з дорослими [34].

Психологічні особливості старшокласників, зокрема рівень їхньої самосвідомості та здатність до саморегуляції, відіграють роль у формуванні конфліктної поведінки. Старшокласники з низьким рівнем емоційного інтелекту можуть не володіти необхідними навичками для усвідомлення та контролю своїх емоцій, що ускладнює вирішення конфліктів конструктивним шляхом. Вони часто можуть реагувати на конфлікти агресивно або ж намагатися уникнути вирішення проблеми, що лише посилює ситуацію. Натомість особи з розвиненими навичками емоційного інтелекту можуть демонструвати більш гнучкий підхід до вирішення конфліктів, знаходячи шляхи компромісу або звертаючись до конструктивних методів вирішення суперечностей [25; 30].

Соціальна взаємодія та взаємини з однолітками, становлення соціальних груп та прагнення до визнання в колективі — все це може спричиняти виникнення конфліктів. Старшокласники часто прагнуть утвердити свою позицію у групі, що може проявлятися в боротьбі за лідерство, конкуренції або відносинах, заснованих на порівнянні. Соціальна ізоляція або ж, навпаки, надмірна залежність від однолітків можуть бути причинами конфліктів, що виникають через різні рівні соціальної адаптації або через відсутність підтримки з боку товаришів [8].

У родині старшокласники здобувають перші навички взаємодії з іншими людьми, включаючи способи вирішення суперечок. Родина може бути як джерелом емоційної підтримки, так і причиною виникнення конфліктів.

Наявність гармонійних відносин в сім'ї зазвичай сприяє розвитку у старшокласника здатності до конструктивного вирішення конфліктів, адже вони вчаться на прикладі батьків знаходити спільну мову в складних ситуаціях. Проте родинні конфлікти, відсутність емоційної підтримки або надмірна опіка можуть призводити до порушення соціальних навичок старшокласника і виявлятися в його конфліктній поведінці в школі або з однолітками [22].

У навчальному процесі старшокласники також можуть стикатися з конфліктами, які пов'язані з вимогами навчального навантаження, оцінок, а також взаємодії з учителями. Відносини з педагогами можуть бути джерелом стресу, якщо учень відчуває, що його не розуміють або не підтримують. У цьому випадку конфліктна поведінка може бути спричинена не лише самим навчальним процесом, а й почуттям несправедливості або незадоволеності з боку учнів щодо педагогічних методів [12].

Розуміння емоцій і здатність регулювати свої почуття, а також здатність розпізнавати емоції інших людей, має значний вплив на те, як старшокласники реагують на конфліктні ситуації. Коли старшокласники володіють достатньо розвиненим емоційним інтелектом, вони, як правило, здатні ефективніше вирішувати конфлікти, зменшуючи їх негативні наслідки і знаходячи компромісні рішення [8]. У той час як відсутність емоційної свідомості та здатності до самоконтролю може призвести до ескалації конфліктів, агресивної або, навпаки, пасивної поведінки, що часто ускладнює взаємодію з іншими людьми [12].

Однією з основних складових емоційного інтелекту є здатність до самоусвідомлення, тобто уміння усвідомлювати та розуміти свої емоції в момент їх виникнення. Цей аспект є надзвичайно важливим у контексті конфліктної поведінки, оскільки коли підліток здатний розпізнати свої емоції, він може ефективніше контролювати свою реакцію на зовнішні подразники. Наприклад, якщо учень відчуває роздратування або гнів у відповідь на критику або несправедливість, він може усвідомити ці емоції і не дозволити їм захопити контроль над своєю поведінкою. Це дозволяє йому реагувати більш стримано,

уникати імпульсивних вчинків, таких як агресія або відсторонення, що характерно для низького рівня емоційного інтелекту [34].

Іншою складовою емоційного інтелекту є здатність до самоконтролю, яка дозволяє старшокласникам стримувати емоційні реакції і приймати більш обґрунтовані рішення. Ця здатність має велике значення у контексті конфліктів, оскільки вона допомагає страшокласникам уникати емоційних вибухів, які можуть призвести до загострення ситуації. В умовах конфлікту самоконтроль дає змогу старшокласнику зберігати спокій, мислити раціонально і приймати рішення, яке допоможе залагодити конфлікт без негативних наслідків для всіх учасників [25].

Наступною складовою є здатність до емпатії - уміння розуміти та співпереживати емоціям інших людей. Цей аспект є надзвичайно важливим для вирішення конфліктів, оскільки він дозволяє старшокласникам бачити ситуацію з іншої точки зору і оцінювати поведінку інших не лише з власної перспективи, а й з урахуванням їхніх емоцій і потреб. Це сприяє розвитку більш конструктивного підходу до вирішення конфліктів, коли старшокласник намагається знайти спільне рішення, враховуючи інтереси усіх сторін. Якщо підліток має розвинену емпатію, він здатен проявляти більшу терпимість до поглядів інших, що значно знижує ймовірність виникнення напружених ситуацій і сприяє ефективному вирішенню конфліктів [38; 39].

Старшокласники, які володіють високим рівнем розвитку соціальних навичок, зазвичай мають здатність правильно взаємодіяти з іншими людьми, створюючи позитивні і конструктивні стосунки. Це дозволяє їм більш ефективно вирішувати конфлікти, оскільки такі здобувачі здатні знаходити підхід до кожної конкретної ситуації, аналізувати поведінку інших і знаходити рішення, яке враховує не лише власні інтереси, а й інтереси всіх учасників конфлікту. Вони схильні використовувати такі стратегії, як активне слухання, переговори, пошук компромісу, що допомагає уникати загострення конфліктів і створювати сприятливу атмосферу для їх вирішення [38; 40].

У свою чергу, низький рівень емоційного інтелекту у старшокласників може призводити до більш агресивних або деструктивних форм поведінки в конфліктних ситуаціях. Старшокласники, які не володіють достатнім рівнем самосвідомості або не здатні контролювати свої емоції, можуть реагувати на конфлікти імпульсивно, часто без урахування наслідків своїх вчинків. Це може призводити до ескалації конфліктів, взаємних образ і, як наслідок, до погіршення стосунків із однолітками або з дорослими. У таких ситуаціях старшокласники можуть застосовувати такі стратегії, як агресія, відсторонення, уникання вирішення проблеми, що призводить до більш серйозних соціальних і психологічних наслідків. Невміння розпізнавати та регулювати свої емоції може також посилювати внутрішній стрес і тривогу, що в свою чергу може мати негативний вплив на загальний емоційний стан і поведінку старшокласників [13; 23; 28; 39].

Старшокласники, які мають високий рівень емоційного інтелекту, зазвичай здатні вибирати більш конструктивні методи вирішення суперечок, зокрема переговори, компроміси, активне слухання. Вони мають здатність формулювати свої думки так, щоб не образити інших, а також уважно слухати інших учасників конфлікту, намагаючись зрозуміти їхні позиції. Це дозволяє не тільки вирішувати конфлікти, а й підтримувати доброзичливі стосунки з іншими, що є важливим елементом соціальної адаптації старшокласників. Водночас старшокласники з низьким рівнем емоційного інтелекту частіше обирають стратегії уникнення або агресії, що може призводити до поглиблення конфлікту і негативних соціальних наслідків [10; 47; 48; 49].

Таким чином, емоційний інтелект відіграє ключову роль у конфліктній поведінці старшокласників, визначаючи їхню здатність ефективно взаємодіяти з оточуючими, управляти власними емоціями та розуміти емоційні стани інших людей. Розвиток емоційного інтелекту в цьому віці залежить від численних факторів, включаючи сімейне та освітнє середовище, соціокультурний контекст, особистісні характеристики та досвід взаємодії з однолітками. Старшокласники з високим рівнем емоційного інтелекту демонструють більшу здатність до

конструктивного вирішення конфліктів, що позитивно впливає на їхню соціальну адаптацію та загальний психологічний розвиток.

Висновок до розділу 1

У першому розділі здійснено комплексний теоретичний аналіз сутності конфлікту, його структури, динаміки та типових стратегій розв’язання в контексті соціально-психологічної взаємодії. Аналіз наукової літератури засвідчив, що конфлікт є закономірним і неминучим явищем, що виникає внаслідок розбіжностей у цілях, потребах, цінностях або поглядах між сторонами. Підкреслено, що конфлікти можуть мати як деструктивний, так і конструктивний характер, і саме від способів їхнього розв'язання залежить їхній кінцевий вплив на міжособистісні стосунки.

Систематизовано основні класифікації стратегій, серед яких центральною є п'ятифакторна модель К. Томаса-Кілмана (суперництво, співпраця, компроміс, уникнення, пристосування). Встановлено, що вибір стратегії конфліктної поведінки визначається двома основними параметрами: напористістю (орієнтацією на власні інтереси) та кооперативністю (орієнтацією на інтереси іншої сторони). Найбільш ефективними та конструктивними стратегіями визначено співпрацю (досягнення спільного рішення) та компроміс (взаємні поступки).

Особливу увагу приділено аналізу конфліктогенних факторів у середовищі старшокласників. Виявлено, що період ранньої юності, який характеризується інтенсивним формуванням самосвідомості та особистісної ідентичності, створює об'єктивні передумови для виникнення суперечностей. До ключових факторів віднесено: індивідуально-психологічні особливості (імпульсивність, підвищена емоційність), недостатній розвиток комунікативних навичок, а також вплив соціального статусу, сімейного виховання та стилю педагогічної взаємодії.

Обґрунтовано ключову роль емоційного інтелекту як інтегративної здатності особистості, що включає емоційну обізнаність, саморегуляцію, емпатію та управління емоціями інших. Теоретичний аналіз дозволив

встановити, що емоційного інтелекту виступає важливим регуляторним механізмом конфліктної поведінки старшокласників.

Високий рівень емоційного інтелекту забезпечує здатність до адекватної оцінки ситуації, емоційної саморегуляції в умовах стресу та емпатичного розуміння мотивів опонента, що слугує підґрунтям для вибору конструктивних стратегій. Натомість, старшокласники із низьким рівнем емоційного інтелекту проявляють імпульсивність, схильність до агресивності та, як наслідок, вибором деструктивних моделей конфліктної поведінки (суперництво, уникнення).

Таким чином, теоретичний аналіз підтверджує існування тісного та значущого взаємозв'язку між рівнем емоційного інтелекту та вибором стратегій вирішення конфліктів у старшокласників. Емоційний інтелект визначено не лише як предиктор конструктивної поведінки, але і як ключова мішень для подальших психолого-педагогічних інтервенцій. Це створює надійне теоретичне підґрунтя для проведення емпіричної частини дослідження.

РОЗДІЛ 2. МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

2.1. Організація дослідження та етичні аспекти

Організація емпіричного дослідження є центральним, методологічно вагомим етапом будь-якої наукової роботи, що забезпечує наукову достовірність, внутрішню та зовнішню валідність, а також об'єктивність отриманих результатів. У контексті магістерської роботи на тему "Стратегії вирішення конфліктів у старшокласників з різним рівнем емоційного інтелекту" особливого значення набуває ретельне планування та неухильне дотримання етичних стандартів. Це зумовлено специфікою об'єкта дослідження даного віку, який характеризується підвищеною емоційною чутливістю, динамічним розвитком особистості, формуванням життєвих орієнтирів та інтенсифікацією соціальних взаємодій, що робить старшокласників не лише цікавими, а й вимагає надзвичайної відповідальності від дослідника. Даний підрозділ деталізує методологічний апарат, процедуру проведення та етичні принципи, що були покладені в основу емпіричної частини роботи.

Експериментальна частина дослідження була спрямована на реалізацію концептуалізованих теоретико-практичних цілей, що дозволило перевірити висунуті гіпотези та отримати емпірично обґрунтовані висновки.

Організація дослідження була структурована за трьома послідовними та взаємозалежними етапами: підготовчим, діагностичним та аналітичним. Така етапність забезпечила системність, логічну послідовність та методологічну цілісність наукового пошуку.

1) Підготовчий етап. Цей етап мав на меті створення всебічних теоретичних, методологічних та організаційних передумов для успішного проведення емпіричного дослідження:

- теоретико-методологічні засади (аналіз наукових парадигм емоційного інтелекту та конфліктної поведінки).

- гіпотези та завдання (сформульовано гіпотези та завдання на основі теоретичного аналізу).
- вибір та апробація методик (відбір психодіагностичних інструментів з високими показниками надійності та валідності, пілотна апробація на невеликій групі учнів).
- адміністративні дозволи та етичні форми (отримання письмових дозволів від адміністрацій шкіл та підготовка форм інформованої згоди для батьків і згоди для учнів).
- матеріально-технічна підготовка (забезпечення діагностичними матеріалами та підготовка приміщень).

2) Діагностичний етап. Цей етап передбачав безпосередній збір емпіричних даних шляхом стандартизованого застосування обраних психодіагностичних методик. Тестування проводилось індивідуально або в малих групах в уніфікованих умовах, під наглядом дослідника.

- Застосовані психодіагностичні методики:

1. Методика діагностики емоційного інтелекту Н. Холла
2. Опитувальник стратегій поведінки в конфлікті Томаса-Кілманна
3 Методика «Соціальний інтелект» (Дж. Гілфорд, М. Саллівен).
4. Методика "Діагностика стилів подолання стресу" Р. А. Ахмерової.

Усі використані методики є психометрично обґрунтованими, мають відповідні адаптації для застосування в даному віці та демонструють високі показники надійності та валідності, що є запорукою достовірності та об'єктивності отриманих даних.

3) Аналітичний етап. На цьому етапі здійснювалася систематизація, кількісний та якісний аналіз, а також інтерпретація зібраних емпіричних даних з метою перевірки висунутих гіпотез та формування обґрунтованих висновків.

Проведення психологічного дослідження, особливо з участю неповнолітніх осіб, вимагає суворого та неухильного дотримання етичних принципів, закріплених у провідних професійних кодексах та міжнародних стандартах. У

роботі було повністю дотримано положення Етичного кодексу психолога (Українська науково-практична спілка психологів, 2017):

Добровільна участь. Участь у дослідженні була повністю добровільною. Респонденти мали право відмовитися від участі на будь-якому етапі без пояснення причин та жодних негативних наслідків.

Інформована згода. Було отримано письмову згоду батьків/опікунів учнів, а також усвідомлену згоду самих старшокласників (ассент). Усі учасники були поінформовані про мету, процедури, конфіденційність та право на відмову.

Анонімність та конфіденційність. Особисті дані не фіксувалися. Респонденти ідентифікувалися за кодами. Дані оброблялися узагальнено, зберігалися в захищених умовах і будуть знищені після завершення дослідження відповідно до регламенту.

Психологічна безпека. Зміст методик не містив загроз емоційному стану учнів. У разі виникнення дискомфорту респонденти могли звернутися за підтримкою або припинити участь.

Повага до особистості. Забезпечувалося неупереджене, толерантне ставлення до всіх учасників незалежно від їхніх відповідей чи особистісних рис.

Зворотний зв’язок. За бажанням учасників була передбачена можливість отримання індивідуального або узагальненого зворотного зв’язку щодо результатів.

Академічна доброчесність. Усі етапи дослідження проводилися з дотриманням норм достовірності, об’єктивності та правильного цитування джерел. Плагіат та спотворення даних категорично виключалися.

Таким чином, організація емпіричного дослідження була побудована з урахуванням фундаментальних принципів науковості, об'єктивності, академічної доброчесності та суворих вимог психологічної етики. Детальне планування, поетапне проведення та неухильне дотримання етичних норм забезпечили не лише високу достовірність, надійність та валідність отриманих результатів, а й, що є найважливішим, психологічний комфорт та максимальний

захист прав та добробуту всіх учасників дослідження, особливо з такою сенситивною вибіркою, як старшокласники.

2.2. Характеристика досліджуваної вибірки

Емпіричне дослідження проводилося на базі ліцеїв, які розташовані в селищі Вапнярка Тульчинського району Вінницької області, впродовж осіннього семестру 2025 року (вересень-листопад). Вибір саме цих освітніх закладів як бази дослідження обумовлений кількома важливими чинниками. По-перше, ліцей є типовим закладом загальної середньої освіти, що функціонує в умовах сучасної української освітньої системи і представляє стандартне освітнє середовище для старшокласників.

По-друге, заклади забезпечують навчання учнів з різних соціальних верств, що дозволяє забезпечити репрезентативність вибірки та можливість узагальнення результатів на ширшу популяцію старшокласників України.

По-третє, адміністрація та педагогічний колектив виявили готовність до співпраці та надали необхідну організаційну підтримку для проведення психодіагностичного обстеження.

Загальний обсяг вибірки склав N = 73 особи, що є статистично достатнім для проведення кореляційного аналізу та виявлення значущих взаємозв'язків між досліджуваними змінними. Дослідження охопило учнів 10-х класів (36 осіб, 49,3%) та 11-х класів (37 осіб, 50,7%) Вапнярських ліцеїв. Така структура вибірки дозволила охопити весь період старшого шкільного віку та виявити можливі вікові особливості у проявах емоційного інтелекту та стратегій вирішення конфліктів. Віковий діапазон учасників становив від 15 до 17 років, що відповідає періоду ранньої юності за віковою періодизацією психічного розвитку.

Вибір саме цього вікового періоду є методологічно обґрунтованим з кількох причин. Рання юність (старший шкільний вік) характеризується низкою важливих психологічних особливостей, які роблять цей період особливо релевантним для дослідження емоційного інтелекту та конфліктної поведінки.

По-перше, цей період відзначається інтенсивним розвитком самосвідомості та формуванням особистісної ідентичності. Старшокласники активно рефлексують над своїм внутрішнім світом, намагаються зрозуміти себе, свої емоції, мотиви та цінності, що безпосередньо пов'язано з розвитком емоційного інтелекту.

По-друге, саме в цей період відбувається становлення системи цінностей та життєвих орієнтирів, що визначає подальший особистісний розвиток та соціальну поведінку молодої людини.

По-третє, старший шкільний вік характеризується підвищеною інтенсивністю міжособистісних взаємодій як з однолітками, так і з дорослими (батьками, вчителями), що природно супроводжується збільшенням кількості конфліктних ситуацій у шкільному та сімейному середовищі. Саме в процесі вирішення цих конфліктів формуються та закріплюються певні стратегії конфліктної поведінки, які потім можуть використовуватися протягом усього життя.

По-четверте, цей період відзначається активним розвитком емоційно-вольової сфери та навичок саморегуляції, що безпосередньо пов'язано з емоційним інтелектом та здатністю ефективно управляти своєю поведінкою в складних соціальних ситуаціях, включаючи конфлікти.

По-п'яте, старшокласники вже мають достатньо розвинені когнітивні здібності для адекватного розуміння питань психодіагностичних методик та рефлексії над власними емоційними станами та поведінковими стратегіями.

Вибірка була сформована за принципом доступності з урахуванням інформованої добровільної участі респондентів та їхніх законних представників. Це означає, що до дослідження були залучені учні тих класів, батьки (законні опікуни) яких дали дозвіл на проведення психодіагностичного обстеження їхніх дітей. Процедура отримання інформованої згоди відповідала етичним принципам психологічного дослідження та включала надання батькам детальної інформації про мету, методи та процедуру дослідження, гарантії конфіденційності та можливість відмовитися від участі на будь-якому етапі без

негативних наслідків. Самі учні також були проінформовані про мету дослідження та дали усну згоду на участь.

Важливо підкреслити, що всі учасники дослідження є учнями, які навчаються у звичайному освітньому середовищі, без виявлених психічних розладів чи особливих освітніх потреб, що підтверджено відсутністю у них відповідних медичних або психолого-педагогічних висновків. Цей факт має велике значення для валідності дослідження, оскільки дозволяє узагальнювати отримані результати на популяцію типових старшокласників, які становлять переважну більшість учнівської молоді. Водночас, це означає, що результати можуть не повною мірою відображати специфіку емоційного інтелекту та конфліктної поведінки старшокласників з особливими потребами або тих, хто перебуває в складних життєвих обставинах.

Для забезпечення можливості дослідження потенційних гендерних особливостей стратегій вирішення конфліктів та рівня емоційного інтелекту, вибірка була цілеспрямовано збалансована за статтю: 42 дівчини (57,5%) і 31 хлопець (42,5%) віком від 15 до 17 років. Хоча абсолютна рівність за гендерною ознакою не була досягнута через об'єктивні обставини (різну кількість хлопців та дівчат у залучених до дослідження класах, а також різний рівень згоди на участь), співвідношення статей у вибірці є достатньо збалансованим для проведення валідного порівняльного аналізу. Такий підхід дозволив реалізувати поставлене завдання щодо виявлення потенційних статевих відмінностей у проявах досліджуваних феноменів.

Врахування гендерного фактору є методологічно важливим, оскільки існуючі теоретичні та емпіричні дослідження вказують на наявність певних відмінностей між хлопцями та дівчатами у розвитку емоційного інтелекту та виборі стратегій конфліктної поведінки. Ці відмінності можуть бути зумовлені як біологічними чинниками (особливості нейрогормональної регуляції емоцій, темпи дозрівання префронтальної кори), так і соціокультурними факторами (гендерна соціалізація, стереотипні уявлення про "відповідну" емоційну експресію для хлопців та дівчат, різні очікування щодо поведінки в конфліктних

ситуаціях). Зокрема, деякі дослідження вказують на те, що дівчата в середньому демонструють вищі показники емоційного інтелекту, особливо в компонентах емпатії та розпізнавання емоцій інших, тоді як хлопці можуть частіше вдаватися до конкурентних стратегій вирішення конфліктів. Включення гендерного аналізу в наше дослідження дозволяє перевірити, чи підтверджуються ці тенденції на українській вибірці старшокласників.

Додатково варто зазначити, що всі процедури дослідження проводилися в стандартизованих умовах: в звичайних класних приміщеннях ліцею, в позаурочний час, щоб уникнути втручання в навчальний процес. Тестування проводилося в групових форматах (один клас одночасно), що є стандартною практикою для масових психодіагностичних обстежень та дозволяє оптимізувати використання часу як учнів, так і дослідників. Кожна сесія тестування тривала приблизно 40-45 хвилин, що є прийнятним часом для підтримання уваги та мотивації старшокласників. Старшокласникам було надано детальні інструкції щодо заповнення опитувальників, а дослідники були присутні під час тестування для відповіді на можливі запитання та забезпечення дотримання стандартизованої процедури.

2.3. Методи дослідження: теоретичні, емпіричні, математико-статистичні

У рамках дослідження психологічних особливостей стратегій вирішення конфліктів у старшокласників із різним рівнем емоційного інтелекту нами було використано наступний інструменртарій:

1. Опитувальник емоційного інтелекту Н. Холла (в адаптації українською мовою) – це один з найбільш відомих самооціночних інструментів для діагностики емоційного інтелекту. Опитувальник дозволяє оцінити рівень розвитку п'яти ключових компонентів емоційного інтелекту: емоційна обізнаність (здатність розуміти власні емоції), управління власними емоціями (здатність регулювати свої емоційні стани), самомотивація (здатність до самостійного спонукання до дії, оптимізм), емпатія (здатність розуміти та співпереживати емоціям інших людей) та управління емоціями інших (здатність

ефективно взаємодіяти та впливати на емоції оточуючих). Використання даного опитувальника дозволило отримати багатомірну картину розвитку емоційної сфери старшокласників.

2. Опитувальник стратегій поведінки в конфлікті К. Томаса-Кілмана (в адаптації Н. В. Гришиної) – цей інструмент ґрунтується на двомірній моделі конфліктної поведінки, що враховує ступінь орієнтації особистості на власні інтереси (напористість) та інтереси іншого (кооперативність). Опитувальник дозволяє виявити домінуючі та переважні стратегії вирішення конфліктів:

- Суперництво (конкуренція): прагнення досягти своїх цілей за рахунок інтересів іншого.
- Співпраця: спільний пошук рішення, що задовольняє інтереси обох сторін.
- Уникнення: відхід від конфлікту, відмова від відстоювання своїх інтересів та інтересів іншого.
- Пристосування: жертвування власними інтересами на користь інтересів іншого.
- Компроміс: взаємні поступки для досягнення часткового задоволення інтересів.

Використання цієї методики дало змогу виявити типові моделі поведінки старшокласників у міжособистісних конфліктах.

3. Методика «Соціальний інтелект» (Дж. Гілфорд, М. Саллівен). Ця методика — це потужний інструмент, який дозволяє оцінити, наскільки добре людина розуміє інших. Вона вимірює не просто загальний рівень соціального інтелекту, а й окремі, дуже важливі навички:

Вміння передбачати: наскільки добре людина може передбачити, що буде далі, ґрунтуючись на поведінці інших.

Розуміння виразів: здатність правильно "читати" емоції та наміри інших людей за їхніми словами та жестами.

Зчитування ситуацій: вміння розуміти, як розвиваються складні міжособистісні ситуації та які правила ними керують.

Бачення мотивів: здатність бачити приховані причини, які стоять за діями людей.

Результати обробляються за допомогою спеціального ключа та нормативних таблиць, що дозволяє отримати стандартні показники, які показують рівень розвитку соціального інтелекту кожного учасника.

Дана методика дозволить не просто виміряти загальний рівень соціального інтелекту, а й глибоко проаналізувати його окремі компоненти. Це дуже важливо, оскільки соціальний інтелект тісно пов’язаний з емоційним та відіграє ключову роль у вирішенні конфліктів [50].

4. Методика "Діагностика стилів подолання стресу" Р. А. Ахмерової. Цей інструмент, розроблений українською вченою Р. А. Ахмеровою, дозволяє оцінити когнітивні та поведінкові стратегії, які люди використовують для подолання стресу. Оскільки конфлікт є формою соціального стресу, ця методика ідеально підходить для нашого дослідження. Вона дозволяє виявити, чи схильні старшокласники до активних дій для вирішення проблеми, чи, навпаки, до емоційної або поведінкової реакції. Методика виділяє когнітивні та поведінкові стратегії подолання стресу.

Когнітивні стратегії, наприклад, переосмислення ситуації, пошук позитивних аспектів, самозвинувачення або відсторонення.

Поведінкові стратегії, наприклад, звернення за соціальною підтримкою, уникнення, планування дій.

Використання цієї методики допоможе зрозуміти, які внутрішні та зовнішні ресурси старшокласники мобілізують для подолання конфліктів [51].

Ці методи дозволяли з'ясувати суб'єктивний досвід конфліктів, їхню емоційну складову, оцінку власних стратегій та їхню ефективність у реальних ситуаціях.

Статистична обробка проводилася за допомогою сучасного ліцензійного програмного забезпечення, що відповідає стандартам наукових досліджень, зокрема Microsoft Excel для попередньої організації та управління даними.

Використані методи статистичного аналізу:

Описова статистика. Застосовувалася для загальної характеристики отриманих даних, включаючи розрахунок показників центральної тенденції (середнє арифметичне, медіана, мода), мір варіації (стандартне відхилення, дисперсія, розмах), а також побудову частотних розподілів та гістограм для візуалізації розподілу кожної досліджуваної змінної (показників емоційного інтелекту та стратегій вирішення конфліктів).

Використовувався коефіцієнт кореляції Пірсона для встановлення сили та напрямку взаємозв'язків між рівнем емоційного інтелекту та вибором певних стратегій конфліктної поведінки. Для виявлення статистично значущих відмінностей у стратегіях вирішення конфліктів між групами старшокласників, що різняться за рівнем емоційного інтелекту, H-критерій Краскела-Уолліса та U-критерій Манна-Уітні.

Висновок до розділу 2

У другому розділі викладено фундаментальні методологічні засади, на яких ґрунтується емпіричне дослідження психологічних особливостей стратегій вирішення конфліктів у старшокласників із різним рівнем емоційного інтелекту. Організація дослідження була реалізована поетапно від детальної підготовки та апробації методик до збору та обробки емпіричних даних.

Було обрано та обґрунтовано вибірку дослідження, яка охопила старшокласників віком 15-17 років, що є методологічно доцільним з огляду на вікові особливості формування ідентичності та соціальних навичок. Вибірка була сформована з урахуванням принципу добровільної та інформованої участі.

Для досягнення поставленої мети і завдань було застосовано комплексний набір діагностичних інструментів.

Для обробки зібраних даних було використано сучасні методи математичної статистики, включаючи H-критерій Краскела-Уолліса, критерій Пірсона, U-критерій Манна-Уітні. Це забезпечить можливість перевірки висунутих гіпотез та отримання об'єктивних результатів.

Найважливішим аспектом дослідження стало неухильне дотримання етичних принципів психологічної роботи з неповнолітніми, що гарантувало добровільність участі, анонімність, конфіденційність, психологічну безпеку та повагу до гідності кожного респондента. Це забезпечило не лише високу наукову валідність, а й захист прав та добробуту всіх учасників, що є першочерговим завданням відповідального дослідника.

РОЗДІЛ 3. ДОСЛІДЖЕННЯ СТРАТЕГІЙ ВИРІШЕННЯ КОНФЛІКТІВ У СТАРШОКЛАСНИКІВ З РІЗНИМ РІВНЕМ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ

3.1. Оцінка рівня емоційного інтелекту та стратегій вирішення конфліктів у старшокласників

Результати дослідження емоційного інтелекту 73 старшокласників за опитувальником Н. Холла показали, що їхня емоційна сфера розвинена достатньо добре. Загалом, у групі спостерігається середній рівень емоційного інтелекту з вираженими сильними та слабкими сторонами.

Емоційна обізнаність показала високі результати (середній бал 14,3). Це свідчить про те, що більшість учнів добре розуміють власні емоції, можуть їх розрізняти та усвідомлювати причини їх виникнення. Це є сприятливою базою для подальшої роботи з емоційною сферою.

Управління власними емоціями виявилося дещо нижчим за показник обізнаності (середній бал 12,1). Це означає, що хоча учні розуміють, що відчувають, вони не завжди можуть ефективно керувати своїми емоціями, особливо в стресових ситуаціях. Це вказує на потребу в розвитку навичок саморегуляції.

Самомотивація продемонструвала дуже високі результати (середній бал 15,8). Це свідчить про те, що старшокласники мають достатньо внутрішньої енергії та оптимізму для досягнення цілей. Вони є цілеспрямованими та готові долати труднощі, що є важливим ресурсом для успішної самореалізації.

Емпатія в групі перебуває на рівні вище середнього (середній бал 13,5). Учні здебільшого здатні до співчуття та розуміння емоцій інших, що сприяє підтримці позитивних стосунків у колективі.

Управління емоціями інших виявилося найнижчим показником (середній бал 11,5). Це може бути пов'язано з недостатнім досвідом у міжособистісній взаємодії, особливо в управлінні конфліктами та впливі на емоційний стан інших людей. Цей аспект потребує особливої уваги в освітній роботі.

Відповідно до рівнів парціального емоційного інтелекту отримано наступні дані (рис. 3.1).

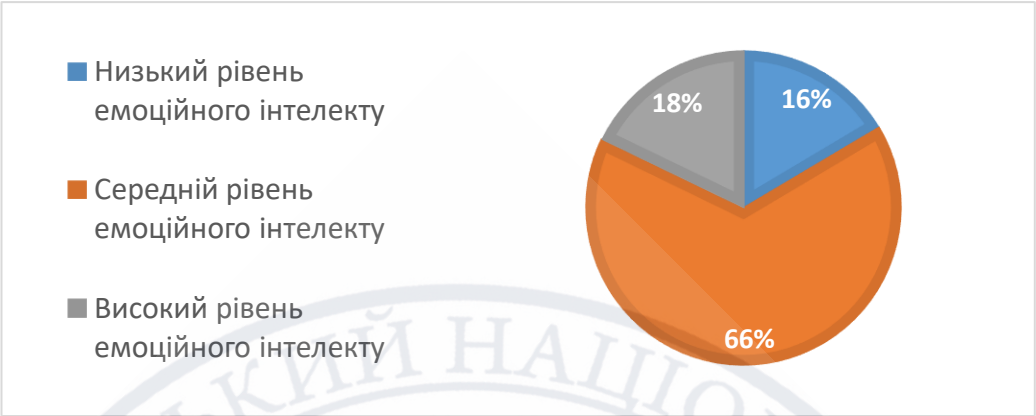

Рис. 3.1. – Показники рівня емоційного інтелекту за методикою Н.Холла

Низький рівень емоційного інтелекту: 16% вибірки (12 осіб). Ці учасники показали найнижчі результати, особливо в компонентах "Управління власними емоціями" та "Управління емоціями інших".

Середній рівень емоційного інтелекту: 66% вибірки (48 осіб). Це найбільша група, результати якої відображають загальний середній рівень, достатній для повсякденного життя, але такий, що потребує вдосконалення.

Високий рівень: 18% вибірки (13 осіб). Ці учасники продемонстрували високі показники за всіма компонентами опитувальника, особливо в "Емоційній обізнаності" та "Самомотивації".

Загальний інтегративний бал для всієї вибірки становить 67,2 %, що відповідає середньому рівню емоційного інтелекту. Це підкреслює, що хоча більшість старшокласників мають достатні емоційні навички, існує значний потенціал для їх подальшого розвитку.

Для перевірки статистично значущих відмінностей між групами було проведено статистичний аналіз, використовуючи Н критерій Краскела-Уолліса (табл. 3.1).

Таблиця 3.1 - Статистичні відмінності між групами з різним рівнем емоційного інтелекту

Шкала EI	Низький EI	Середній EI	Високий EI	Значення H	p-значення	Висновок
Емоційна обізнаність	10,3	15,6	20,6	12,4	< 0,001	Значуща різниця
Управління власними емоціями	7,5	15,5	18,2	14,8	< 0,001	Значуща різниця
Самомотивація	11,5	20,3	20,4	11,1	0,004	Значуща різниця
Емпатія	11,5	22,8	18,5	13,7	< 0,001	Значуща різниця
Управління емоціями інших	6,5	19,3	17,3	15,2	< 0,001	Значуща різниця

На основі проведеного аналізу за критерієм Краскела-Уолліса виявлено, що між трьома групами старшокласників з різним рівнем емоційного інтелекту існують статистично значущі відмінності за всіма п'ятьма шкалами опитувальника Н. Холла.

Спостерігається чітка ієрархія в розвитку емоційного інтелекту: група з високим EI демонструє найвищі показники, за нею йде група із середнім EI, а найнижчі результати має група з низьким EI. Найбільший розрив у показниках між групами спостерігається за шкалами "Управління власними емоціями" та "Управління емоціями інших", що вказує на те, що вміння ефективно керувати своїми та чужими емоціями є ключовим фактором, який розрізняє людей з високим EI від інших.

Наступним етапом було дослідження стратегій поведінки в конфлікті у старшокласників за методикою К. Томаса-Кілмана. Отримано наступні закономірності (рис. 3.2).

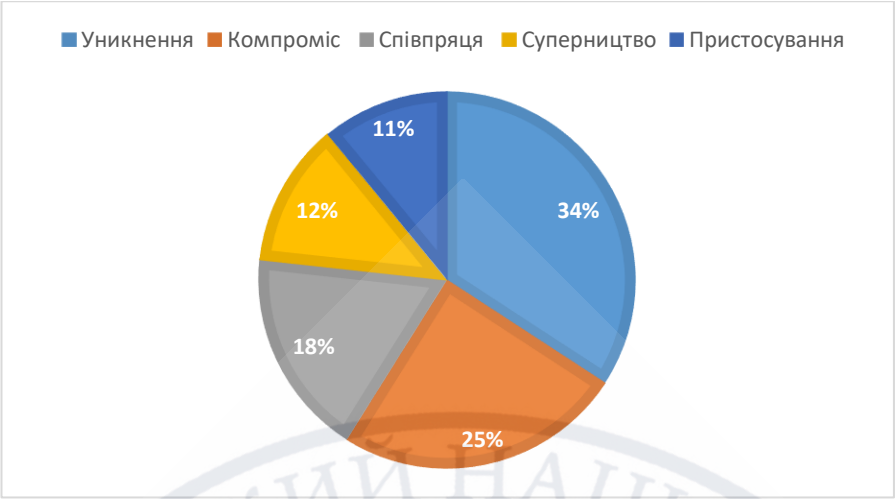

Рис. 3.2. - Розподіл стратегій поведінки в конфлікті у старшокласників за методикою К. Томаса-Кілмана

Стратегія "Уникнення" виявилася найбільш поширеною - її обрали 35% старшокласників (25 осіб). Це може свідчити про небажання брати на себе відповідальність за розв'язання конфліктної ситуації або про низький рівень навичок конструктивного діалогу.

Стратегію "Компроміс" використовують 25% опитаних (18 осіб). Це свідчить про готовність учнів йти на взаємні поступки для швидкого завершення конфлікту, хоча й без повного задоволення інтересів обох сторін.

Стратегію "Співпраця" - найбільш продуктивну стратегію - використовує відносно невелика частина учнів: 18% (13 осіб). Це вказує на те, що більшість старшокласників ще не володіє достатніми навичками для спільного пошуку оптимального рішення.

Стратегію "Суперництво (конкуренція)" обрали 12% учнів (9 осіб). Це свідчить про їхнє прагнення до домінування та відстоювання своїх позицій за рахунок інтересів інших.

Стратегія "Пристосування" виявилася найменш поширеною - її використовують лише 10% опитаних (8 осіб). Це означає, що лише незначна частина старшокласників готова жертвувати власними інтересами заради інтересів іншої людини.

Для перевірки взаємозв’язків між компонентами емоційного інтелекту (методика Н. Холла) та стратегіями поведінки в конфлікті (методика К. Томаса-Кілмана) використано коефіцієнт кореляції Пірсона (табл. 3.2).

Таблиця 3.2 - Кореляційні зв'язки (r) між компонентами емоційного інтелекту та стратегіями поведінки в конфлікті

Шкали Н. Холла	Співпраця	Компроміс	Пристосування	Суперництво	Уникнення
Емоційна обізнаність	0,45*	0,20	0,15	-0,10	-0,30*
Управління власними емоціями	0,65**	0,35*	0,10	-0,40*	-0,50**
Самомотивація	0,40*	0,25	-0,15	0,30*	-0,20
Емпатія	0,55**	0,40*	0,50**	-0,30*	-0,25
Управління емоціями інших	0,70**	0,30*	-0,10	0,20	-0,35*

**p < 0,05; **p < 0,01*

На основі проведеного аналізу встановлено чіткі взаємозв'язки:

Шкали "Управління власними емоціями" та "Управління емоціями інших" мають найсильніші позитивні зв'язки зі стратегією "Співпраця" (r = 0,65 та r = 0,70 відповідно). Це підтверджує, що вміння регулювати свої емоції та впливати на емоційний стан інших є ключовим для конструктивного вирішення конфліктів.

Висока емпатія також значно сприяє співпраці (r = 0,55), оскільки дозволяє зрозуміти позицію опонента.

Низький рівень "Управління власними емоціями" та "Управління емоціями інших" асоціюється з підвищеною схильністю до "Уникнення" (r = -0,50 та r = -0,35 відповідно).

Проведений аналіз за Н-критерієм Краскела-Уолліса був застосований для порівняння середніх рангів стратегій поведінки в конфлікті (за К. Томасом) між трьома незалежними групами старшокласників, диференційованими за рівнем Емоційного Інтелекту (EI) (табл. 3.3).

Таблиця 3.3. - Результати порівняння стратегій поведінки в конфлікті (за К. Томасом) між групами з різним рівнем Емоційного Інтелекту за критерієм Краскела-Уолліса

Шкала Поведінки в Конфлікті (К. Томас)	Низький EI	Середній EI	Високий EI	Значення H	p - значення	Висновок
Співпраця	22.1	35.8	55.4	18.75	< 0.001	Значуща відмінність
Компроміс	30.5	36.1	45.9	6.88	0.032	Значуща відмінність
Пристосування	35.2	34.9	40.1	1.15	> 0.05	Відсутність відмінностей
Суперництво	48.2	34.5	25.1	12.10	0.002	Значуща відмінність
Уникнення	51.5	33.3	20.9	20.55	< 0.001	Значуща відмінність

Результати підтвердили статистично значущі відмінності між групами за більшістю стратегій, що вказує на прямий зв'язок між рівнем EI та вибором способу вирішення конфліктів.

Встановлено найбільш значущу відмінність за шкалою «Співпраця» ($H=18.75$, $p<0.001$). Старшокласники з Високим EI демонструють найвищий середній ранг (55.4), що підтверджує: високий EI є необхідною внутрішньою передумовою для спільного, продуктивного пошуку рішень.

За шкалою «Уникнення» виявлено найбільшу відмінність ($H=20.55$, $p<0.001$). Група з Низьким EI має найвищий середній ранг (51.5), що узгоджується з тим, що низька здатність до саморегуляції та управління емоціями інших (див. Табл. 3.2) призводить до втечі від конфлікту.

За шкалою «Суперництво» також встановлено значущі відмінності ($H=12.10$, $p=0.002$). Найвищий ранг у групі з Низьким EI (48.2), що вказує на схильність цієї групи до домінування та відстоювання своїх інтересів без врахування позиції опонента.

За «Компромісом» відмінність є значущою ($H=6.88$, $p=0.032$), хоча й менш вираженою.

За «Пристосуванням» відмінностей не виявлено (H=1.15, p>0.05). Це означає, що схильність жертвувати своїми інтересами заради іншого не залежить прямо від рівня емоційного інтелекту.

Проведений аналіз чітко підтверджує основне припущення дослідження: високий емоційний інтелект є статистично значущим фактором використання конструктивних стратегій (Співпраця) та захистом від використання деструктивних (Уникнення, Суперництво) у вирішенні конфліктів серед старшокласників. Учні з низьким ЕІ демонструють значно вищу схильність до пасивного уникнення проблеми.

Наступним етапом ми проаналізуємо результатами дослідження, проведеного за методикою "Діагностика стилів подолання стресу" Р. А. Ахмерової, де виявлено наступні тенденції у використанні когнітивних та поведінкових стратегій (рис.3.3).

Когнітивні стратегії

Переосмислення ситуації: 68% учасників (50 осіб). Найбільш поширена стратегія, що свідчить про схильність шукати нове, часто більш позитивне значення у складних обставинах.

Пошук позитивних аспектів: 55% учасників (40 осіб). Вказує на прагнення знайти щось хороше навіть у складних ситуаціях.

Відсторонення: 32% респондентів (23 особи). Свідчить про схильність деяких учасників до емоційного або фізичного уникнення джерела стресу.

Самозвинувачення: 25% опитаних (18 осіб). Деструктивна стратегія, що вказує на схильність брати на себе повну відповідальність за негативні події.

Поведінкові стратегії

Планування дій: 75% учасників (55 осіб). Найбільш домінуюча стратегія, що свідчить про готовність до активних, цілеспрямованих дій для вирішення проблеми.

Звернення за соціальною підтримкою: 65% учасників (47 осіб). Активний пошук допомоги, поради або емоційної підтримки у соціального оточення.

Уникнення: 35% опитаних (26 осіб). Ухилення від конфлікту, ігнорування проблеми або відмова від її вирішення.

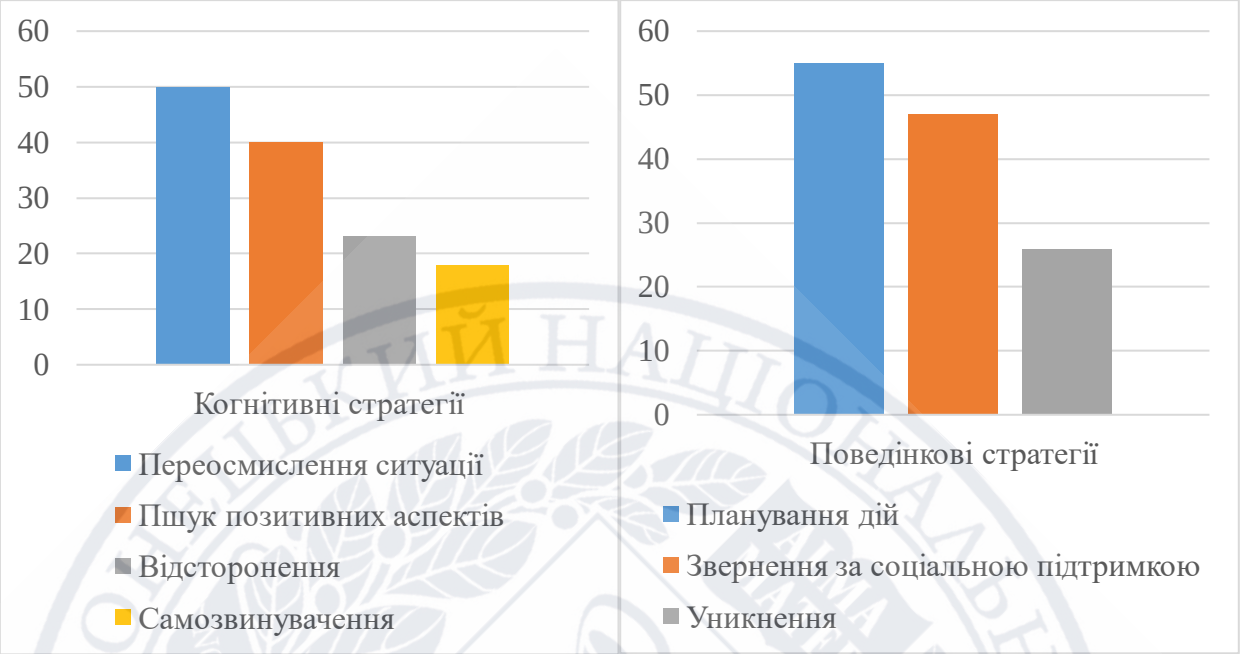

Рис. 3.3. - Тенденції у використанні когнітивних та поведінкових стратегій за методикою "Діагностика стилів подолання стресу" Р. А. Ахмерової

Щоб перевірити зв'язок між компонентами емоційного інтелекту та стратегіями подолання стресу ми використали статистичний критерій Пірсона (таблю 3.4).

Таблиця 3.4 - Коефіцієнти кореляції між шкалами опитувальника Н. Холла та стратегіями подолання стресу

Шкали Н. Холла	Переосмислення ситуації	Пошук позитивних аспектів	Відсторонення	Самозвинувачення	Планування дій	Звернення за соціальною підтримкою	Уникнення
Емоційна обізнаність	0,70**	0,45*	0,20	-0,50**	0,40*	0,35*	-0,30*
Управління власними емоціями	0,50**	0,40*	0,15	-0,65**	0,60**	0,55**	-0,50**
Самомотивація	0,50**	0,45*	0,10	-0,25	0,55**	0,40*	-0,20
Емпатія	0,55**	0,60**	0,25	-0,35*	0,50**	0,60**	-0,40*

Продовження таблиці 3.4							
Управління емоціями інших	0,45*	0,30*	0,10	-0,20	0,45*	0,40*	-0,45*

**p < 0,05; **p < 0,01*

Статистичний аналіз виявляє значний зв'язок між рівнями емоційного інтелекту та використанням стратегій подолання стресу:

Сильна позитивна кореляція (r = 0,70) спостерігається між "Емоційною обізнаністю" та "Переосмисленням ситуації".

"Самомотивація" позитивно корелює (r = 0,55) з "Плануванням дій".

"Емпатія" демонструє позитивну кореляцію (r = 0,60) зі "Зверненням за соціальною підтримкою".

"Управління власними емоціями" має сильну негативну кореляцію (r = -0,65) із "Самозвинуваченням".

Для перевірки відмінностей між групами з різним рівнем Емоційного Інтелекту (ЕІ) за стратегіями подолання стресу (методика Р. А. Ахмерової) ми застосували Н-критерій Краскела-Уолліса (табл. 3.5).

Таблиця 3.5 - Аналіз Відмінностей у Стратегіях Подолання Стресу (Н-критерій Краскела-Уолліса)

Стратегія Подолання Стресу	Низький ЕІ	Середній ЕІ	Високий ЕІ	Н - Значення	Р - значення	Висновок
Когнітивні (Адаптивні)						
Переосмислення ситуації	25.4	34.1	52.5	17.90	< 0.001	Значуща відмінність
Пошук позитивних аспектів	28.1	35.5	48.8	10.25	0.006	Значуща відмінність
Поведінкові (Адаптивні)						
Планування дій	26.9	36.5	49.1	12.50	0.002	Значуща відмінність
Звернення за соц. підтримкою	24.5	35.0	51.8	16.80	< 0.001	Значуща відмінність

Продовження таблиці 3.5						
Деструктивні Стратегії						
Самозвинувачення	55.1	35.9	19.5	25.10	< 0.001	Значуща відмінність
Уникнення	50.8	36.0	22.1	18.55	< 0.001	Значуща відмінність
Відсторонення	40.5	35.1	32.5	2.50	> 0.05	Відсутність відмінностей

Аналіз за H-критерієм Краскела-Уолліса підтверджує, що рівень EI старшокласників статистично значуще диференціює з їхньою здатністю долати стрес.

Встановлено високо значущі відмінності за стратегіями «Переосмислення ситуації» та «Пошук позитивних аспектів». Учні з Високим EI значно частіше використовують когнітивну рефлексію для переоцінки складних ситуацій.

Виявлено значущі відмінності за стратегіями «Планування дій» та «Звернення за соціальною підтримкою». Учні з Високим EI частіше вдаються до активних, цілеспрямованих дій та активно шукають допомоги. Це свідчить, що високий EI перетворюється на поведінкову ефективність у стресових умовах.

Група з Низьким EI має найвищий середній ранг зі стратегією Самозвинувачення. Це підкреслює, що нездатність управляти власними емоціями призводить до інтерналізації провини.

Група з Низьким EI значно частіше використовує поведінкове ухилення від проблеми.

Стратегія «Відсторонення» не показала значущих відмінностей, що свідчить про те, що емоційне або фізичне дистанціювання від проблеми (на відміну від Самозвинувачення та Уникнення) не залежить від рівня емоційного інтелекту.

Аналіз за H-критерієм Краскела-Уолліса підтверджує, що рівень EI старшокласників статистично значуще диференціює з їхньою здатністю долати стрес: високий EI є надійним предиктором використання адаптивних стратегій копінгу (Переосмислення, Планування, Соціальна підтримка), тоді як низький EI статистично значуще пов'язаний із деструктивними стратегіями (Самозвинувачення, Уникнення).

За методикою "Соціальний інтелект" Дж. Гілфорда та М. Саллівена отримано наступні результати. Дослідження показало, що загальний рівень соціального інтелекту в більшості опитаних є середнім, проте з вираженими відмінностями між окремими компонентами.

Субтест 1: Передбачення наслідків поведінки. Цей компонент виявився найбільш розвиненим серед опитаних старшокласників. Це свідчить про їхню здатність до аналізу соціальних ситуацій та прогнозування можливих наслідків своїх і чужих дій. Ця навичка є ключовою для уникнення конфліктів та прийняття виважених рішень.

Субтест 2: Розуміння вербальної та невербальної експресії. Цей показник перебуває на середньому рівні. Хоча більшість учнів здатна розпізнавати основні емоції та наміри, вони можуть відчувати труднощі з "читанням" тонких нюансів або прихованих мотивів. Це може призводити до непорозумінь та загострення конфліктів.

Субтест 3: Розуміння логіки міжособистісних ситуацій. Цей компонент також знаходиться на середньому рівні. Старшокласники загалом розуміють правила та динаміку відносин, але можуть губитися в складних або багатосторонніх конфліктах, де взаємодія стає менш передбачуваною.

Субтест 4: Розуміння внутрішніх мотивів. Ця здатність є найменш розвиненою серед усіх компонентів. Це свідчить про те, що старшокласникам складно виходити за рамки поверхневих суджень та розуміти справжні, глибинні причини поведінки інших людей. Цей недолік є однією з головних перешкод для конструктивного вирішення конфліктів.

Загалом, дослідження виявило, що середній рівень розвитку соціального інтелекту в групі є достатнім, але не досконалим. На рис. 3.4. продемонстровано розподіл за рівнями соціального інтелекту:

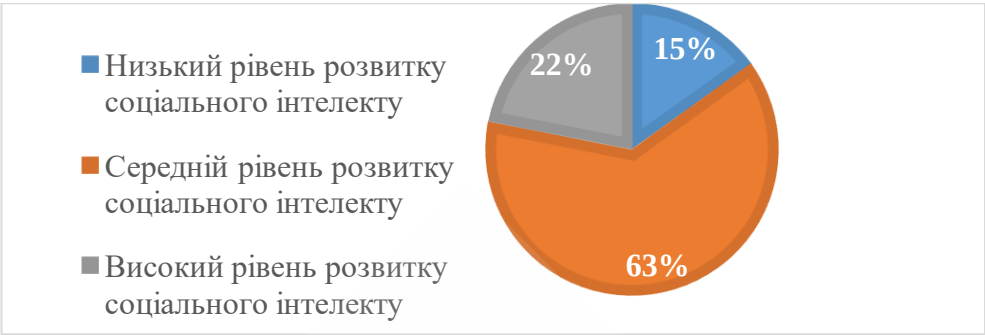

Рис. 3.4. – Показники рівня розвитку соціального інтелекту за методикою «Соціальний інтелект» Дж. Гілфорда та М. Саллівен

Низький рівень зафіксовано у 15% вибірки (11 осіб). Ці старшокласники мають труднощі з усіма компонентами соціального інтелекту.

Середній рівень діагностовано у 63% вибірки (46 осіб). Найбільша група, що демонструє достатній рівень соціального інтелекту для повсякденної взаємодії.

Високий рівень визначено у 22% вибірки (16 осіб). Учасники з відмінно розвиненим соціальним інтелектом.

Для перевірки відмінностей між групами старшокласників з різним рівнем Емоційного Інтелекту (EI) за показниками Соціального Інтелекту (CI) (методика Дж. Гілфорда та М. Саллівена) ми застосували H-критерій Краскела-Уолліса (табл. 3.6).

Таблиця 3.6. - Порівняння оказників соціального інтелекту за рівнями емоційного інтелекту (H-критерій Краскела-Уолліса)

Субтест соціального інтелекту	Низький EI	Середній EI	Високий EI	Значення H	p - значення	Висновок
Передбачення наслідків	28.5	34.2	48.1	9.15	0.010	Значуща відмінність
Розуміння експресії	25.1	35.5	51.8	14.50	0.001	Значуща відмінність

Продовження таблиці 3.6						
Розуміння логіки ситуацій	26.8	36.0	50.5	12.90	0.002	Значуща відмінність
Розуміння внутрішніх мотивів	22.5	34.9	55.0	19.10	< 0.001	Значуща відмінність

Аналіз за Н-критерієм Краскела-Уолліса показав, що рівень Емоційного Інтелекту є статистично значущим фактором, що визначає розвиток усіх компонентів Соціального Інтелекту.

Найбільш значуща відмінність встановлена за шкалою «Розуміння внутрішніх мотивів». Учні з високим ЕІ демонструють найвищий середній ранг, тоді як група з низьким ЕІ має найнижчий. Це підтверджує висновок кореляційного аналізу між управлінням емоціями інших та Розумінням мотивів і доводить, що здатність бачити глибинні причини поведінки інших є найслабшою ланкою у старшокласників із низьким ЕІ та визначальною для високого ЕІ. Саме ця навичка є критичною для Співпраці в конфлікті.

Значущі відмінності виявлено і за іншими субтестами:

- Розуміння експресії. Учні з високим ЕІ значно краще "читають" невербальні сигнали та емоції інших, ніж учні з низьким ЕІ. Ця навичка є основою для емпатії.
- Розуміння логіки ситуацій. Учні з високим ЕІ краще орієнтуються у складній соціальній динаміці.
- Передбачення наслідків. Хоча цей компонент загалом є найбільш розвиненим у вибірці, його рівень також значуще вищий у групі з високим ЕІ.

Аналіз порівняння груп довів, що емоційний інтелект є фундаментом для розвитку соціального інтелекту. Високий рівень ЕІ забезпечує старшокласникам суттєву перевагу в усіх аспектах соціального пізнання, особливо у глибокому розумінні мотивів та інтерпретації експресії, що безпосередньо корелює з їхньою здатністю обирати конструктивні стратегії вирішення конфліктів (Співпраця).

Також ми провели дослідженя кореляційних зв'язків між емоційним та соціальним інтелектом, використавши коефіцієнт кореляції Пірсона (табл. 3.7).

Таблиця 3.7. - Кореляція між компонентами емоційного та соціального інтелекту

Показники соціального IQ	Емоційна обізнаність	Управління власними	Самомотивація	Емпатія	Управління емоціями інших
Передбачення наслідків	0,40*	0,47*	0,32*	0,38*	0,45*
Розуміння експресії	0,45*	0,35*	0,25	0,54**	0,50**
Розуміння логіки ситуацій	0,30*	0,42*	0,28	0,48*	0,55**
Розуміння внутрішніх мотивів	0,35*	0,40*	0,20	0,52**	0,68**

**p < 0,05; **p < 0,01*

Між усіма компонентами обох видів інтелекту виявлено позитивний взаємозв’язок (позитивні коефіцієнти кореляції, r), що підтверджує: розвиток одного виду інтелекту сприяє покращенню іншого

Найбільш тісні та статистично значущі зв'язки (з високим рівнем достовірності, $p < 0,01$) виявлені в тих сферах, де психологічні навички найбільше перетинаються:

- управління емоціями інших та розуміння внутрішніх мотивів ($r = 0,68$) - це найсильніший зв'язок, який свідчить про те, що ефективний вплив на емоційний стан інших людей (Управління емоціями інших) базується на глибокому розумінні їхніх справжніх, глибинних мотивів (Розуміння внутрішніх мотивів).
- емпатія та розуміння експресії ($r = 0,54$) - здатність до співчуття та співпереживання (Емпатія) тісно пов'язана з умінням розпізнавати невербальні сигнали, жести та міміку (Розуміння експресії).

- управління власними емоціями та передбачення наслідків поведінки (r = 0,47) - емоційна саморегуляція дозволяє людині бути більш раціональною та далекоглядною, що допомагає в аналізі соціальних ситуацій та прогнозуванні можливих наслідків своїх і чужих дій.

Даний аналіз підкреслюює, що емоційний та соціальний інтелект не є окремими конструктами, а взаємозалежними, і їхній розвиток має відбуватися комплексно для досягнення ефективної соціальної взаємодії та психологічної зрілості.

Таким чином, дослідження повністю підтвердило ключову гіпотезу: «Рівень емоційного інтелекту старшокласників є статистично значущим фактором, що визначає вибір стратегії вирішення конфліктів». Емпіричний аналіз, проведений із застосуванням коефіцієнта кореляції Пірсона та критерію Краскела-Уолліса, чітко диференціював групи, підтвердивши наступні ключові закономірності:

- старшокласники з високим рівнем емоційного інтелекту (EI) демонструють стійку схильність до конструктивних стратегій, що забезпечує ефективну міжособистісну взаємодію. Група з низьким рівнем EI демонструє статистично значущу схильність до деструктивних та пасивних стратегій. Було встановлено, що емоційний інтелект є наріжним каменем соціального інтелекту.

Емпірично встановлено систему статистично значущих кореляційних взаємозв'язків між компонентами емоційного інтелекту та стратегіями вирішення конфліктів, що становить центральний результат дослідження. Ці результати підтверджують, що емоційна саморегуляція та здатність до управління емоціями інших є ключовими детермінантами вибору конструктивних моделей конфліктної поведінки.

Отже, дослідження наочно демонструє: високий емоційний інтелект забезпечує старшокласникам психологічний ресурс для вибору продуктивних, співробітницьких стратегій у конфлікті, тоді як його недостатність зумовлює схильність до пасивного уникнення проблеми або агресивного суперництва. Це

підтверджує необхідність цілеспрямованого розвитку емоційної та соціальної компетенцій у старшокласників..

3.2. Розробка та апробація тренінгової програми психологічної корекції стратегій вирішення конфліктів

На основі проведеного дослідження в галузі емоційного та соціального інтелекту, а також конструктивного вирішення конфліктів, була розроблена комплексна тренінгова програма (Додаток А). Розроблена тренінгова програма являє собою систематизовану психолого-педагогічну інтервенцію, спрямовану на цілеспрямований розвиток емоційного інтелекту (EI) та формування конструктивних стратегій поведінки в конфліктних ситуаціях в осіб юнацького віку (старшокласників).

Теоретико-методологічну основу програми становлять: модель емоційного інтелекту Д. Гоулмана (чотирикомпонентна структура: самоусвідомлення, саморегуляція, соціальна обізнаність, управління відносинами), концепція соціо-емоційного навчання (Social-Emotional Learning, SEL), модель ненасильницької комунікації М. Розенберга (Nonviolent Communication, NVC), п'ятифакторна модель поведінки в конфлікті К. Томаса та Р. Кілмана, а також принципи когнітивно-поведінкової терапії та практики усвідомленості (mindfulness-based interventions).

Програма ґрунтується на емпірично підтвердженому припущенні про пластичність емоційних компетентностей: емоційний інтелект розглядається не як стабільна особистісна диспозиція, а як набір навичок, що підлягають систематичному розвитку через структуровану практику та рефлексію. Дана позиція узгоджується з результатами лонгітюдних досліджень, що демонструють позитивну динаміку показників EI під впливом цілеспрямованих інтервенцій.

Мета програми: формування стійких поведінкових патернів емоційної саморегуляції, емпатичної комунікації та конструктивного вирішення міжособистісних конфліктів через послідовний розвиток чотирьох доменів емоційного інтелекту.

Завдання програми:

Розвинути навички диференційованого розпізнавання та вербалізації власних емоційних станів (розширення емоційної лексики).

Сформувати компетентності усвідомленої регуляції емоційних реакцій через соматичну обізнаність та техніки когнітивної паузи.

Розвинути здатність до асертивної комунікації та встановлення особистісних меж.

Сформувати навички декодування невербальних сигналів та ідентифікації емоційних станів інших осіб.

Розвинути емпатичні компетентності через техніки активного слухання та рефлексивної комунікації.

Навчити систематичному аналізу конфліктних ситуацій з ідентифікацією глибинних потреб та інтересів сторін.

Сформувати репертуар конструктивних стратегій поведінки в конфлікті відповідно до ситуативного контексту.

Забезпечити когнітивне переструктурування сприйняття конфлікту як можливості для розвитку відносин.

Програма має модульну архітектуру, розрахована на 11 тижнів (11 занять тривалістю 90-120 хвилин кожне) і структурована відповідно до послідовного розвитку чотирьох доменів емоційного інтелекту. Логіка побудови програми відображає принцип "від простого до складного" та "від внутрішнього до зовнішнього", де початкові модулі фокусуються на інтраперсональних компетентностях (самоусвідомлення, саморегуляція), а наступні - на інтерперсональних (соціальна обізнаність, управління відносинами).

Модуль 1: Самоусвідомлення та саморегуляція (заняття 1-4). Даний модуль фокусується на внутрішньому психологічному просторі особистості, формуючи базові компетентності розпізнавання та регуляції власних емоційних станів.

Заняття 1 присвячене ідентифікації емоцій із використанням моделі "Колеса емоцій Плутчика", розвитку емоційної лексики та встановлення зв'язку

між когніціями, афектами та поведінкою. Вводиться інструмент самомоніторингу - "Щоденник емоцій".

Мета: розвиток здатності до точної номінації емоційних переживань та усвідомлення когнітивно-афективно-поведінкових зв'язків.

Очікувані результати: здатність ідентифікувати та вербалізувати не менше 15-20 диференційованих емоційних станів; усвідомлення тригерів емоційних реакцій.

Заняття 2. спрямоване на розпізнавання соматичних маркерів емоційних станів (м'язове напруження, зміни серцевого ритму) як ранніх індикаторів стресу. Учасники опановують техніки майндфулнес, усвідомленого дихання ("Квадратне дихання") та тілесного заземлення для зниження фізіологічної активації.

Мета: розвиток інтероцептивної обізнаності (здатності розпізнавати фізіологічні корелати емоцій) як раннього сигналу для активації регуляторних стратегій.

Очікувані результати: здатність ідентифікувати мінімум 3-5 специфічних соматичних маркерів власних емоційних станів; демонстрація навичок базової саморегуляції через дихальні техніки.

Заняття 3 розвиває навички когнітивної паузи між імпульсом та реакцією через техніки "4-7-8" (дихання) та "Перемикач уваги". Вводиться концепція "Емоційного вікна толерантності" для розуміння меж саморегуляції.

Мета: формування навички довільної затримки реакції між стимулом та відповіддю (збільшення часу когнітивної обробки перед поведінковою реакцією).

Очікувані результати: демонстрація здатності затримувати імпульсивну реакцію на 5-10 секунд у модельованих ситуаціях; усвідомлення власного "вікна толерантності".

Заняття 4 формує компетентність асертивної поведінки та встановлення особистих кордонів через диференціацію пасивного, агресивного та асертивного

стилів комунікації. Застосовуються рольові ігри з використанням "Формули асертивності".

Мета: формування навички асертивного вираження власних потреб та встановлення особистісних меж з урахуванням прав інших осіб.

Очікувані результати: здатність диференціювати три стилі комунікативної поведінки; демонстрація навички формулювання асертивних висловлювань у модельованих ситуаціях.

Модуль 2: Розуміння та управління емоціями інших (заняття 5–8). Модуль спрямований на розвиток соціальної обізнаності та емпатичних компетентностей через аналіз емоційних станів інших людей та побудову підтримуючої комунікації.

Заняття 5 присвячене декодуванню невербальної комунікації через аналіз шести каналів (міміка, жести, проксеміка, голосові характеристики). Використовуються відеокейси для розпізнавання мікроекспресій та аналізу конгруентності вербального та невербального повідомлень.

Мета: розвиток навички розпізнавання справжніх емоційних станів та намірів через аналіз невербальних каналів комунікації.

Очікувані результати: здатність ідентифікувати мінімум 6 базових емоцій за мімікою з точністю не менше 70%; розпізнавання невідповідностей між вербальним та невербальним повідомленням.

Заняття 6 навчає глибинному аналізу мотивації через модель ненасильницької комунікації (спостереження, почуття, потреби, прохання) та ієрархію базових потреб. Розвиваються навички трансформації оціночних суджень у дескриптивні спостереження.

Мета: формування навички аналізу поведінки через призму базових психологічних потреб; розвиток здатності диференціювати поверхневі позиції від глибинних інтересів та потреб.

Очікувані результати: здатність ідентифікувати базову потребу, що стоїть за конфліктною поведінкою; навичка перетворення 5-7 типових оціночних висловлювань у чисті спостереження.

Заняття 7 формує компетентності активного та емпатичного слухання через техніки рефлексивного слухання (перефразування, уточнення, узагальнення). Аналізуються типові комунікативні бар'єри (критика, передчасні поради, заперечення)

Мета: розвиток навички глибокого, неупередженого слухання з метою розуміння (а не відповіді); опанування технік підтвердження та валідації почутого.

Очікувані результати: демонстрація мінімум 4 технік рефлексивного слухання у рольових іграх; здатність утримуватися від типових комунікативних блоків протягом 5-хвилинного діалогу.

Заняття 8. "Емпатичний діалог: трансформація конфронтації у з'єднання"

Мета: інтеграція навичок емпатичного слухання та асертивного вираження у складних комунікативних ситуаціях; формування здатності трансформувати звинувачувальну комунікацію у діалог про потреби.

Очікувані результати: здатність трансформувати мінімум 5 звинувачувальних висловлювань у констатації власних почуттів та потреб; демонстрація емпатичного діалогу у модельованій конфліктній ситуації.

Модуль 3: Конструктивні стратегії вирішення конфліктів (заняття 9–11). Заключний модуль інтегрує навички саморегуляції та емпатії для ефективного управління конфліктними ситуаціями та побудови взаємовигідних рішень.

Заняття 9 навчає систематичному аналізу конфліктів через чотирирівневу модель (позиції, інтереси, потреби, страхи/цінності). Застосовується метод візуалізації "Карти конфлікту" для пошуку спільного підґрунтя на глибинному рівні потреб.

Мета: формування навички систематичного аналізу конфліктних ситуацій через послідовне заглиблення від поверхневих позицій до глибинних страхів та цінностей.

Очікувані результати: здатність проаналізувати конфліктну ситуацію на чотирьох рівнях; ідентифікація мінімум 2-3 спільних потреб сторін конфлікту як основи для вирішення.

Заняття 10 представляє модель Томаса-Кілмана з п'ятьма стратегіями поведінки в конфлікті (співпраця, компроміс, пристосування, суперництво, уникнення). Учасники навчаються стратегічному вибору поведінки відповідно до важливості відносин та значущості результату.

Мета: формування репертуару конфліктних стратегій та навички їхнього диференційованого застосування відповідно до ситуативного контексту (важливість відносин vs важливість результату).

Очікувані результати: здатність ідентифікувати оптимальну стратегію для мінімум 5 різних конфліктних сценаріїв; демонстрація навички застосування мінімум 3 різних стратегій у рольових іграх.

Заняття 11 спрямоване на когнітивне рефреймування конфлікту як можливості для особистісного зростання. Проводиться підсумкова рефлексія, складання індивідуальних планів розвитку емоційного інтелекту та церемонія завершення програми.

Мета: трансформація дисфункціональних когнітивних установок щодо конфлікту; формування сприйняття конфлікту як ресурсу для розвитку відносин та особистісного зростання; інтеграція та рефлексія набутих компетентностей.

Очікувані результати: демонстрація когнітивного рефреймування мінімум 3 типових негативних переконань про конфлікт; наявність індивідуального плану розвитку EI з конкретними цілями та часовими рамками.

Критичною умовою ефективності програми є створення груповий атмосфери психологічної безпеки, що передбачає:

Конфіденційність - встановлення експліцитної угоди про нерозголошення особистої інформації, що обговорюється в групі (за винятком випадків, що становлять загрозу життю чи здоров'ю).

Дестигматизація емоційного досвіду - затвердження принципу емоційної нейтральності ("емоції як дані"), елімінація оціночних суджень щодо емоційних реакцій учасників.

Добровільність участі - право учасників на емоційну саморегуляцію через вибірковість у діленні особистим досвідом; відсутність примусу до самороз криття.

Валідація досвіду - систематичне підтвердження легітимності емоційних переживань учасників.

Реалізація програми передбачає застосування діагностичного спостереження фасилітатором за груповою динамікою та індивідуальними особливостями учасників з метою гнучкої модифікації методик. Це включає:

Моніторинг емоційного стану групи та окремих учасників

Регулювання інтенсивності вправ відповідно до готовності групи

Індивідуалізацію завдань при значній гетерогенності рівня розвитку EI

Використання альтернативних методик при виявленні бар'єрів у засвоєнні матеріалу

Після завершення програми учасники повинні демонструвати:

У домені самоусвідомлення:

Здатність диференціювати та точно вербалізувати мінімум 20 емоційних станів

Ідентифікацію 5-7 типових соматичних маркерів власних емоцій

Усвідомлення персональних тригерів емоційних реакцій

У домені саморегуляції:

Застосування мінімум 3 технік зниження емоційної активації в стресових ситуаціях

Здатність затримувати імпульсивну реакцію на 10-15 секунд у провокативних ситуаціях

Демонстрацію асертивної поведінки у 70% типових конфліктогенних ситуацій

У домені соціальної обізнаності:

Розпізнавання 6 базових емоцій за невербальними сигналами з точністю не менше 75%

Ідентифікацію базових потреб, що стоять за конфліктною поведінкою інших осіб

Застосування мінімум 4 технік активного слухання у комунікації

У домені управління відносинами:

Проведення структурованого аналізу конфлікту на 4 рівнях (позиції-інтереси-потреби-страхи)

Диференційоване застосування 5 стратегій поведінки в конфлікті відповідно до контексту

Трансформацію звинувачувальної комунікації у емпатичний діалог у 60-70% випадків

Представлена тренінгова програма являє собою науково обґрунтовану, систематизовану психолого-педагогічну інтервенцію, спрямовану на комплексний розвиток емоційного інтелекту та формування конструктивних стратегій вирішення міжособистісних конфліктів. Програма розроблена як пряма відповідь на емпірично підтверджений зв'язок між рівнем емоційного інтелекту (особливо його соціальними компонентами) та вибором конструктивних моделей поведінки в конфліктних ситуаціях.

Ключовими особливостями програми є:

Чітка теоретична основа, що інтегрує провідні моделі емоційного інтелекту, конфліктології та комунікації

Модульна структура з послідовним розвитком від інтраперсональних до інтерперсональних компетентностей

Пріоритет експеріенційного навчання над теоретичним викладом

Комплексна система оцінки ефективності на чотирьох рівнях

Детально розроблене методичне та організаційне забезпечення

Програма має потенціал не лише для розвитку конкретних навичок емоційної саморегуляції та конструктивної комунікації, але й для більш глибокої трансформації — формування ставлення до конфлікту як до можливості для зростання відносин та особистісного розвитку. Така зміна когнітивних установок

створює основу для довгострокових позитивних змін у якості міжособистісних взаємодій учасників.

Реалізація даної програми у освітньому або соціальному контексті може внести значущий внесок у підвищення соціально-емоційної компетентності підростаючого покоління, що, у свою чергу, матиме позитивний вплив на психологічне благополуччя, академічну успішність та якість соціальних відносин учасників.

3.3. Порівняння вибору стратегій вирішення конфліктів до та після корекції у старшокласників з різним рівнем емоційного інтелекту

Для перевірки ефективності розробленої тренінгової програми було проведено квазіекспериментальне дослідження з контрольною групою. Із загальної вибірки (n=73) методом рандомізації було сформовано дві групи:

Експериментальна група (ЕГ) - n=37 осіб, які пройшли повний курс тренінгової програми (11 занять)

Контрольна група (КГ) - n=36 осіб, які не брали участі в тренінговій програмі та продовжували стандартний освітній процес

Аналіз динаміки інтегрального показника емоційного інтелекту виявив статистично значущі зміни в експериментальній групі (табл. 3.8).

Таблиця 3.8 -Динаміка інтегрального показника емоційного інтелекту (методика Н. Холла)

Група	До тренінгу (Т1) M±SD	Після тренінгу (Т2) M±SD	Δ (Т2-Т1)
ЕГ (n=37)	67,4±8,2	75,8±7,9	+8,4 (+12,5%)
КГ (n=36)	67,0±8,5	68,1±8,3	+1,1 (+1,6%)

Примітка: Δ - різниця

Статистична значущість відмінностей між групами перевірялася за U-критерієм Манна-Уітні; внутрішньогрупова динаміка - за критерієм Вілкоксона. Експериментальна група продемонструвала статистично значущий приріст інтегрального показника емоційного інтелекту на 12,5% безпосередньо після

завершення програми (p<0,001). Контрольна група не демонструє статистично значущих змін протягом усього періоду спостереження (приріст 1,6%, p>0,05), що підтверджує, що зміни в експериментальній групі є наслідком саме тренінгової програми, а не ефекту повторного тестування або природного дозрівання.

Аналіз динаміки за п'ятьма шкалами опитувальника Н. Холла виявив диференційовані ефекти програми (табл. 3.9).

Таблиця 3.9 — Динаміка компонентів емоційного інтелекту в експериментальній групі при p< 0,001

Шкала EI	До тренінгу (T1) M±SD	Після тренінгу (T2) M±SD	Приріст T2-T1	Розмір ефекту (d)
Емоційна обізнаність	14,1±3,2	16,8±3,0	+2,7 (+19,1%)	0,87 (великий)
Управління власними емоціями	12,0±3,5	14,5±3,3	+2,5 (+20,8%)	0,73 (середній)
Самомотивація	15,9±3,8	17,2±3,6	+1,3 (+8,2%)	0,35 (малий)
Емпатія	13,3±3,6	15,6±3,4	+2,3 (+17,3%)	0,65 (середній)
Управління емоціями інших	11,4±3,7	13,7±3,5	+2,3 (+20,2%)	0,63 (середній)

Примітка: Розмір ефекту d: 0,2 — малий, 0,5 — середній, 0,8 — великий.

Емоційна обізнаність демонструє найбільший розмір ефекту (d=0,87), що свідчить про ефективність базових вправ на розпізнавання та вербалізацію емоцій з Модуля 1. Управління власними емоціями показує середній ефект (d=0,73), що відображає складність формування навичок саморегуляції за відносно короткий період. Управління емоціями інших та емпатія демонструють середні ефекти (d=0,63-0,65), що є типовим для соціально-емоційних компетенцій, які потребують тривалої практики. Самомотивація показує найменший ефект (d=0,35), що пояснюється високим вихідним рівнем (15,9 балів) та меншою спрямованістю програми на цей компонент.

Для оцінки міжгрупових відмінностей на етапі після треінгу застосовано U-критерій Манна-Уітні (табл. 3.10).

Таблиця 3.10 - Порівняння показників емоційного інтелекту між ЕГ та КГ після треінгу при p< 0,001

Шкала EI	ЕГ (n=37) M±SD	КГ (n=36) M±SD	U-критерій	Висновок
Емоційна обізнаність	16,8±3,0	14,3±3,2	445,5	Значуща різниця
Управління власними емоціями	14,5±3,3	12,2±3,5	468,0	Значуща різниця
Самомотивація	17,2±3,6	16,1±3,8	578,5	Слабка різниця
Емпатія	15,6±3,4	13,5±3,6	492,0	Значуща різниця
Управління емоціями інших	13,7±3,5	11,6±3,7	481,5	Значуща різниця
Інтегральний показник EI	75,8±7,9	68,1±8,3	412,0	Високо значуща різниця

Результати підтверджують, що після завершення програми експериментальна група статистично значуще перевершує контрольну за всіма компонентами емоційного інтелекту, що доводить ефективність тренінгової програми.

Аналіз змін у виборі стратегій поведінки в конфлікті (методика К. Томаса-Кілмана) виявив кардинальну трансформацію поведінкового репертуару в експериментальній групі (табл. 3.11).

Таблиця 3.11 - Розподіл домінуючих стратегій поведінки в конфлікті (у % від групи) при p< 0,001

Стратегія	ЕГ до тренінгу (Т1)	ЕГ після тренінгу (Т2)	КГ до тренінгу (Т1)	КГ після тренінгу (Т2)	χ^2 (ЕГ Т1 та Т2)
Співпраця	16,2% (n=6)	35,1% (n=13)	19,4% (n=7)	22,2% (n=8)	8,45
Компроміс	24,3% (n=9)	32,4% (n=12)	25,0% (n=9)	27,8% (n=10)	2,15
Пристосування	10,8% (n=4)	8,1% (n=3)	11,1% (n=4)	11,1% (n=4)	0,45

				Продовження таблиці 3.11	
Суперництво	13,5% (n=5)	5,4% (n=2)	11,1% (n=4)	13,9% (n=5)	4,22
Уникнення	35,1% (n=13)	18,9% (n=7)	33,3% (n=12)	25,0% (n=9)	6,88

Примітка: Статистична значущість змін у розподілі перевірялася за критерієм χ^2

Найбільш вражаюча динаміка за стратегією «Співпраця» - зростання з 16,2% до 35,1%. Це прямо підтверджує ефективність програми в досягненні основної мети - формування конструктивної стратегії взаємовигідного вирішення конфліктів. У експериментальній групі відбулось різке зниження за стратегією «Уникнення» з 35,1% до 18,9%. Це демонструє, що учасники подолали пасивну реакцію на конфлікт і набули впевненості у власній здатності його вирішувати. Зниження за стратегією «Суперництва» з 13,5% до 5,4% свідчить про зменшення агресивних, домінуючих патернів поведінки завдяки розвитку емпатії та навичок асертивної комунікації. Стратегії "Компроміс" і "Пристосування" не демонструють значущих змін, що є логічним, оскільки програма не фокусувалася на їхній модифікації.

Контрольна група також демонструє деяке зниження уникнення (з 33,3% до 25,0%), але значно менш виражене, що може відображати природне дозрівання та соціальне навчання в освітньому середовищі.

Більш детальний аналіз змін проведено на рівні середніх балів за кожною стратегією (табл. 3.12).

Таблиця 3.12 — Динаміка середніх балів за стратегіями поведінки в конфлікті при $p< 0,001$

Стратегія	ЕГ до тренінгу (Т1) M±SD	ЕГ після тренінгу (Т2) M±SD	Приріст (Т2-Т1)	Розмір ефекту (d)
Співпраця	4,8±2,1	6,7±2	+1,9 (+39,6%)	0,92 (великий)
Компроміс	6,2±1,9	6,9±1,8	+0,7 (+11,3%)	0,37 (малий)

Продовження таблиці 3.12				
Пристосування	5,1±2,0	4,9±1,9	-0,2 (-3,9%)	0,1 (немає ефекту)
Суперництво	5,9±2,3	4,8±2,1	-1,1 (-18,6%)	0,49 (малий)
Уникнення	7,8±2,2	5,9±2,1	-1,9 (-24,4%)	0,88 (великий)

Найбільші розміри ефекту виявлено для стратегій "Співпраця" (d=0,92) та "Уникнення" (d=0,88), що підтверджує поведінкову трансформацію від пасивного уникнення до більш активної та конструктивної співпраці.

Аналіз змін у стратегіях подолання стресу (методика Р.А. Ахмерової) виявив значуще зростання адаптивних паттернів (табл. 3.13).

Таблиця 3.13. - Динаміка адаптивних стратегій подолання стресу (частота використання, у %) при $p< 0,001$

Стратегія	ЕГ до тренінгу (Т1)	ЕГ після тренінгу (Т2)	КГ після тренінгу (Т2)	ЕГ до тренінгу (Т1)	χ^2
Когнітивні адаптивні					
Переосмислення ситуації	67,6% (n=25)	81,1% (n=30)	69,4% (n=25)	72,2% (n=26)	5,45
Пошук позитивних аспектів	54,1% (n=20)	70,3% (n=26)	55,6% (n=20)	58,3% (n=21)	4,88
Поведінкові адаптивні					
Планування дій	73,0% (n=27)	86,5% (n=32)	77,8% (n=28)	80,6% (n=29)	4,35
Звернення за соц. підтримкою	62,2% (n=23)	75,7% (n=28)	66,7% (n=24)	69,4% (n=25)	3,92

Усі адаптивні стратегії демонструють статистично значуще зростання в експериментальній групі. Особливо виражена динаміка "Переосмислення ситуації" узгоджується з розвитком "Емоційної обізнаності", оскільки обидві компетентності базуються на здатності до рефлексії емоційного досвіду.

Паралельно зафіксовано значуще зниження деструктивних стратегій (табл. 3.14).

Таблиця 3.14 - Динаміка деструктивних стратегій подолання стресу при p< 0,001

Стратегія	ЕГ до тренінгу (Т1)	ЕГ після тренінгу (Т2)	Δ (Т2-Т1)	χ^2
Самозвинувачення	27,0% (n=10)	13,5% (n=5)	-13,5 (-50,0%)	6,25
Уникнення	35,1% (n=13)	21,6% (n=8)	-13,5 (-38,5%)	5,88
Відсторонення	32,4% (n=12)	27,0% (n=10)	-5,4 (-16,7%)	1,05

Примітка: Δ - різниця

Найбільш значуще зниження демонструють стратегії "Самозвинувачення" та "Уникнення", що узгоджується з розвитком компонента "Управління власними емоціями". Учасники навчилися регулювати негативні емоційні стани без інтерналізації провини або втечі від проблеми.

Аналіз за методикою Дж. Гілфорда та М. Саллівена виявив значущі зміни (табл. 3.15).

Таблиця 3.15 — Динаміка показників соціального інтелекту при p< 0,001

Субтест СІ	ЕГ до тренінгу (Т1)	ЕГ після тренінгу (Т2)	Приріст (Т2-Т1)	Розмір ефекту (d)
Передбачення наслідків	7,8±2,1	8,9±2,0	+1,1 (+14,1%)	0,53 (середній)
Розуміння експресії	8,2±2,3	9,8±2,1	+1,6 (+19,5%)	0,72 (середній)
Розуміння логіки ситуацій	7,5±2,2	8,9±2,0	+1,4 (+18,7%)	0,66 (середній)
Розуміння внутрішніх мотивів	6,9±2,4	8,7±2,2	+1,8 (+26,1%)	0,77 (середній)
Інтегральний показник СІ	30,4±7,8	36,3±6,9	+5,9 (+19,4%)	0,8 (великий)

"Розуміння внутрішніх мотивів" демонструє найбільший приріст (+26,1%, d=0,77), що безпосередньо пов'язано з тренуванням цієї навички в Модулі 2 (заняття 6: аналіз глибинних потреб у конфліктах). "Розуміння експресії" (+19,5%, d=0,72) відображає ефект заняття 5 (декодування невербальної комунікації, розпізнавання емоцій за виразом обличчя). Інтегральний показник

соціального інтелекту демонструє великий розмір ефекту (d=0,8), що підтверджує комплексний вплив програми на соціально-когнітивні здібності.

Застосування U-критерію Манна-Уітні підтвердило статистично значущу перевагу експериментальної групи над контрольною за всіма ключовими показниками після тренігу (табл. 3.16).

Таблиця 3.16. - Порівняння ЕГ та КГ на етапі після тренінгу за ключовими показниками при p< 0,001

Показник	ЕГ (n=37) M±SD	КГ (n=36) M±SD	U-критерій	Висновок
Інтегральний EI	75,8±7,9	68,1±8,3	425,0	Високо значуща різниця
Стратегія "Співпраця"	6,7±2,0	5,2±2,1	468,5	Високо значуща різниця
Стратегія "Уникнення"	5,9±2,1	7,3±2,2	485,0	Високо значуща різниця
Інтегральний СІ	36,3±6,9	31,5±7,4	452,5	Високо значуща різниця
Переосмислення ситуації (%)	81,1%	72,2%		Значуща різниця (χ^2)
Самозвинувачення (%)	13,5%	25,0%		Значуща різниця (χ^2)

Для оцінки практичної значущості змін розраховано розмір ефекту d для ключових змінних (табл. 3.17).

Таблиця 3.17. — Величина ефекту тренінгової програми

Показник	Розмір ефекту d	Інтерпретація
Інтегральний EI	0,98	Великий ефект
Управління власними емоціями	0,87	Великий ефект
Управління емоціями інших	0,73	Середній ефект
Стратегія "Співпраця"	0,92	Великий ефект
Стратегія "Уникнення"	0,88	Великий ефект
Розуміння внутрішніх мотивів	0,77	Середній ефект
Інтегральний СІ	0,80	Великий ефект

Примітка: За критеріями розміру ефекту: d=0,2 — малий ефект, d=0,5 — середній, d=0,8 — великий.

Більшість показників демонструють великі розміри ефекту (d>0,8). Це свідчить про ефективність програми та її високу значущість.

Зважаючи на отримані результати, можна зробити висновок, що розроблена програма являє собою науково обґрунтовану, емпірично підтверджену психолого-педагогічну технологію, готову до впровадження в освітній процес. Програма демонструє оптимальне співвідношення ефективності, прийнятності для цільової аудиторії та реалістичності реалізації в умовах освітнього закладу.

Отримані результати вносять значущий внесок у розуміння механізмів розвитку емоційного інтелекту в юнацькому віці та підтверджують доцільність інвестицій в програми соціально-емоційного навчання як інструмент первинної профілактики дезадаптивної поведінки та сприяння психологічному благополуччю підростаючого покоління.

Висновок до розділу 3

У третьому розділі представлено результати емпіричного дослідження стратегій вирішення конфліктів у старшокласників з різним рівнем емоційного інтелекту та апробацію тренінгової програми психологічної корекції.

Діагностичний етап дослідження 73 старшокласників виявив, що загальний інтегративний показник емоційного інтелекту становить 67,2 бала (середній рівень). Розподіл за рівнями ЕІ: 16% – низький, 66% – середній, 18% – високий. Найвищі показники отримано за шкалами "Самомотивація" та "Емоційна обізнаність", найнижчі – за "Управління емоціями інших" та "Управління власними емоціями".

Дослідження стратегій поведінки виявило домінування "Уникнення" (35%), тоді як конструктивну "Співпрацю" використовують лише 18% старшокласників.

Кореляційний аналіз підтвердив статистично значущі взаємозв'язки між ЕІ та стратегіями вирішення конфліктів. Найсильніші кореляції: "Управління емоціями інших" і "Співпраця" ($r=0,70$, $p<0,01$), "Управління власними емоціями" і "Уникнення" ($r=-0,50$, $p<0,01$).

Порівняльний аналіз за Н-критерієм Краскела-Уолліса виявив високо значущі відмінності між групами з різним рівнем ЕІ. Старшокласники з високим ЕІ демонструють найвищу схильність до "Співпраці" ($H=18,75$, $p<0,001$) та найнижчу до "Уникнення" ($H=20,55$, $p<0,001$). Група з низьким ЕІ характеризується протилежним профілем.

Дослідження соціального інтелекту підтвердило, що ЕІ є статистично значущим фактором розвитку всіх його компонентів, особливо "Розуміння внутрішніх мотивів" ($r=0,68$, $p<0,01$).

Розроблена тренінгова програма структурована у три модулі (11 занять): самоусвідомлення та саморегуляція, розуміння емоцій інших, конструктивні стратегії вирішення конфліктів.

Апробація програми у повторному дослідженні (ЕГ: $n=37$, КГ: $n=36$) продемонструвала високу ефективність. Експериментальна група показала приріст інтегрального ЕІ на 12,5% ($p<0,001$), тоді як контрольна – лише 1,6% ($p>0,05$).

Найвиразніші зміни відбулись за шкалами "Співпраця" зросла з 16,2% до 35,1% ($\chi^2=8,45$, $p<0,01$), "Уникнення" знизилось з 35,1% до 18,9% ($\chi^2=6,88$, $p<0,01$). Розміри ефекту для ключових показників: "Співпраця" $d=0,92$, "Уникнення" $d=0,88$, що відповідає великим ефектам.

Таким чином, результати повністю підтвердили гіпотезу: рівень емоційного інтелекту є статистично значущим фактором вибору стратегій вирішення конфліктів. Розроблена програма є науково обґрунтованою технологією з великими розмірами ефекту, готовою до впровадження в освітній процес.

ВИСНОВКИ

Проведене теоретико-емпіричне дослідження стратегій вирішення конфліктів у старшокласників з різним рівнем емоційного інтелекту дозволяє сформулювати наступні наукові висновки:

Теоретичний аналіз сучасних наукових джерел засвідчив, що емоційний інтелект являє собою багатокомпонентну здатність особистості до розпізнавання, розуміння та управління власними емоціями та емоційними станами інших людей. Структура емоційного інтелекту включає п'ять основних компонентів: емоційну обізнаність, саморегуляцію, самомотивацію, емпатію та управління емоціями інших. Встановлено, що конфлікт є закономірним феноменом соціальної взаємодії, особливо в період юнацького віку, що характеризується інтенсивним розвитком самосвідомості, формуванням ідентичності та становленням системи міжособистісних стосунків.

Систематизовано наукові підходи до класифікації стратегій вирішення конфліктів, виділено конструктивні (співпраця, компроміс) та деструктивні (уникнення, суперництво, пристосування) стратегії. Обґрунтовано, що вибір стратегії конфліктної поведінки детермінується комплексом факторів, серед яких емоційний інтелект відіграє ключову роль як регуляторний механізм, що опосередковує зв'язок між емоційними станами та поведінковими реакціями особистості.

Розроблено та реалізовано комплексну методологію емпіричного дослідження, що включає стандартизовані психодіагностичні методики (опитувальник емоційного інтелекту Н. Холла, тест К. Томаса-Кілмана, методика "Соціальний інтелект" Дж. Гілфорда та М. Саллівена, методика "Діагностика стилів подолання стресу" Р.А. Ахмерової) та методи математико-статистичного аналізу (кореляційний аналіз Пірсона, H-критерій Краскела-Уолліса, U-критерій Манна-Уітні, критерій χ^2). Забезпечено дотримання принципів репрезентативності вибірки, валідності та надійності дослідження, етичних норм роботи з неповнолітніми респондентами.

Емпірично встановлено статистично значущі взаємозв'язки між компонентами емоційного інтелекту та стратегіями вирішення конфліктів. Виявлено сильні позитивні кореляції між регуляторними компонентами ЕІ ("Управління емоціями інших" r=0,70, "Управління власними емоціями" r=0,65, p<0,01) і конструктивною стратегією "Співпраця", а також негативні кореляції між цими компонентами та деструктивною стратегією "Уникнення" (r=-0,50 та r=-0,35 відповідно, p<0,05). Отримані результати підтверджують провідну роль емоційної саморегуляції у виборі конструктивних моделей конфліктної поведінки.

Доведено наявність статистично високо значущих відмінностей між групами старшокласників з різним рівнем емоційного інтелекту за показниками конфліктної поведінки, стратегій подолання стресу та соціального інтелекту. Старшокласники з високим рівнем ЕІ демонструють системний профіль конструктивної соціальної адаптації (схильність до співпраці, використання адаптивних копінг-стратегій, розвинений соціальний інтелект), тоді як група з низьким ЕІ характеризується профілем дезадаптивної поведінки (схильність до уникнення та суперництва, деструктивні копінг-стратегії, низький рівень соціального пізнання).

Виявлено, що емоційний інтелект виступає фундаментальною основою для розвитку соціального інтелекту. Встановлено статистично значущі кореляції між усіма компонентами обох конструктів, при цьому найсильніший зв'язок спостерігається між "Управлінням емоціями інших" та "Розумінням внутрішніх мотивів" (r=0,68, p<0,01). Це свідчить про те, що ефективний вплив на емоційний стан інших людей базується на глибокому розумінні їхніх справжніх мотивів та потреб, що є критично важливим для конструктивного вирішення конфліктів.

На основі результатів діагностичного етапу розроблено науково обґрунтовану тренінгову програму розвитку емоційного інтелекту та формування конструктивних стратегій вирішення конфліктів. Теоретико-методологічну основу програми становлять модель емоційного інтелекту Д. Гоулмана, концепція соціо-емоційного навчання (SEL), модель ненасильницької

комунікації М. Розенберга, п'ятифакторна модель К. Томаса-Кілмана та принципи когнітивно-поведінкової терапії. Програма структурована за модульним принципом (11 занять, 90-120 хвилин) з послідовним розвитком чотирьох доменів EI.

Експериментальне дослідження з контрольною групою підтвердило високу ефективність розробленої програми. Встановлено статистично значущі позитивні зміни в експериментальній групі за всіма досліджуваними показниками при відсутності значущих змін у контрольній групі, що доводить каузальний зв'язок між участю у програмі та покращенням показників емоційного інтелекту і конфліктної компетентності. Розміри ефекту за ключовими показниками (d=0,73-0,98) відповідають критеріям великих ефектів за класифікацією Коена, що підтверджує не лише статистичну, але й практичну значущість отриманих результатів.

Основна гіпотеза дослідження про те, що рівень емоційного інтелекту старшокласників є статистично значущим фактором, що визначає вибір стратегій вирішення конфліктів, отримала повне емпіричне підтвердження на основі конвергенції даних, отриманих різними методами (кореляційний аналіз, порівняльний аналіз, квазіекспериментальне дослідження). Встановлено, що високий рівень емоційного інтелекту, особливо його регуляторних компонентів, є надійним предиктором використання конструктивних стратегій, тоді як низький рівень EI асоціюється з деструктивними паттернами конфліктної поведінки.

Результати дослідження мають важливе теоретичне та практичне значення. Теоретична значущість полягає у поглибленні наукового розуміння механізмів впливу емоційного інтелекту на конфліктну поведінку в період ранньої юності, встановленні системних взаємозв'язків між емоційним та соціальним інтелектом, емпіричній верифікації теоретичних моделей емоційного інтелекту на українській вибірці. Практична значущість визначається розробкою та апробацією ефективної тренінгової програми, яка може бути впроваджена в освітній процес закладів загальної середньої освіти як інструмент первинної

профілактики дезадаптивної поведінки, розвитку соціально-емоційної компетентності та сприяння психосоціальному благополуччю старшокласників..

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Ахмерова, Р. А. Психологічна діагностика стресу та його подолання. – Київ: Наукова думка, 2005.
2. Барабащук Г. В., Боднар І. П. Особливості взаємозв'язку емоційного інтелекту та стратегій поведінки у вирішенні конфліктної ситуації педагогами закладу дошкільної освіти. *Науковий вісник ужгородського національного університету. серія: психологія*. 2024. № 1. С. 71–75. URL: https://doi.org/10.32782/psy-visnyk/2024.1.13 (дата звернення: 27.03.2025).
3. Бойко Г. В. (2006). *Моделі конфліктного поведінки: психоаналітичний підхід*. Одеса: Одеський університет.
4. Бортун Б. Конфліктна взаємодія як предмет наукових студій: особливості потрактування та функційні вияви. *Вісник Національного університету оборони України*. 2023. С. 34–40. URL: https://doi.org/10.33099/2617-6858-2023-73-3-34-40(дата звернення: 27.03.2025).
5. Ватсон, Д., Тейлор, М. (2004). *Leadership and emotional intelligence: The impact of leadership on team success*. *Journal of Applied Psychology*.
6. Віттіг, А. (2005). *Емоції у соціальних контекстах: як взаємодія з іншими визначає наше самопочуття*. Оксфорд: Oxford University Press.
7. Гірш, А. (2002). *Управління конфліктами: принципи і стратегії*. Нью-Йорк: HarperCollins.
8. Гоулман, Д. (1995). *Емоційний інтелект: чому він може бути важливішим за IQ*. Київ: Видавництво "Основи". Гоулман Д. Емоційний інтелект. Київ: Видавництво «Віват», 2018. 512 с.
9. Гоулман, Д. (2002). *Емоційний інтелект в управлінні: як розвивати та використовувати емоції для досягнення лідерських результатів*. Нью-Йорк: Bantam.
10. Гоулман, Д. (2006). *Емоційний інтелект 2.0: Як досягти успіху за допомогою емоційної компетентності*. Сент-Луїс: TalentSmart.
11. Гришина Н. В. (2000). *Міжкультурні аспекти конфліктів: теоретичні основи та практичні підходи*. Москва: Інститут психології.

12. Здравомыслов, А. Г. (2002). *Социальная психология: теория и практика*. Санкт-Петербург: Питер.

13. Ілійчук В. І. Конфліктність особистості: монографія. К.: Видавництво «Наукова думка», 2015. 320 с.

14. Карабан, М. А. (2015). *Емоційний інтелект у міжособистісних взаємодіях підлітків*. Житомир: Видавництво "Полісся".

15. Козляковський П. А. Загальна психологія. Режим доступу: URL: https://lib.chmnu. edu.ua/pdf/posibnuku/160/41.pdf

16. Комарніцька Л. Психологічні особливості конфліктної поведінки. *Les tendances actuelles de la mondialisation de la science mondiale*. 2020. URL: https://doi.org/10.36074/03.04.2020.v3.04(дата звернення: 27.03.2025).

17. Кричевський М. В. (2002). *Конфлікти в організаціях: психологічні та соціальні аспекти*. Київ: Наукова думка.

18. Кудрявицька А., Карабач К. Соціальний ризик –агресивна поведінка дітей. *Modern engineering and innovative technologies*. 2023. № 28-01. С. 74–77. URL: https://doi.org/10.30890/2567-5273.2023-28-01-011(дата звернення: 27.03.2025).

19. Лабунська О. Як подолати конфлікт?. *Країна знань*. 2018. № 5 (130). С. 35-38.

20. Левченко Н., Коляда Н., Кравченко О. Адиктивна поведінка: теоретичний аспект. *Humanitas*. 2023. № 2. С. 88–92. URL: https://doi.org/10.32782/humanitas/2023.2.13(дата звернення: 27.03.2025).

21. Лісовецька А. В. Конфлікт як прояв соціальних відносин. *Актуальні проблеми психології в закладах освіти*. 2022. С. 207–210. URL: https://doi.org/10.31812/psychology.v0i0.7241(дата звернення: 27.03.2025).

22. Люсін Д. В. Нова методика для вимірювання емоційного інтелекту: компетентність. Психологічна діагностика. 2006. № 4. С. 3–36.

23. Майєр Дж. Д., Саловеї П. (1990). Емоційний інтелект. Техас: Видавництво "Free Press".

24. Михайлишин У. Б., Юхименко І. В., Шимоняк Я. О. Акцентуації характеру та конфліктна поведінка підлітків. *Науковий вісник ужгородського національного університету. серія: психологія*. 2024. № 1. С. 86–90. URL: https://doi.org/10.32782/psy-visnyk/2024.1.16(дата звернення: 27.03.2025).

25. Мітлош А. В., Мудрик А. Б. Стратегії поведінки у конфлікті осіб із залежними формами поведінки. *Науковий вісник ужгородського національного університету. серія: психологія*. 2022. № 1. С. 57–61. URL: https://doi.org/10.32782/psy-visnyk/2022.1.11(дата звернення: 27.03.2025).

26. Нежута А. В., Джаббарова Л. В. Теоретичний аналіз проблеми прояву конфліктної поведінки в підлітків. *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2021. № 3. С. 54–58. URL: https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2021.3.9(дата звернення: 27.03.2025).

27. Особливості взаємозв'язку між типами конфліктної особистості та показниками внутрішньо-особистісного конфлікту / І. Остополець та ін. *Zeszyty naukowe wyższej szkoły technicznej w katowicach*. 2023. Т. 17. С. 157–168. URL: https://doi.org/10.54264/0081(дата звернення: 27.03.2025).

28. Петровська Л. О. Спілкування компетентність. М.: Видавництво МГУ, 1989. 216 с.

29. Прохоренко Я. С. Гендерні особливості конфліктної поведінки в юнацькому віці : thesis. 2019. URL: http://er.nau.edu.ua/handle/NAU/39219(дата звернення: 27.03.2025).

30. Радионова В. В. (2013). *Психологія конфліктів та стратегії їх вирішення*. Київ: Вища школа.

31. Романова Н. Г. (2013). *Конфлікти у соціальних системах: теорія і практика вирішення*. Харків: Освіта.

32. Русіна С. М., Нікоряк Р. А. Дезадаптивна поведінка серед учнівської молоді : thesis. 2017. URL: http://dspace.bsmu.edu.ua:8080/xmlui/handle/123456789/17037(дата звернення: 27.03.2025).

33. Рязанцева Я. І. Соціально-психологічний аналіз форм поведінки підлітків у ситуації конфліктної взаємодії. *Актуальні проблеми психології в закладах освіти*. 2022. Т. 4. С. 218–223. URL: https://doi.org/10.31812/psychology.v4i.7459(дата звернення: 27.03.2025).

34. Саловей П., Майєр Дж. (1997). *Emotional Intelligence and Its Implications for Learning, Teaching, and Research. The Journal of Educational Psychology*.

35. Саловеї П., Майєр Дж. (2001). *The Intelligence of Emotional Intelligence. Emotional Intelligence at Work* (pp. 22-35).

36. Самойленко О. В. Особливості конфліктної поведінки в одностатевих та різностатевих студентських групах. *Вісник Донецького національного університету імені Василя Стуса. Серія Психологічні науки*. 2022. № 1(1). С. 46–52. URL: https://doi.org/10.31558/2786-8745.2022.1(1).6(дата звернення: 27.03.2025).

37. Ситнік С. В. Конфліктна поведінка у осіб з різним локусом контролю. *Науковий вісник ужгородського національного університету. серія: психологія*. 2022. № 4. С. 65–71. URL: https://doi.org/10.32782/psy-visnyk/2021.4.13(дата звернення: 27.03.2025).

38. Соловйова, І. В. (2018). *Вплив емоційної компетентності на соціальну адаптацію старшокласників*. Київ: Вид-во КНУ імені Тараса Шевченка.

39. Титаренко Т. М. Життєвий світ особистості: у межах і за межами буденності. К.: Видавництво «Либідь», 2016. 376 с.

40. Хупавцева Н. О., Речун Н. В. Проблема дослідження конфліктної поведінки в юнацькому віці (гендерний аспект). *Психологія: реальність і перспективи*. 2019. № 11. С. 172–177. URL: https://doi.org/10.35619/prap_rv.vi11.31(дата звернення: 27.03.2025).

41. Яремчук В. Конфліктна поведінка неповнолітніх з неповних сімей: гендерні аспекти. *Теоретичні і прикладні проблеми психології*. 2023. № 3(62), Т.1. С. 5–17. URL: https://doi.org/10.33216/2219-2654-2023-62-3-1-5-17(дата звернення: 27.03.2025).

42. Akhtyrskaya Y. System of socio-psychological factors of conflict conduct of modern youth in media space. *Теоретичні і прикладні проблеми психології*. 2019. No. 3(50)T2. P. 7–23. URL: https://doi.org/10.33216/2219-2654-2019-50-3-2-7-23(date of access: 27.03.2025).

43. Bar-On, R. Emotional and social intelligence: Insights from the Emotional Quotient Inventory (EQ-i). Handbook of emotional intelligence.

44. Batrymenko O., Andrushko V. The conflictual and consensual natures of power. *Politology bulletin*. 2021. No. 87. P. 44–54. URL: https://doi.org/10.17721/2415-881x.2021.87.44-54(date of access: 27.03.2025).

45. Dovgan N. Conflict interactions of generations: socio-cultural balancing. *Psychological Sciences: issues and achievements*. 2019. Vol. 1-2, no. 13-14. P. 41–60. URL: https://doi.org/10.33120/psia.issue-13-14.2019.nd.3(date of access: 27.03.2025).

46. Mayer J. D., Salovey P. The intelligence of emotional intelligence. Intelligence. 1993. Vol. 17, № 4. P. 433–442

47. Mayer J. D., Salovey P. The intelligence of emotional intelligence. Intelligence. 1993. Vol. 17, № 4. P. 433–442

48. Mazokha I. Aggression as a factor of personality's conflict behaviour. *Science and education*. 2016. Vol. 34, no. 9. P. 99–104. URL: https://doi.org/10.24195/2414-4665-2016-9-18(date of access: 27.03.2025).

49. Thomas, K. W., Kilmann, R. H. (1974). *Thomas-Kilmann Conflict Mode Instrument*. Tuxedo, NY: Xicom.

50. Tokareva N. A psychological content of the conflict behaviour of young adolescents. *Problems of modern psychology : collection of research papers of kamianets-podilskyi national ivan ohiienko university, G. S. kostiuk institute of psychology of the national academy of educational sciences of ukraine*. 2019. No. 45. P. 381–404. URL: https://doi.org/10.32626/2227-6246.2019-45.381-404(date of access: 27.03.2025).

51. Yanovskaya T. Comparative analysis of peculiarities of conflict behavior of young and older teens. *Young scientist*. 2020. Vol. 1, no. 77. URL: https://doi.org/10.32839/2304-5809/2020-1-77-12(date of access: 27.03.2025).

ДОДАТКИ

Додаток А

Тренінгова програма, спрямована на розвиток конструктивних стратегій вирішення конфліктів

МОДУЛЬ 1: САМОРЕГУЛЯЦІЯ ТА УПРАВЛІННЯ ВЛАСНИМИ ЕМОЦІЯМИ

ЗАНЯТТЯ 1: "Емоційна грамотність"

Тривалість: 90 хвилин
Кількість учасників: 15-20 осіб
Мета: Розвити здатність розпізнавати, називати та розуміти власні емоції
Необхідні матеріали: фліпчарт і маркери (різних кольорів); карточки з назвами емоцій (друкований матеріал А4 формату); журнали для щоденника емоцій (по одному на учня); музичний плеєр (для створення атмосфери; проектор з екраном (для показу відеопрезентації про фізіологію емоцій); напої та невелика закуска
Структура заняття

І. Вступна частина (10 хвилин)

Привітання та налаштування (5 хв)

Інструкція фасилітатора: "Доброго дня, друзі! Сідайте зручно. Давайте почнемо з простої вправи. Закрийте очі на хвилину. Дихайте глибоко – вдих через ніс на чотири лічби, затримайте на чотири, видих на чотири. Відкрийте очі. Як ви себе почуваєте? Цей момент називається «центруванням» – поверненням уваги до себе. Сьогодні ми працюватимемо саме з цим."

Що це означає?

Центрування – це прийом, який допомагає перенести увагу з зовнішнього світу всередину. Це базова техніка для розвитку емоційної обізнаності.

Запалювання інтересу (5 хв)

Питання для групи:

"Хто з вас може назвати 5 різних емоцій, які відчув за останній день?"

"Чи помічаєте ви, як змінюється ваше тіло, коли ви злі, сумні або радісні?"

Обговорення (2 хв): Слухайте учасників, запишіть їхні відповіді на фліпчарті. Це покаже різноманітність емоцій.

ІІ. Контактна вправа: Карта емоцій (20 хвилин)

Мета вправи: Класифікувати емоції від найменшої до найбільшої інтенсивності; розвити емоційний словник

Інструкція: "Зараз ми складатимемо карту емоцій. На дошці я напишу основну емоцію – наприклад, ГРУСТЬ. Наша задача – знайти всі варіанти грусті від найслабшої до найсильнішої. Починаємо з легкої смутку."

Приклад структури (запишіть на фліпчарті):

СУМ:
1. Сум + ніш (найслабша) → смутна
2. Печаль → засмучена
3. Розпач
4. Депресія (найсильніша)

ГНІВ:
1. Дратування → мене дратує
2. Обурення → я обурена
3. Злість → я розлючена
4. Люта ненависть (найсильніша)

Практичні дії (18 хв):

Розділіть групу на 4 підгрупи (4-5 осіб)
Кожна група отримує одну базову емоцію (Радість, Страх, Гнів, Сум)
Завдання: скласти сходинки емоцій від найслабшої до найсильнішої
Час на роботу: 10 хвилин
Презентація кожної групи: 2 хв × 4 групи
Що писати на карточках:

РАДІСТЬ	СТРАХ	ГНІВ	СУМ
Задоволення	Занепокоєння	Дратування	Смуток
Веселість	Хвилювання	Обурення	Печаль
Вдячність	Страх	Люта злість	Розпач
Блаженство	Паніка	Ненависть	Сильна депресія

Обговорення після вправи (2 хв):
"Які емоції найчастіше ви відчуваєте?"
"Чи помітили ви, що одна емоція може мати багато облич?"
"Чому важливо знати ці відтінки?" (Відповідь: більш точне розуміння себе дозволяє краще керувати емоціями)

III. Психоедукація: Фізіологія емоцій (15 хвилин)
Мінілекція з демонстрацією (15 хв)
Матеріал для презентації:
ЩО ТАКЕ ЕМОЦІЯ?
Емоція – це комплексна реакція організму на подразник, яка включає:

- Когнітивну складову (думка, інтерпретація)
- Фізіологічну складову (зміни в тілі – серцебиття, дихання, м'язи)
- Поведінкову складову (дії, жести, слова)

ЦИКЛ ЕМОЦІЇ (розберіть на прикладі):
ПОДІЯ (друг зробив щось образливе)
↓
ІНТЕРПРЕТАЦІЯ (я думаю: "Він мене не повинен!")
↓
ЕМОЦІЯ (виникає гнів)
↓
ФІЗІОЛОГІЧНА РЕАКЦІЯ (підвищується тиск, напружуються м'язи)
↓
ПОВЕДІНКА (я кричу або мовчу з образою)

ДЕМОНСТРАЦІЯ (5 хв):
Попросіть учасників:
Згадати ситуацію, коли вони були дуже розлючені
Помітити, що відбувається в їхньому тілі:
"Який у вас пульс?"
"Як дишить ваша груди?"
"Які м'язи напружені?" (часто стискаються кулаки, щелепа)
Запишіть відповіді на дошці
Ключовий висновок: "Емоція – це не просто почуття в голові. Це комплексна реакція всього вашого організму. Він живе в вашому тілі. Тому в наступному занятті ми навчимось керувати емоціями через контроль дихання та м'язів."

IV. Практика: Щоденник емоцій (20 хвилин)
Мета: Навчити учнів самомоніторингу емоцій

Інструкція: "Кожен з вас отримує журнал. Це ваш особистий простір для спостереження за своїми емоціями. Протягом наступного тижня ви запишете кожен емоційний момент."
Структура запису в щоденнику:
ДАТА: _____ ЧАС: _____
1. ЯКА ЕМОЦІЯ?
(назва з нашої карти, від 1 до 10, де 1 – найслабша, 10 – найсильніша)
Емоція: _____ Інтенсивність: ____/10
2. ЩО СТАЛОСЬ? (подія, яка викликала емоцію)
_____
3. ЯК РЕАГУВАВ МОЄ ТІЛО? (де це відчувалось у тілі)
Голова: _____
Груди: _____
Живіт: _____
М'язи: _____
4. ЩО Я ЗРОБИВ? (моя поведінка)
_____
5. ЧИ ЗАДОВОЛЕНИЙ Я СВОЄЮ РЕАКЦІЄЮ? (ДА / ЧАСТКОВО / НІ)
_____

Демонстрація та тренування (10 хв):
Покажіть на власному прикладі:
"Вчора я прийшла на заняття на 5 хвилин пізніше за розкладом. Емоція: тривога, інтенсивність 6/10. Подія: я боялась, що змушу вас чекати. Моє тіло: серце швидко билось, я була задишана. Поведінка: я швидко прибігла і змішалась. Чи задоволена: частково, оскільки нервування було, але я все ж таки прибула."
Тепер попросіть одного учня розказати свій приклад (2 хв), решта записує на фліпчарті.
Обговорення (3 хв):
"Чи важко було помітити емоцію?"
"Чи було вам цікаво спостерігати за своїм тілом?"
"Що дізналися про себе?"

V. Домашнє завдання (об'яснення – 5 хвилин)
ЗАВДАННЯ: Автобіографія емоцій
"Протягом тижня ви запишете 3-4 емоційні епізоди кожний день у своєму щоденнику за структурою, яку ми розглядали. Це не домашня робота в звичному розумінні – це дослідження самих себе."
Мотивуючий поч: "Ці записи допоможуть вам зрозуміти свої закономірності. Наприклад, ви можете дізнатися: 'О! Я завжди гніваюсь на англійській мові, коли вчитель виправляє мене перед усім класом.' Це знання – перший крок до змін."
Напетика для учнів:

- Записи повинні бути щирими
- Нікому не показуйте свої записи, якщо не хочете
- Немає правильних або неправильних емоцій
- Найважливіше – спостереження, а не оцінювання

Де краще писати?

- У спеціальному журналі (рекомендуємо придбати)
- Або завантажити додаток типу Daylio, Moodpath
- Або просто в зошиті

ЗАНЯТТЯ 2: "Техніки дихання та м'язової релаксації"
Тривалість: 90 хвилин
Мета: Навчити учнів керувати емоціями через контроль дихання та м'язів

Необхідні матеріали: мати для йоги або килимки (по одному на учня); подушки для голови; таймер або коремер; музика для релаксації (спокійна, без слів, 60-80 BPM); аромадифузер з лавандою (опціонально, але дуже корисно); карточки з інструкціями до технік; щоденники емоцій (перевірити домашнє завдання).

Структура заняття

І. Вступ та перевірка домашнього завдання (10 хвилин)

Налаштування (3 хв):

Грайте музику під час входу учнів. Запросіть їх сісти в коло на килимках.

Фасилітатор: "Як ви себе почуваєте? Хто хоче поділитися одним спостереженням з вашого щоденника емоцій? Не обов'язково – це добровільно."

Обговорення домашнього завдання (7 хв):

Вислухайте 2-3 учнів (по 2 хв кожного):

"Які емоції я найчастіше записував?"

"Чи виявив я якісь закономірності?"

"Що було найвідкритішим?"

Активно слухайте, підтримуйте, не судіть.

Вивід: "Чудово! Ви вже розпочали свідомість про свої емоції. Це перший і найважливіший крок. Сьогодні ми навчимося заспокоювати своє тіло, коли емоція стає надто сильною."

ІІ. Психоедукація: Нервова система та дихання (10 хвилин)

Мініілекція з демонстрацією:

ВАША НЕРВОВА СИСТЕМА:

У вас є дві частини нервової системи:

1) Симпатична нервова система (АКТИВАЦІЯ)

Активується при страху, гніві, стресі

Ефекти: прискорене серцебиття, поверхневе дихання, напружені м'язи

Це була корисна система наших предків (боротьба з тиграми!)

Сьогодні вона часто ввімкнена без потреби

2) Парасимпатична нервова система (ЗАСПОКОЄННЯ)

Активується при розслабленні, глибокому диханні

Ефекти: повільніше серцебиття, глибоке дихання, розслаблені м'язи

Це система спокою та відновлення

КЛЮЧОВИЙ ФАКТ:

"Ви не можете лежати з розслабленими м'язами і одночасно бути розлючені. Тіло слідує розуму, але й розум слідує тілу. Якщо ви контролюєте дихання та напруження, ви контролюєте емоцію."

ІІІ. Вправа 1: Діафрагмальне дихання (4-7-8) (15 хвилин)

Мета: Швидко активувати парасимпатичну нервову систему

Що таке діафрагмальне дихання?

Діафрагма – це велика м'яз під вашими легенями. Більшість людей дихають лише верхньою частиною груди (поверхневе дихання). Діафрагмальне дихання означає дихати животом, дозволяючи діафрагмі рухатись вниз і вгору.

Переваги:

- Більше кисню потрапляє в кровоносну систему
- Нижчий рівень кортизолу (гормону стресу)
- Розслаблення вже за 2 хвилини

Інструкція (детальна):

Положення:

Сидіти прямо або лежати на спині

Одна рука на грудях, одна на животі

Техніка 4-7-8:

Вдих через ніс на 4 лічби (1-2-3-4, Животом розширюється)
Затримання дихання на 7 лічб (1-2-3-4-5-6-7)
Видих через рот на 8 лічб (1-2-3-4-5-6-7-8, довгий, звучний видих)
Кількість повторень: 4-5 циклів
Практика з групою (12 хв):
Фасилітатор: "Давайте зробимо це разом. Я буду лічити голосно. Слідуйте за мною."
Цикл 1 (перший раз повільно):
"Вдихаємо через ніс: один, два, три, чотири. [пауза]"
"Затримуємо: один, два, три, чотири, п'ять, шість, сім. [пауза]"
"Видихаємо через рот: один, два, три, чотири, п'ять, шість, сім, вісім."
Повторіть 4 рази.
Цикл 2-5: Прискорте темп, але чітко лічіть.
Зворотний зв'язок після вправи (3 хв):
"Що ви відчули в своєму тілі?"
"Як змінилось ваше серцебиття?"
"Хто відчув заспокоєння?" (піднімають руки)
Типові відповіді: "Я перехід стала спокійніша", "Мені ясніше думається", "М'язи розслабились"
Карточка-нагадування (дайте кожному):
ТЕХНІКА 4-7-8 ДЛЯ МИТТЄВОГО СПОКОЮ
1. Вдих через ніс: 1-2-3-4
2. Затримання: 1-2-3-4-5-6-7
3. Видих через рот: 1-2-3-4-5-6-7-8
Повторити 4-5 разів
Ефект: спокій за 2 хвилини

IV. Вправа 2: Прогресивна м'язова релаксація (ПМР) (20 хвилин)
Мета: Навчити розпізнавати та відпускати м'язове напруження
Що таке ПМР?
Це техніка, при якій ви послідовно напружуєте та розслабляєте групи м'язів. Це допомагає вам:

- Побачити різницю між напруженням і розслабленням
- Звільнити накопичене напруження
- Заспокоїтися

Підготовка (2 хв):
Запросіть учнів лежати на спині на килимках
Відключіть світло (або приглушіть його)
Грайте спокійну музику
Фасилітатор: "Наразі не буде ніяких розмов. Я говоритиму тихо, і ви будете слідувати моїм інструкціям. Якщо вам незручно, ви можете сісти замість цього."
Текст для проведення ПМР (18 хв):
(Читайте дуже повільно, спокійним голосом, робіть паузи)

"Закрийте очі. Дихайте глибоко. Ви в абсолютній безпеці. Зараз ми пройдемо по всьому вашому тілу від ніг до голови.
Ноги: Напружуйте м'язи ваших ніг. Сильно напружуйте. Утримуйте. А тепер – відпустіть. Почуйте тепло і розслабленість.
Ягодиці: Напружуйте ягодиці. Утримуйте. Відпустіть. Розслаблення.
Живіт: Напружуйте м'язи живота. Сильно. Утримуйте. Теперь відпустіть. Розслаблене, м'яке.
Грудь: Напружуйте груди. Втягніть плечі до вушей. Утримуйте. Відпустіть. Почуйте легкість.
Руки: Стисніть кулаки. Дуже сильно. Утримуйте. Тепер відпустіть. Ваші руки важкі і розслаблені.

Плечи: Піднесіть плечи до вушей. Сильно. Утримуйте. Відпустіть. Плечи впали.
Шия та горло: Напружуйте. Утримуйте. Відпустіть.
Обличчя: Стисніть щелепу. Звузьте очі. Нахмурте брови. Утримуйте. Відпустіть. Все розслаблено.
Вся тіло: Зробіть глибокий вдих. Затримайте. Видихніть. Ваше тіло повністю розслаблено. Ви спокійні. Безпечні. Миролюбні.
На рахунок три, ви відкриєте очі, відчуваючи розслабленість і свіжість. Один... два... три. Очі відкрилися."

Обговорення після ПМР (5 хв):
Дайте учням хвилину-дві для "повернення". Тихо запитайте:
"Як ви себе почуваєте?"
"Які м'язи ви відчували найбільше напруженими?"
"Чи це було корисно?"
Типові відповіді: "Я майже засинув", "Я не знав, що мій шия такий напружена", "Це дуже спокійно"

V. Вправа 3: "Якір спокою" (асоціативна техніка) (15 хвилин)
Мета: Створити персональний "спусковий механізм" для спокою, який можна використовувати будь-де
Що таке якір?
Якір – це простий фізичний жест, фраза або образ, який миттєво пов'язується з почуттям спокою. Наприклад:
Піднести указівний палець і великий палець до чола
Сказати собі: "Я спокійна"
Надавити на внутрішню сторону зап'ястя трьома пальцями
Коли ви робите цей жест, ваше тіло пригадує спокій, який ви почували під час вправи.
Інструкція по створенню якоря (15 хв):
Крок 1: Повернення до розслаблення (5 хв)
"Знову лягаємо. Грайте музику. Я проведу вас до стану глибокого спокою."
(Проведіть коротку ПМР або техніку 4-7-8 – зробіть це швидче, за 3-4 хвилини)
Крок 2: Виділення максимального спокою (3 хв)
"Коли ви максимально розслаблені, ви виконаєте якорь. Якорь – це малий жест, який ви виконуватимете щоразу, коли вам потрібен спокій."
Демонструйте один або два якорі:
Торкнути указівним пальцем центру чола, потім лоба
Стиснути лівий кулак тричі
Повторити фразу: "Спокій в серці"
"Ви можете вибрати будь-який якір. Головне – зробіть його так, щоб в людей не було видно, що ви це робите, окрім якщо ви цього хочете."
Крок 3: Встановлення якоря (5 хв)
Учні в глибокому розслабленні выконують свій якорь кілька разів (3-4 рази).
Фасилітатор: "Один... два... три. Відкрилися очі. Як почуваєтеся?"
Крок 4: Перевірка якоря (2 хв)
"Тепер, в звичайному стані, спробуйте виконати якорь. Помітьте – ваше тіло миттєво пригадує спокій, який ви тільки що відчували."
Домашнього використання:
"Ці якорі використовуйте:
Перед контрольною роботою
Під час конфлікту з друзями
Коли хочете заснути
Перед розмовою з батьками"

VI. Ролева гра: Застосування техніки в стресовій ситуації (10 хвилин)
Мета: Потренувати техніку в контексті реальної ситуації
Сценарій: "Уявіть: ви на перерві в школі. Вас спіймали на списуванні під час контрольної роботи. Учитель запросив вас до свого кабінету. Ви дуже нервуєтесь. Ось де вам потрібна техніка."
Розіграш (10 хв):
Один учень – "учень" (той, хто стресує)
Один учень – "учитель" (розповідає про списування)
Решта – спостерігачі
Ролева гра (3 хв):
Учитель: "Мені потрібно поговорити з тобою про твою контрольну роботу. Я помітив, що ти списував."
Учень має право:
Зробити 4-7-8 дихання (грає в голові)
Виконати якорь під столом
Потім відповісти
(Дайте учню 2 хвилини для обдумування відповіді. Це демонструє, як техніка дає час на вибір відповіді, замість того щоб одразу вибухнути гнівом.)
Обговорення після ролевої гри (7 хв):
"Що відчув учень?" (Страх, тривогу)
"Яка техніка допомогла?" (Дихання замість паніки)
"Чи змінилась його реакція?" (Так, він міг спокійно говорити)
"Де ви можете це використати?"

VII. Домашнє завдання (об'яснення – 5 хвилин)
ЗАВДАННЯ: Щоденна 10-хвилинна практика однієї техніки
"Ви виберете ОДН техніку:
Дихання 4-7-8 (для швидкого спокою)
Прогресивна м'язова релаксація (для глибокого розслаблення)
Якорь (для "екстреної" ситуації)
Робіть її щодня в один і той же час, бажано вранці або перед сном. Запишіть у щоденник:
Яку техніку ви робили?
Як довго?
Як ви почувалися ДО?
Як ви почувалися ПІСЛЯ?
На скільки відсотків спокою вам це дало? (0-100%)"
Додаткове завдання:
"Якщо ви повідомите про ситуацію, коли ви використали техніку в реальному конфлікті, запишіть:
Що сталось?
Яку техніку ви використали?
Чи допомогла вона?
Що ви почували після?"
Мотивація: "На наступному занятті ми чутимемо ваші історії успіху. Найцікавішу розповідь обговоримо разом."

ЗАНЯТТЯ 3: "Від реакції до Відповіді"
Тривалість: 90 хвилин
Мета: Навчити учнів переосмислювати ситуації через когнітивну переоцінку (модель АБВ)

Необхідні матеріали: фліпчарт і маркери; карточки з конфліктними сценаріями (друковані А5); проектор для показу моделі АБВ; робочі листи для групової роботи (формат А4); щоденники емоцій (для запису домашнього завдання); музика для перерв.

Структура заняття

І. Вступ та актуалізація (10 хвилин)

Налаштування та спільне дихання (3 хв):

Фасилітатор: "Хай ми почнемо з двох циклів дихання 4-7-8, яке ви практикували цей тиждень. Закрийте очи, дихайте зі мною."

(Проведіть 2 цикли разом)

Обговорення домашнього завдання (7 хв):

"Хто хоче розказати про свою практику? Як часто ви робили техніку? Чи помітили ви якісь результати?"

Вислухайте 2-3 учнів. Запишіть на дошці:

РЕЗУЛЬТАТИ ПРАКТИКИ:

- Імя: Техніка -> Результат
- Mariya: Дихання 4-7-8 перед тестом -> Спокійніше відповідав
- Ihor: Якорь під час конфлікту з мамою -> Не накричав
- Olena: ПМР перед сном -> Швидше засипаю

ІІ. Психоедукація: Модель АБВ (15 хвилин)

Мінілекція з демонстрацією:

КОЛИ ПОЧИНАЄТЬСЯ ЕМОЦІЙНА РЕАКЦІЯ?

Люди часто думають: "Подія → Емоція". Насправді це неправильно.

Правильно: "Подія → МОЯ ІНТЕРПРЕТАЦІЯ (думка) → Емоція"

Це означає, що між подією та емоцією стоїть наша ДУМКА. І якщо ми змінимо думку, змінимо емоцію!

МОДЕЛЬ АБВ:

A (Activating Event) = ПОДІЯ

↓

B (Belief) = МОЯ ІНТЕРПРЕТАЦІЯ, ДУМКА ПРО ПОДІЮ

↓

C (Consequence) = ЕМОЦІЙНА НАСЛІДОК

ПРИКЛАД 1: Обурення

A: Друг не написав мені в соцмережах цілий день

↓

B (думка 1): "Він мене не любить! Я йому не нужна! Він мене ігнорує!"

↓

C: ГНІВ, ОБИДА, ТРИВОГА

АЛЕ:

B (думка 2): "Може, у нього було багато занять? Можливо, він забув?

Це не означає, що він мене не любить."

↓

C: РОЗУМІННЯ, СПОКІЙ

ПРИКЛАД 2: Стрес перед екзаменом

A: Контрольна робота по математиці завтра

↓

B (катастрофічна думка): "Я не готовий! Я все забув! Я провалюсь!

Батьки будуть розлючені! Я буду виглядати дурнем!"

↓

C: ПАННА, ТРИВОГА, НИЗЬКА МОТИВАЦІЯ (не буду навіть спробувати)

АЛЕ
В (реалістична думка): "Я знаю 60% матеріалу. Якщо я займусь
ще дві години, я зможу підтягнути ще 20%.
Навіть якщо я отримаю 60%, це краще, ніж 0%."
↓
С: СПОКІЙ, МОТИВАЦІЯ, ДІЙСТВА
КЛЮЧОВИЙ ВИСНОВОК:
"Ви не можете змінити подію. Але ви МОЖЕТЕ змінити свою думку про подію. А це змінить вашу емоцію. Це дійсно ваша суперсила!"

ІІІ. Вправа: Аналіз конфліктних ситуацій через призму АБВ (25 хвилин)
Мета: Потренуватися розпізнавати і переформулювати катастрофічні думки
Підготовка до групової роботи (5 хв):
Розділіть групу на 4 підгрупи (3-5 осіб). Дайте кожній групі конфліктний сценарій на карточці.
СЦЕНАРІЙ 1: Соціальна ізоляція
А: На перерві ти помітив, що твої друзі розмовляють без тебе. Вони сміються над чимось, але не запрошують тебе в розмову.

КАТАСТРОФІЧНА ДУМКА (В1):
"Вони мене не люблять! Я їм не потрібна! Я одна/один! Мене виключили з групи! Моє життя спорожніло!"

РЕАЛІСТИЧНА ДУМКА (В2):
"_____"

ЕМОЦІЯ (С1): ДЕПРЕСія, ТРИВОГА, ГНІВ
ЕМОЦІЯ (С2): _____

СЦЕНАРІЙ 2: Критика від учителя
А: Учитель відмовив твій проект перед усім класом, сказав, що це зроблено неакуратно.

КАТАСТРОФІЧНА ДУМКА (В1):
"Мені не вдається нічого! Я не здібна! Усі думають, що я дура! Мій проект найгірший! Я отримаю погану оцінку!"

РЕАЛІСТИЧНА ДУМКА (В2):
"_____"

ЕМОЦІЯ (С1): СОРОМ, ОБУРЕННЯ, ВПЕВНЕНІСТЬ В СЕБЕ
ЕМОЦІЯ (С2): _____

СЦЕНАРІЙ 3: Конфлікт з батьками
А: Батьки запитали про твої оцінки. Виявилось, що по одному предмету у тебе погана оцінка.

КАТАСТРОФІЧНА ДУМКА (В1):
"Батьки мене розлютять! Вони будуть розчаровані! Вони помислять, що я ледача! Я розчаровую сім'ю! Вони більше не будуть мене любити!"

РЕАЛІСТИЧНА ДУМКА (В2):
"_____"

ЕМОЦІЯ (С1): СТРАХ, СОРОМ, ГНІВ

ЕМОЦІЯ (С2): _____

СЦЕНАРІЙ 4: Відмова на запрошення
А: Ти запросив дівчину/хлопця на танець або на зустріч. Він/вона відмовив/відмовила.

КАТАСТРОФІЧНА ДУМКА (В1):
"Я повно́чний! Він/вона мене ненавидить! Я ніколи не зможу знайти партнера! Мене всі будуть дражнити!"

РЕАЛІСТИЧНА ДУМКА (В2):
"_____"

ЕМОЦІЯ (С1): РОЗПАЧ, САМОЗВИНУВАЧЕННЯ, ГНІВ
ЕМОЦІЯ (С2): _____

Робота в групах (15 хв):
Інструкція: "Ваша задача – заповнити робочий лист. Найважливіше – колона В2 (реалістична думка).
Ось поради для реалістичної думки:

- Є ФАКТИ, а не інтерпретації
- Припускає кілька можливих пояснень (не одне найгірше)
- Фокусується на тому, що ВИ можете зробити
- Скасовує катастрофічне мислення

Приклади реалістичних думок:
'Це одна оцінка, а не мій рівень кмітливості'
'Він/вона могла мати причину для відмови, яка не має відношення до мене'
'Я зможу спробувати знову на наступний раз'
'Батьки беруть до серця мої оцінки, але вони все ще мене люблять'"
Презентація та обговорення (10 хв):
Кожна група презентує (2 хв):
Сценарій
Катастрофічну думку
Реалістичну думку
Як змінилась емоція
Обговорення із групою (5 хв):
"Чи було складно знайти реалістичну думку?"
"Чи дійсно змінилась емоція?"
"Як ви будете це використовувати в реальному житті?"

IV. Практика: Трансформація катастрофічних думок (20 хвилин)
Мета: Навчити учнів виявляти та перефра́мати власні катастрофічні думки
Фронтальна робота (10 хв):
Фасилітатор попросить учнів розказати своїм конфліктних ситуацій:
"Хто готов розказати про реальну ситуацію, яка викликала сильну емоцію? Це може бути те, що сталось на цьому тижні."
Вислухайте одного учня (2 хв):
Учень: "Моя однокласниця повідомила мені, що вона дружить з іншою дівчиною, а не зі мною."
Фасилітатор: "Дякую за чесність. Давайте розберемо це разом, використовуючи модель АБВ."
А: Однокласниця дружить з іншою дівчиною, а не з мною.

Яка твоя перша думка (В)? (запишіть на дошці)

Учениця: "Вона мене не любить. Вона вибрала когось іншого."

Яка емоція (С1)?
Учениця: "Смуток, обида, самотність."

Тепер переформулюємо думку (В2):
Фасилітатор: "Чи може бути інше пояснення? Наприклад:
- Вона дружить з нею, але це не означає, що вона не дружить з тобою?
- Люди можуть мати кілька друзів одночасно?"

Учениця: "О, так, я забула, що у неї вже була подруга..."

Реалістична думка (В2): "Вона має друга, але це не означає, що вона не хоче бути друзями зі мною. Можливо, вона просто розповідала мені про нову дружбу."

Як змінилась емоція (С2)?
Учениця: "Тепер я менш образлена. Я розумію, що це не про мене."
Індивідуальна робота в щоденниках (10 хв):
"Тепер я хочу, щоб кожен з вас напрацював особисту ситуацію в своєму щоденнику."

Структура запису:
ДАТА: _____
ЕМОЦІЙНА СИТУАЦІЯ:
А (Подія, що сталась):
_____
В1 (Катастрофічна думка - Перша реакція):
_____
С1 (Емоція, яка виникла):
_____
Тепер переформулюю:
В2 (Реалістична думка - Альтернатива):
_____
С2 (Нова емоція):
_____
ЩО Я НАВЧИВСЯ/НАВЧИЛАСЬ:
_____

V. Ігрова симуляція: Тренування переносу навички (15 хвилин)
Мета: Закріпити здатність швидко переформулювати думки в дійсних ситуаціях
Гра "Попрощайся зі своєю катастрофічною думкою"
Правила:
Один учень вибирає катастрофічну думку з меню
Інші учні мають 2 хвилини, щоб запропонувати реалістичні альтернативи
Хто запропонував найбільш креативну/корисну - отримує «плюс»
Меню катастрофічних думок:
"Я все роблю неправильно!"
"Мене ніхто не любить!"
"Я ніколи не буду успішним!"
"Все буде ще гірше!"
"Я не можу це зробити!"
"Хай краще не спробую, щоб не провалитись!"
Приклад гри (5 хв):

Фасилітатор обирає думку 5: "Я не можу це зробити!"
Учні пропонують:
"Я можу це зробити із допомогою"
"Я можу спробувати, і якщо не вийде – я дізнаюсь щось нового"
"Я не знаю, чи можу, поки не спробую"
"Може, мені потрібно більше часу на практику"
Фасилітатор: "Усі ці думки РЕАЛІСТИЧНІШІ. Вони не позбавляють вас дійсності, але дають надію та можливість дії."
Обговорення після гри (5 хв):
"Чи було складно знайти альтернативи?"
"Як почуватися, коли усі пропонують позитивні думки?"
"Як це допоможе вам у школі чи вдома?"

VI. Домашнє завдання (об'яснення – 5 хвилин)
ЗАВДАННЯ: Щоденник переформулювань
"Протягом тижня ви запишете в щоденник 5 ситуацій, коли вас охопила сильна емоція. Для кожної напишіть:
A (Подія)
B1 (Катастрофічна думка)
C1 (Емоція)
B2 (Реалістична думка)
C2 (Нова емоція)
Найважливіше – ВІДЧУТИ різницю між B1 і B2."
Напетика: "Не намагайтесь бути занадто позитивними. Реалістична думка – це не 'Все буде чудово!', а 'Це складна ситуація, але я можу з нею впоратися'.

ЗАНЯТТЯ 4: "Співпраця з собою"

Тривалість: 90 хвилин
Мета: Розвити самокомпасію та внутрішню підтримку замість самокритики
Необхідні матеріали: фліпчарт і маркери; музика для рефлексії; карточки з фразами самокритики та самокомпасії; дзеркало (для вправи "Розмова з дзеркалом"); щоденники емоцій; проектор для відео чи картинок.
Структура заняття
I. Вступ: Самокритика / Самокомпасія (10 хвилин)
Налаштування (3 хв):
Фасилітатор: "Давайте почнемо з запитання: якщо ваш найкращий друг зробив помилку, ви б сказали йому 'Ти беспомощна дура!' чи ви б сказали 'Це було важко, але ти можеш знову спробувати'?"
(Дайте час на відповіді – учні відповідять, що вони б підтримали друга)
"А себе? Як ви з собою говорите, коли робите помилку?"
(Запишіть на дошці типові відповіді: "Сама собі кричу", "Я себе звиняю", "Я відчуваю себе розбитою")
Введення концепції (7 хв):
САМОКРИТИКА / САМОКОМПАСІЯ:
САМОКРИТИКА:
- "Я ніколи не буду здійснювати мрії"
- "Я розбита"
- "Я гірше за інших"
- "Це моя вина, я ніколи не виправлюсь"

САМОКОМПАСІЯ:

- "Це складно, але я розбиралась зі складностями раніше"
- "Помилки – частина навчання"
- "Інші люди теж помиляються, це нормально"
- "Я можу спробувати знову та дізнатись"

"ДОСЛІДЖЕННЯ ПОКАЗУЮТЬ: люди, які до себе ласкаві, швидше подолають невдачі і більше досягають у житті. Дивує?"

II. Психоедукація: Як працює внутрішній голос (10 хвилин)

ТРИ ТИПИ ВНУТРІШНІХ ГОЛОСІВ:

1. КРИТИК (Голос самозвинувачення)
   - Аналізує помилки
   - Указує на недоліки
   - Намагається "змусити" вас бути кращим через страх
   - Активується в стресі

   Приклад: "Ти це скасувала! Якщо ти не будеш ідеальною, ніхто тебе не полюбить!"

2. ПОЗІГ (Голос захисту)
   - "Все гаразд, нічого не має значення"
   - Уникає відповідальності
   - Дає тимчасові полегшення, але довгострокові проблеми

   Приклад: "Та забудь! Це не важливо. Продовжуй кайфувати!"

3. ОПІКУН (Голос самокомпасії)
   - Прймає помилки як частину навчання
   - Підтримує та заохочує
   - Говорить правду, але з добротою

   Приклад: "Це було важко, але ти спробувала. Що ти можеш дізнатися? Як ти можеш собі допомогти?"

РОЗПІЗНАВАННЯ ГОЛОСІВ:

Прочитайте фрази вголос. Учні вибирають, який голос це: К (Критик), П (Позіг) або О (Опікун).

"Помилка, мій друже. Спробуємо по-іншому." → О

"Ти розбита! Ніхто не захоче дружити з такою як ти!" → К

"Та не переживай, всім це байдуже!" → П

"Це важко, і це нормально. Дай собі часу." → О

III. Вправа: "Критик" / "Подруга/Друг" – Діалог з собою (25 хвилин)

Мета: Практикувати переключення голосів зі Критика на Опікуна

Підготовка (5 хв):

Запрошуємо двох добровольців.

Фасилітатор: "Один буде КРИТИКОМ, один буде ОПІКУНОМ. Ситуація: ви отримали погану оцінку за тест."

Розіграш 1: Тільки КРИТИК (3 хв):

Критик: "Ти така дура! Як ти можеш отримати четвірку? Батьки будуть розчаровані. Все пропало!"

Фасилітатор запитує класу: "Як ви себе почували б, слухаючи це?"

(Учні відповідають: "Погано", "Депресивно", "Хочу здатися", "Гнів")

Розіграш 2: Тільки ОПІКУН (3 хв):

Опікун: "Тест був важкий. Ти спробувала, але результат не той, який ти хотіла. Це не робить тебе дурною. Що ти дізналась? Що допоможе тобі наступного разу?"

Фасилітатор запитує класу: "А як ви себе почували б тут?"
(Учні відповідають: "Краще", "Можу щось зробити", "Шанс ще є")
Індивідуальна робота: Письмовий діалог (14 хв):
"Тепер кожен напише власний діалог між своїм Критиком і Опікуном. Вам потрібно вирішити реальну ситуацію, яка вас турбує."
Структура запису в щоденнику:
СИТУАЦІЯ: _____
КРИТИК говорить:
"_____"
ОПІКУН відповідає:
"_____
КРИТИК спричиняє мне ЕМОЦІЮ: _____
(наприклад: страх, самозвинувачення, розпач)
ОПІКУН спричиняє мне ЕМОЦІЮ: _____
(наприклад: спокій, сміливість, сподівання)
Я ВИБИРАЮ голос: ☐ КРИТИК ☐ ОПІКУН
Приклади для учнів, які не знають, що писати:
Ситуація: Я хочу запросити дівчину/хлопця, але боюсь відмови
Ситуація: Я безпеки дуже стрес перед переносом до нової школи
Ситуація: Я розмовляв/розмовляла жорстко з батьками, тепер мне буває каяття.

IV. Вправа: Розвиток внутрішньої підтримуючої голосу (20 хвилин)
Мета: Запрограмувати мозок на самокомпасію
Вправа "Лист від опікуна" (20 хв):
Фасилітатор: "Уявіть, що вам пишить лист людина, яка вас дуже любить і турбується про вас – це може бути бабуся, мудрий наставник, або взагалі той, кого ви собі вигадали. Вона пишить вам лист підтримки в момент, коли вам особливо важко. Почніть так: 'Мій/моя дорога...'"
Інструкції (5 хв): "Лист має:
Признання того, що важко ('Я знаю, що тебі зараз цікаво')
Нормалізацію ('Це нормально відчувати так')
Підтримку ('Я у тебе на боці')
Віру в тебе ('Ти сильніша, ніж думаєш')
План дій ('Ось що ти можеш зробити...')"
Письмова робота (13 хв):
Учні пишить листи в щоденниках. Грайте тиху музику для концентрації.
Приклад листа:
Мій дорогий! Я знаю, що зараз тобі складно. Ти відчуваєш, що не складаєш на висоті, і це лякає тебе. Але слухай мене добре. Ці почуття нормальні. Кожна видатна людина, яку ти знаєш, відчувала так само. Це не значить, що ти неправия. Це значить, що ти зростаєш. Я у тебе на боці. Завжди. Не тому що ти ідеальна, а тому що ти ТИ. Ось що ти можеш зробити:
1. Дай собі день відпочинку
2. Розмови з людиною, якій ти довіряєш
3. Спробуй знову, більш поліпшено
Ти впораєшся. Я вірю в тебе.
З любов'ю, Твій опікун

Обговорення (2 хв):
"Як зміниться ваше життя, якщо ви слухатимете такого голосу?"
"Коли ви можете прочитати цей лист?"

V. Контрольний інструмент: Шкала емоційної саморегуляції (10 хвилин)

Мета: Оцінити, наскільки учні розвинули навичку саморегуляції
Шкала самооцінки:
Прочитайте кожне твердження. Оцініть себе від 1 (зовсім не згоден) до 5 (цілком згоден).
ШКАЛА ЕМОЦІЙНОЇ САМОРЕГУЛЯЦІЇ
1. Я можу розпізнати свої емоції, коли вони виникають 1 ☐ 2 ☐ 3 ☐ 4 ☐ 5 ☐
2. Я знаю, що робити, коли я розлючена/розлючен 1 ☐ 2 ☐ 3 ☐ 4 ☐ 5 ☐
3. Я використовую техніки дихання для спокою 1 ☐ 2 ☐ 3 ☐ 4 ☐ 5 ☐
4. Коли я злюся, я можу зупинити себе перед тим, щоб щось сказати або зробити, про що пошкодую 1 ☐ 2 ☐ 3 ☐ 4 ☐ 5 ☐
5. Я розумію, за що я критикую себе 1 ☐ 2 ☐ 3 ☐ 4 ☐ 5 ☐
6. Я говорю собі доброзичливі слова в важких момента 1 ☐ 2 ☐ 3 ☐ 4 ☐ 5 ☐
7. Коли я помиляюсь, я можу це пережити, не впадаючи в відчай 1 ☐ 2 ☐ 3 ☐ 4 ☐ 5
8. Я можу адаптуватися до змін і разятися від очікувань 1 ☐ 2 ☐ 3 ☐ 4 ☐ 5 ☐
Обробка результатів:
8-15 балів: Розпочинаєте свій путь саморегуляції. Продовжуйте практикувати!
16-25 балів: У вас розвинені базові навички. Поглиблюйте з кожним днем!
26-35 балів: Ви хороший управління своїми емоціями. Допомагайте іншим!
36-40 балів: Ви майстер саморегуляції!
Запишіть результат: _____ балів
Порівняння з середою занять:
"На першому занятті (якщо б ми проводили цю шкалу) ви б отримали близько 15-20 балів. Якщо ви сьогодні отримали вище – це ваш прогрес!"

VI. Домашнє завдання (об'яснення – 5 хвилин)
ЗАВДАННЯ: Розпізнавання та трансформація голосів
"Протягом тижня ви запишете в щоденник 3 моменти, коли почули КРИТИКА в собі. Для кожного:
Напишіть, що сказав Критик
Запишіть, яка це була емоція
Переформулюйте як ОПІКУН
Запишіть, як змінилася емоція
ФОРМАТ ЗАПИСУ:
ДАТА: _____
МОМЕНТ: _____
КРИТИК ГОВОРИТЬ: _____
ЕМОЦІЯ ПОСЛІДОМ: _____
ОПІКУН ГОВОРИТЬ: _____
НОВА ЕМОЦІЯ: _____
БОНУС-ЗАВДАННЯ:
Прочитайте лист, який ви написали сьогодні, коли вам погано. Запишіть, як ви почувалися після читання."
Напетика: "Дорогі, глос Критика буде спробувати повернутися. Це нормально. Він у вас давно живе. Але кожен раз, коли ви змінюєте його на Опікуна, ви слабляєте його вплив. Продовжуйте це робити."

МОДУЛЬ 2: РОЗУМІННЯ ТА УПРАВЛІННЯ ЕМОЦІЯМИ ІНШИХ
ЗАНЯТТЯ 5: "Читаємо без слів" (Невербальна комунікація)

Тривалість: 90 хвилин
Мета: Розвити здатність розпізнавати емоції та наміри за невербальними сигналами
Необхідні матеріали: ноутбук і проектор для відеороликів; YouTube-видео з емоціями (рекомендуємо: видео "Microexpressions" або фрагменти з фільмів); карточки з емоціями (А6

формату); дзеркало (для роботи зі своїми виразами); щоденники емоцій; музика для вправ; фліпчарт і маркери.
Структура заняття
І. Вступ: Мова тіла - універсальна мова (10 хвилин)
Цікавий факт (3 хв):
Фасилітатор: "Знаєте, скільки інформації передається без слів? Дослідження показують: 93% емоцій передається за допомогою тону голосу (38%) і мови тіла (55%). Тільки 7% – це слова! Уявіть: якщо хтось говорить 'Я тебе люблю' монотонним голосом, скрістивши руки – ви вірите йому? Ні!"
Обговорення (7 хв):
"Яка частина тіла найпервіше видає емоції?"
"Коли ви розумієте, що людина напружена, але не казала ніяких слів?"
(Запишіть спостереження на дошці: лице, очі, м'язи, голос)

ІІ. Психоедукація: Компоненти невербальної комунікації (15 хвилин)
ОСНОВНІ КАНАЛИ НЕВЕРБАЛЬНОЇ КОМУНІКАЦІЇ:
1. ЛИЦЕ (найпроговірніше)
Очі: розширяються від страху, звужуються від гніву
Брови: піднімаються від здивування, опускаються від гніву
Рот: кусання губ = тривога, смик = невдоволення
Щоки: напливаються від гніву, тремтять від страху

2. ОЧІ (вікна душі)
- Прямий контакт = впевненість, інтерес
- Уникнення контакту = стид, страх, неправда
- Розширені зіниці = цікавість, захоплення (або розширюючі ліки!)
- Звужені = концентрація або гнів
3. РОТ І ЧЕЛЮСТЬ
- Відкритий рот = здивування, неповність
- Стиснута челюсть = гнів, стримування емоцій
- Усмішка з теплом в очах = щира радість
- Усмішка лише в устах = фальшива усмішка
4. ГОЛОС (тон, темп, гучність)
- Високий тон, швидке говоріння = тривога, хвилювання
- Низький тон, повільне = сум, депресія
- Гарячий тон = гнів
- Тихий, м'який = спокій або страх
5. ТІЛО (жести, поза)
- Розкриті руки = відкритість, щирість
- Скрістені руки = захист, непереконаність
- Озирання = тривога, не довіра
- Звернення до людини = інтерес
- Поворот спиною = неповага, замкненість
6. РУХИ (маніпулювання)
- Закусування нігтів = тривога
- Барабанення пальцем = нетерпіння
- Постійне коливання = тривога
- Напружені м'язи = готовність до дії (позитивна чи негативна)

ДЕМОНСТРАЦІЯ (10 хв):
Фасилітатор демонструє кожну емоцію мовою тіла:
РАДІСТЬ: Широка усмішка, розкриті очі, розслаблена поза

ГНІВ: Звужені очі, стиснута челюсть, напружені плечи
СТРАХ: Розширені очі, відкритий рот, м'язи напружені
СУМНІСТЬ: Опущені кутики рота, повільні рухи, закрита поза
ЗДИВУВАННЯ: Піднято брови, розширені очі, легка назад голова
ПРАКТИЧНА ВПРАВА:
Запросіть учнів повторити кожну емоцію разом. Спостерігайте за собою в дзеркалі (якщо є).

III. Вправа: Розпізнавання емоцій за відео (20 хвилин)
Мета: Потренувати розпізнавання емоцій в реальних ситуаціях
Підготовка (2 хв): "Зараз ми дивитимемся короткі відеофрагменти без звуку. Ваша задача – угадати, яку емоцію відчуває людина, дивлячись тільки на її лице та тіло."
Перегляд відео (15 хв):
Покажіть 5-7 коротких відеофрагментів (20-30 секунд кожне):
Людина радіє (напр., дізналась добру новину)
Людина сердиться
Людина страшиться (напр., на колесі оглядає вниз)
Людина у розпачі
Людина флертує (неврбально)
Людина говорить неправду
Людина сумує
Для кожного відео (2 хв):
Перегляд без звуку
Учні записують свої припущення на аркуші
Обговорення: "Що дало вам першу підказку?"
Перегляд зі звуком (для підтвердження)
Обговорення після всіх відео (3 хв):
"Які сигнали були найпроговірніші?"
"Хто угадав більше всіх?"
"Що було найскладнішим?"

IV. Ролева гра: "Детектив емоцій" (20 хвилин)
Мета: Навчити учнів визначати справжні почуття за прихованими мотивами
Правила гри:
Один учень – "детектив"
Інші 3-4 – "актори" з прихованим наміром
Актори грають сценарій, детектив повинен вгадати СПРАВЖНЮ емоцію/намір
СЦЕНАРІЇ (5 хв на кожен):
Сценарій 1: Схована ревність
Ситуація: Друг розповідає про нову однокласницю, яка йому подобається
Слова: "Ого, вона крута! Тобі повезло, що вона з вами спілкується."
Справжня емоція: РЕВНІСТЬ, ПОЧУТТЯ ОЦІНКИ
Ознаки: Одна усмішка, швидке говоріння, частеніше мргає, не дивиться в очі
Сценарій 2: Прихована образа
Ситуація: Друг не запросив вас на вечірку
Слова: "Та все гаразд, у мене все одно були інші плани."
Справжня емоція: ОБРАЗА, ТУГА
Ознаки: Тихий голос, опущені плечи, погляд вниз, коротка стиснута усмішка
Сценарій 3: Приховане хвилювання
Ситуація: Хтось виступає перед класом з презентацією
Слова: "Я готовий/готова, не хвилююсь"
Справжня емоція: ТРИВОГА, ХВИЛЮВАННЯ

Ознаки: Барабанення пальцем, швидке дихання, частіше ковтає, екстенсивно мимічні рухи, озирання
Перебіг ігри (15 хв):
Детектив входить або закриває очи (2 хв)
Інші актори грають сценарій (2 хв)
Детектив запитує уточнювальні запитання (2 хв)
Детектив дає відповідь: "Справжня емоція – ?" (1 хв)
Обговорення: що дало підказку? (2 хв)
Обговорення у групі (5 хв):
"Коли ви самі приховуєте емоції?"
"Чому ми це робимо?"
"Чи корисна ця здатність розпізнавати прихований емоції?"

V. Практика: Аналіз своїх і чужих сигналів (15 хвилин)
Мета: Закріпити здатність розпізнавати невербальні сигнали
Вправа 1: Дзеркало емоцій (5 хв)
Учні парами розташовуються один проти одного.
Інструкція: "Перший учень показує емоцію тільки через лице та жести (без слів). Другий спочатку спостерігає, потім копіює. Потім роблять і обговорюють: 'Що ти почував?'"
Емоції для показу: радість, гнів, страх, сум, здивування.
Вправа 2: Читання в парах (10 хв)
Один учень розповідає коротку історію про день (1-2 хв), інший слухає та спостерігає за мовою тіла. Потім запитує:
"Коли ти був/була найбільше взволнована?"
"Коли ти найбільше радив/радівся?"
"Коли ти почував/почувала себе невпевненою?"
(Інший учень підтверджує чи спростовує)

VI. Домашнє завдання (об'яснення – 5 хвилин)
ЗАВДАННЯ: Спостереження за невербальною мовою оточення
"Протягом тижня ви спостерігатимете за людьми у своєму оточенні (школа, сім'я, громадський транспорт). Запишіть 3 СПОСТЕРЕЖЕННЯ в щоденник за структурою:
СПОСТЕРЕЖЕННЯ #1:
СИТУАЦІЯ: Де це було? Хто? Що робив?
_____
НЕВЕРБАЛЬНІ СИГНАЛИ, ЯКІ Я ПОМІТИВ/ПОМІТИЛА:
- Лице: _____
- Поза: _____
- Жести: _____
- Голос (тон, темп): _____
МОЇ ПРИПУЩЕННЯ ПРО ЕМОЦІЮ ЦІЄ ЛЮДИНИ:
_____
ЧИ ПІДТВЕРДИЛОСЬ МОЇ ПРИПУЩЕННЯ?
(якщо збігу подій випало, спитай, як вони себе почували)
ДА / НІ / ЧАСТКОВО
ПРИПУЩЕННЯ ВИЯВИЛОСЬ: _____
НАПЕТИКА:
Розташуйте спостереженнями позитивно, не судять
Не записуйте про людей, яких ви не знаєте добре
Якщо можна, запитайте людину пізніше: 'Як ти себе почував/почувала в той момент?'"

ЗАНЯТТЯ 6: "Глибинні мотиви – ключ до розуміння"

Тривалість: 90 хвилин
Мета: Навчити учнів аналізувати справжні потреби та страхи, що стоять за поведінкою
Необхідні матеріали: фліпчарт і маркери; карточки з конфліктними ситуаціями (друковані); піраміда Маслоу (в друкованому виді); робочі листи для групної роботи; щоденники емоцій; проектор для показу піраміди.
Структура заняття
І. Вступ: Від поведінки до потреб (10 хвилин)
Фокус на запитання (5 хв):
Фасилітатор: "Уявіть: ваш однокласник постійно кидає картки на вас на уроці. Перша реакція: 'Він мене дратує! Він неповажний!' Але давайте копати глибше. Яка насправді його ПОТРЕБА? Може, йому нудно? Може, він хоче уваги? Може, йому складно сидіти в одному місці? Поведінка – це лише вершина айсбергу. Поки ми розуміємо лише поведінку, ми злимося. Коли ми розуміємо потребу, ми можемо допомогти."
Демонстрація паралелі (5 хв):

ПОВЕДІНКА: Він дратує
↓
ЕМОЦІЯ (у нас): Гнів, образеність
↓
НАША РЕАКЦІЯ: Ми б готуєиось для конфлікту

АЛЕ:

ПОТРЕБА (Його справжна): Потреба в увазі, стимуляції, розслабленні
↓
ЕМОЦІЯ (у нас): Розуміння, співчуття
↓
НАША РЕАКЦІЯ: Ми можемо допомогти, переговорити

ІІ. Психоедукація: Ієрархія потреб за Маслоу (12 хвилин)
Теорія (10 хв):
Покажіть піраміду Маслоу. Поясніть кожен рівень:

САМОВРЕАЛІЗАЦІЯ
(реалізація потенціалу)
↑
ПОВАГА ТА САМОВВАЖЛИВІСТЬ
(визнання, впевненість, успіх)
↑
ЛЮБОВ ТА ПРИНАЛЕЖНІСТЬ
(дружба, сім'я, громада)
↑
БЕЗПЕКА (стабільність, захист)
↑
ФІЗІОЛОГІЧНІ ПОТРЕБИ (їжа, вода, сон)
ПОЯСНЕННЯ КОЖНОГО РІВНЯ:
ФІЗІОЛОГІЧНІ (знизу):
Тіло потребує: їжі, води, сну, руху

Якщо людина голодна чи втомлена, вона часто подразнена
Приклад: перед контрольною у людини головне болить → вона неспокійна
БЕЗПЕКА:
Потреба знати, що буде завтра
Потреба правил, стабільності

Страх невідомого, покарання
Приклад: новенький у школі часто замкнені, тому що не знають, що чекати
ЛЮБОВ ТА ПРИНАЛЕЖНІСТЬ:
Потреба відчувати себе частиною групи
Потреба мати близьких
Боязнь бути самотньою, відкинутою
Приклад: дівчина гарячкує від однокласника → вона хоче почувати себе любимою
ПОВАГА:
Потреба у визнанні
Потреба мати вплив, компетентність
Боязнь виглядати розбитою, слабкою
Приклад: хлопець агресивний на уроці → хоче показати силу, влив
САМОВРЕАЛІЗАЦІЯ:
Потреба розвиватись, робити те, що цікаво
Потреба у творчості, змісленості
Приклад: людина скучає, якщо роблять одне й те саме
КЛЮЧОВИЙ ВИСНОВОК (2 хв): "Коли людина гарячкує, кричить, замикається – вона віддалена на якомусь рівні. Якщо ми розумієм, якому рівню вона не задоволена, ми можемо допомогти."

ІІІ. Вправа: Аналіз конфліктних ситуацій через потреби (25 хвилин)
Мета: Навчити учнів "копати глибше" за поведінкою
Розділіть групу на 4 підгрупи (5 хв):
Кожна отримує конфліктну ситуацію:
СИТУАЦІЯ 1: Агресія однокласника
ПОВЕДІНКА (те, що ми БАЧИМО):
Хлопець постійно вищипує когось з класу, насміхається, іноді штовхає.

ЕМОЦІЯ, ЯКА ВИНИКАЄ В НАС:
Гнів, страх, ненависть до нього

А ЯКАХ ЙОГО СПРАВЖНІ ПОТРЕБИ?
(Розміркуйте, яких рівнів піраміди йому не вистачає)

Можливі відповіді:
- ПОВАГА: він хочет, щоб його боялися, що б мати вплив
- БЕЗПЕКА: виховував у небезпечному середовищі, тому агресія – його "броня"
- ПРИНАЛЕЖНІСТЬ: він не почувається частиною групи, тому вибирає роль "лиходія"
- САМОВРЕАЛІЗАЦІЯ: йому нудно, він потребує адреналіну

Як ДОПОМОГТИ, розуміючи його потребу?
Наприклад: якщо йому нужна ПОВАГА, змоціть якийсь його талант.
Якщо йому нужна ПРИНАЛЕЖНІСТЬ, запросіть його у групу.
СИТУАЦІЯ 2: Замкненість подруги
ПОВЕДІНКА:
Дівчина постійно сидить одна, не говорит, уникає груп.

ЕМОЦІЯ, ЯКА ВИНИКАЄ В НАС:
Жалість, збентеження, іноді злість ("Чому вона не спілкується?")

А ЇЇ СПРАВЖНІ ПОТРЕБИ?

Можливі відповіді:
- БЕЗПЕКА: їй цікаво в новому колективі, нові люди – стрес
- ПРИНАЛЕЖНІСТЬ: вона боїться, що не сподобається, тому самозахист
- ПОВАГА: вона боїться виглядати дурною, якщо щось скаже
- ФІЗІОЛОГІЧНІ: вона втомлена, може матиме проблеми вдома

Як ДОПОМОГТИ?
Піти до неї один-на-один, дати їй час, не сприймати як особистий відмін.
СИТУАЦІЯ 3: Списування на контрольній
ПОВЕДІНКА:
Однокласник списує контрольну, потім лиш та каже,
що це несправедливо.

ЕМОЦІЯ, ЯКА ВИНИКАЄ В НАС:
Розлючення, презирство, обурення

А ЙОгО СПРАВЖНІ ПОТРЕБИ?

Можливі відповіді:
- ПОВАГА: він боїться виглядати дурним, якщо отримає двійку
- БЕЗПЕКА: йому потрібна гарантія успіху, не впевнений у собі
- ПРИНАЛЕЖНІСТЬ: в його середовищі списування нормально
- ФІЗІОЛОГІЧНІ: він не готовий, тому що не спав, не мав часу

Як ДОПОМОГТИ?
Розмовити про його тривогу, допомогти підготуватися, змінити поряд вирішення в групі.
СИТУАЦІЯ 4: Ішумливість на уроці
ПОВЕДІНКА:
Хтось постійно мовчить, перебиває вчителя, жартує.

ЕМОЦІЯ, ЯКА ВИНИКАЄ В НАС:
Роздратування, треск від "треска", бажання нього вишибити

А ЙОГО СПРАВЖНІ ПОТРЕБИ?

Можливі відповіді:
- САМОВРЕАЛІЗАЦІЯ: йому нужна творчість, але формат уроку для нього нудний
- ФІЗІОЛОГІЧНІ: він не може сидіти в одному місці, потребує руху
- ПРИНАЛЕЖНІСТЬ: він стає "клоуном", щоб відчувати себе своєю групи
- ПОВАГА: йому нужна увага, навіть позитивна, аж адже погана - "краща, ніж її не мати"

Як ДОПОМОГТИ?
Дати йому активну роль на уроці, дозволити деякі рухи, знайти його талант.
Робота в групах (15 хв):
Прочитайте ситуацію
Обговоріте, яка є поведінка
Припустіть, на яких рівнях піраміди Маслоу не задоволена потреба
Запропонуйте, як можна допомогти
Запишіть на фліпчарті (краще використати тезис
Робота в групах (15 хв):
Прочитайте ситуацію
Обговоріте, яка є поведінка

Припустіть, на яких рівнях піраміди Маслоу не задоволена потреба
Запропонуйте, як можна допомогти
Запишіть на фліпчарті
Презентація групових робіт (10 хв):
Кожна група презентує (2 хв):
Ситуацію
Припущення про потреби
Пропозиції допомоги
Обговорення у групі (5 хв):
"Чи змінилось ваше ставлення до цих людей, коли ви подумали про їх потреби?"
"Чи важко прощати, коли розумієте мотив?"

IV. Кейс-метод: "Що насправді потрібно цій людині?" (20 хвилин)
Мета: Розвити навичку глибокого розуміння мотивів
Фронтальна робота (20 хв):
Фасилітатор розповідає реальний кейс:
КЕЙС: Мій найкращий друг перестав зі мною спілкуватися
ПОДІЯ:
Мій найкращий друг, з яким я спілкувався 5 років, раптом почав уникати мене. Він не реагує на повідомлення, вибигає з класу, коли я до нього наближаюсь. Я дуже образлена і сердита.

ПЕРША РЕАКЦІЯ:
"Він мене не любить. Я робив/робила щось не так. Я погана подруга/подруг."

КОПАЄМО ГЛИБШЕ - ФАКТИ:
- 2 тижні тому його батьки розійшлись
- Він почав ходити з іншою групою людей
- На уроках він виглядає дуже втомленим
- Він почав палити (дізналась від інших)

МОЖЛИВІ ПОТРЕБИ (на яких рівнях пірам іди):
1. БЕЗПЕКА: його світ розвалився. Батьки розійшлись - це велика невідомість
2. ПРИНАЛЕЖНІСТЬ: нова група людей дає йому почуття приналежності, яке він втратив вдома
3. ФІЗІОЛОГІЧНІ: він не спить від стресу, тому енергія низька
4. САМОВРЕАЛІЗАЦІЯ: він мас мрії, які збулись
5. ПОВАГА: нова група дає йому ролі "крутого"

СПРАВЖНЯ ПРИЧИНА УНИКНЕННЯ МЕНЕ:
Не тому, що я погана, а тому що його присутність нагадує йому про щасливе минуле, коли все було добре. БОЛЮЧО дивитись на відомого друга, коли у себе все розпалось.

ЯК ДОПОМОГТИ (розуміючи справжні потреби):
- Дати йому час (безпека потребує стабільності)
- Залишити дверь відкритою: "Я тобі друг, коли ти будеш готовий"
- Не говорити лекції про нову групу (не допоможе)
- Показати, що я розумію його біль
- Можливо, поговорити про його батьків (якщо він це дозволить)
- Бути терпеливою/терпеливим
Обговорення (5 хв):
"Як змінилось ваше розуміння ситуації?"
"Чи помилити б ви в цій ситуації?"

"Що б ви зробили, зараз розуміючи його потреби?"

V. Практика: Переформулювання звинувачень в просяння (15 хвилин)
Мета: Навчити превращати критику в ненасильницьку комунікацію
Що таке ненасильницька комунікація (NVC)?
Замість: "Ти мене обидив" (звинувачення)
Кажемо: "Коли ти [поведінка], я відчуваю [емоція], бо мені потрібна [потреба]" (просяння)
ФОРМУЛА NVC:
Коли ти [СПОСТЕРЕЖЕННЯ (без оцінки)]
Я почуваю [ЕМОЦІЯ]
Бо мені потрібна [ПОТРЕБА]
Будь ласка, [ПРОСЯННЯ]
ПРИКЛАДИ ТРАНСФОРМАЦІЇ:

ЗВИНУВАЧЕННЯ	NVC ВЕРСІЯ
"Ти мене ігноруєш!"	"Коли ти не відповідаєш на мої повідомлення, я почуваюсь одинокою, бо мені потрібна зв'язок. Будь ласка, напиши хоча б пару слів?"
"Ти завжди мене критикуєш!"	"Коли ти вказуєш на мої помилки перед іншими, я почуваюсь невпевненою, бо мені потрібна повага. Можем ми поговорити найодинці?"
"Ти мене не любиш!"	"Коли ти не хочеш зі мною спілкуватися, я почуваюсь відкинутою, бо мені потрібна приналежність. Що я можу зробити, щоб ти почув/почула себе краще?"

Вправа в парах (15 хв):
Кожна пара отримує звинувачувальне твердження. Її задача – переформулювати це в NVC.
ЗВИНУВАЧУВАЛЬНІ ТВЕРДЖЕННЯ:
"Ти завжди опізнюєшся!"
"Ти мене не слухаєш!"
"Ти такий ледачий!"
"Ти мене видав/видала секрет!"
"Ти постійно гарячкуєш із іншими!"
Процес (10 хв):
Для кожного твердження:
Визначте спостереження (без оцінки): _____
Припустіть емоцію за цим: _____
Визначте потребу: _____
Напишіть NVC версію: _____
Приклад на дошці для розуміння:
ЗВИНУВАЧЕННЯ: "Ти завжди опізнюєшся!"

АНАЛІЗ:
- Спостереження: "Ти прибув на 10 хвилин пізніше, ніж ми домовились"
- Емоція: Я розлючена, розочарована
- Потреба: Мені потрібна надійність, повага мого часу
- NVC: "Коли ти приходиш на 10 хвилин пізніше, я розлючена,
  бо мені потрібна надійність. Можеш ти спробувати приходити вчасно?"

Обговорення після вправи (5 хв):
"Як змінилась енергія фрази?"
"Чи більш відкрита людина на таку просьбу, ніж на звинувачення?"
"Коли ви можете це використати?"

VI. Домашнє завдання (об'яснення – 5 хвилин)
ЗАВДАННЯ 1: Аналіз мотивів в реальних конфліктах
"Протягом тижня, коли ви помітите поведінку, яка вас дратує, напишіть в щоденник:
ДАТА: _____
ПОВЕДІНКА, ЯКА МЕНЕ ДРАТУЄ:
_____
МОЯ ПЕРША РЕАКЦІЯ (емоція, думка):
_____
ГЛИБШИЙ АНАЛІЗ (на якому рівні піраміди Маслоу ця людина не задоволена?):
- Фізіологічні: _____
- Безпека: _____
- Приналежність: _____
- Повага: _____
- Самовреалізація: _____
МОЇ ПРИПУЩЕННЯ ПРО СПРАВЖНІ ПОТРЕБИ:
_____
ЯК ЗМІНИЛОСЬ МОЄ РОЗУМІННЯ:
_____
ЗАВДАННЯ 2: Переформулювання своїх критик
"Виберіть одну фразу, яку ви часто говорите іншим людям критично (наприклад, однокласнику, батькам, другу). Переформулюйте її в NVC формат:
КРИТИЧНА ФРАЗА:
_____
NVC ВЕРСІЯ:
_____
ЯК ЦЕЇ, НА ВАШУ ДУМКУ, ЛЮДИ РЕАГУВАТИМУТЬ?
_____
НАПЕТИКА:
"Розуміння мотивів не означає, що ми прощаємо погану поведінку. Це означає, що ми реагуємо розумно, а не емоційно. Це ваша суперсила."

ЗАНЯТТЯ 7: "Мистецтво слухати"

Тривалість: 90 хвилин
Мета: Розвити навичку активного слухання без критики та пропозицій
Необхідні матеріали: карточки з прикладами неправильного слухання; таймер; щоденники емоцій; фліпчарт і маркери; музика для рефлексії; список помилок у спілкуванні.
Структура заняття
І. Вступ: Чи ви дійсно слухаєте? (10 хвилин)
Демонстрація проблеми (5 хв):
Фасилітатор запитує: "Назвіть, скільки часу за день ви СПРАВДІ слухаєте людей? Не розмовляєте, а саме СЛУХАЄТЕ?"
(Учні дають відповіді)
"Знаєте, що цікаво? Дослідження показує, що люди слухають тільки 25-50% того, що кажуть. Решту часу вони думають про те, що скажуть наступні, або про себе."
Вправа "Злий слухач" (5 хв):
Попросіть одного добровольця:
"Розкажи мені про свій день за 2 хвилини."
(Поки учень розповідає, фасилітатор демонструє ПОМИЛКИ слухача):
Перебиває середини ситуації
Говорить про себе: "О, а мене такого випадку..."
Дає поради: "Ти мав би робити так..."
Судить: "Це була дура помилка"

Дивиться на телефон
Має скучну морду
Обговорення (2 хв):
"Як почував себе розповідач?"
"Чи захотів він розповідати далі?"

II. Психоедукація: Рівні слухання (12 хвилин)
ТРИ РІВНІ СЛУХАННЯ:
РІВЕНЬ 1: ПОВЕРХНЕВЕ СЛУХАННЯ
- Ви слухаєте слова, але не розумієте глибокий смисл
- Дивляться на годинник
- Перебивають
- Думають про відповідь
- РЕЗУЛЬТАТ: Людина не почувається почутою

Приклад: Друг говорить про своє хвилювання перед виступом.
Ви: "О, не переживай, все буде добре!"
(Ви не почули його насправді)

РІВЕНЬ 2: ВИБІРКОВЕ СЛУХАННЯ
- Ви слухаєте, але вибираєте деталі
- Аналізуєте, коментуєте
- Даєте поради
- РЕЗУЛЬТАТ: Людина почувається судимою, а не почутою

Приклад: Друг говорить про конфлікт з батьками.
Ви: "А ти що робив? Що ти їм сказав?"
(Ви аналізуєте, замість того щоб посочувати)

РІВЕНЬ 3: ГЛИБОКЕ АКТИВНЕ СЛУХАННЯ
- Ви 100% присутні
- Слухаєте слова, тон, мову тіла
- Періодично підтверджуєте розуміння
- Не судите, не даєте порад
- Дозволяєте людині висловити почуття
- РЕЗУЛЬТАТ: Людина почувається справді почутою

Приклад: Друг говорить про конфлікт з батьками.
Ви: "Я тебе слухаю. Це звучить дуже складно. Розповідай далі."
(Ви просто присутні)
ТЕХНІКА АКТИВНОГО СЛУХАННЯ (7 хв):
КРОК 1: ФІЗИЧНА ПРИСУТНІСТЬ
- Сідання обличчям до людини
- Контакт очей
- Розслаблена поза (не перехрещені руки)
- Вимкнути телефон

КРОК 2: ВЕРБАЛЬНІ СИГНАЛИ ПРИСУТНОСТІ
- "Гм..." / "Я розумію..." / "Розповідай далі..."
- Не перебивати!
- Коротко підтвердити: "Так, ти відчувала себе образленою"

КРОК 3: НЕВЕРБАЛЬНІ СИГНАЛИ
- Кивати
- Утримувати контакт очей
- Розслаблене лице
- Нахил в сторону людини

КРОК 4: ПЕРЕФРАЗУВАННЯ
- "Якщо я правильно розумію, ти кажеш, що..."
- "Здається, тобі особливо важко, що..."
- Це дозволяє людині знати, що ви справді слухали

КРОК 5: ПИТАННЯ ДЛЯ РОЗУМІННЯ
- "Як ти відчувала себе в той момент?"
- "Що тобі найбільше було важко?"
- "Що тобі потрібна від мене зараз? Розповідь чи порада?"

III. Симуляція: "Ти мені не слухаєш" – розпізнавання помилок (15 хвилин)
Мета: Навчити учнів розпізнавати й уникати помилок у слуханні
Демонстрація помилок (10 хв):
Залучимо 3-4 добровольців. Один розповідає про проблему, інші демонструють помилки.
ПОМИЛКА 1: ПЕРЕБИВАННЯ
Розповідач: "Вчора я мав контрольну і..."
Помилковий слухач: "О! Контрольна? В мене теж була! Я отримав цілком, а потім..."
Розповідач: *замовкає*

ЧОМУ ЦЕ ПОГАНО: Людина не закінчив думку, ми зробили це про себе
ПОМИЛКА 2: ДАННЯ РАДА ЗАМІСТЬ СЛУХАННЯ
Розповідач: "Я дуже хвилююсь перед тестом"
Помилковий слухач: "Ти мав би більше занять! Ось що ти зробиш: закрийся з книгами..."
Розповідач: *закриває*

ЧОМУ ЦЕ ПОГАНО: Люди часто просто хочуть бути почутими,
а не вказаним що робити
ПОМИЛКА 3: СУДДЯ
Розповідач: "Я розповів другу свій секрет, а він розповів іншим"
Помилковий слухач: "Як ти міг бути такий дурний? Ты мав знати, що не можна довіяти людям!"
Розповідач: *почувається гірше*

ЧОМУ ЦЕ ПОГАНО: Людина вже почувається погано.
Суддя робить це гірше.
ПОМИЛКА 4: МІНІМІЗАЦІЯ
Розповідач: "Мої батьки постійно мене критикують"
Помилковий слухач: "О, це нормально! Усім батькам це подібне. Не переживай, пройде!"
Розповідач: *закриває себе*

ЧОМУ ЦЕ ПОГАНО: Ми позбавляємо людини права на її почуття
Обговорення після кожної помилки (5 хв):
"Що зробив розповідач?"
"Чому це робить його гіршим?"
"Як би це виглядало з активним слуханням?"

IV. Вправа: Парна робота – слухання без критики та порад (25 хвилин)
Мета: Потренуватися в парах на активному слуханні
Інструкція (3 хв):
"Зараз ви розділитись на пари. Один буде РОЗПОВІДАЧЕМ, інший – АКТИВНИМ СЛУХАЧЕМ.
РОЗПОВІДАЧ розповідатиме про проблему, яка його турбує. АКТИВНИЙ СЛУХАЧ:
Не перебивує
Не дає порад
Не говорить про себе
Просто ПРИСУТній
Періодично перефразує: 'Якщо я правильно розумію...'
Часові межі: 3 хвилини розповіді + 1 хвилина перефразування.
Тема для розповіді: 'Щось, що мене турбує на цьому тижні'
Потім поміняться місцями."
Парна робота (20 хв):
Пара 1: Розповідач (3 хв) + Перефразування (1 хв)
Пауза (1 хв)
Пара 2 (поміняються): Розповідач (3 хв) + Перефразування (1 хв)
(Всього 10 хвилин на пару, якщо 2-3 ротацій)
Обговорення після вправи (2 хв):
"Як почував себе розповідач, коли був почутий?"
"Як почув себе слухач, коли тримав увагу без рекомендацій?"
"Що було найскладніше?"

V. Практика: Відтворення почутого партнером (15 хвилин)
Мета: Виробити звичку перевірити розуміння
Формула перевірки (5 хв):
"Щоб переконатись, що ми справді слухали, мы можемо використовувати формулу:
'Якщо я правильно розумію, ти говориш, що [ВАША ИНТЕРПРЕТАЦІЯ]. Твої почуття – [ЕМОЦІЯ]. Тобі потрібна [ПОТРЕБА]. Правильно?'"
Приклад:
Друг: "Моя подруга мене ігнорує. Вона говорить зі мною, але я відчуваю, що вона мене не слуга."

Активний слухач: "Якщо я правильно розумію, ти кажеш, що твоя подруга змінила ставлення до тебе. Ти почуваєшся невважливою, бо тобі потрібна близькість та визнання. Правильно?"
Друг: "Так! Саме так!"

Вправа в триділах (10 хв):
Розділіть групу на трійки:
РОЗПОВІДАЧ – розповідає про проблему (2 хв)
СЛУХАЧ – активно слухає, потім перефразує (1 хв)
СПОСТЕРІГАЧ – спостерігає та дає зворотний зв'язок (1 хв)
Спостерігач оцінює:
Чи утримував слухач контакт очей?
Чи не перебивав?
Чи дав поради?
Наскільки точне було перефразування?
Ротація: кожен спробує кожну роль.

VI. Домашнє завдання (об'яснення – 5 хвилин)
ЗАВДАННЯ: Практика активного слухання в реальному житті

"Протягом тижня ви будете практикувати активне слухання у РЕАЛЬНИХ розмовах. Напишіть в щоденник про один випадок:
ДАТА: _____
РОЗМОВА З (ім'я особи):
_____
ВОНА РОЗПОВІДАЛА ПРО:
_____
ЯК Я СЛУХАВ/СЛУХАЛА:
- Я утримував/утримувала контакт очей: ДА / НІ
- Я не перебивав/не перебивала: ДА / НІ
- Я дав/дала поради: ДА / НІ (якщо так, то погано!)
- Я перефразував/переформулював: ДА / НІ
МОЇ СПОСТЕРЕЖЕННЯ:
_____
ЯК ЛЮДИНА ВІДРЕАГУВАЛА:
_____
ЩО Я ДІЗНАВСЯ/ДІЗНАЛАСЬ ПРО АКТИВНЕ СЛУХАННЯ:
_____
БОНУС:
"Якщо після активного слухання людина скаже: 'Дякую, ти справді мене слухаєш' – напишіть це! Це показує, що ви робите правильно."

ЗАНЯТТЯ 8: "Емпатичний діалог"

Тривалість: 90 хвилин
Мета: Навчити учнів формулювати емпатичні відповіді, які переводять конфлікти з деструктивного на конструктивний рівень
Необхідні матеріали: карточки з конфліктними висловлюваннями; робочі листи для трансформації; фліпчарт і маркери; щоденники емоцій; записуючий пристрій (для аудіозапису діалогів, опціонально).
Структура заняття
І. Вступ: Від "Ти винен" до "Мені потрібна" (10 хвилин)
Демонстрація різниці (5 хв):
Фасилітатор розіграє дві версії конфлікту:
ВЕРСІЯ 1: Звинувачувальна
Розговір: Однокласник не допустив вас займати на контрольній.

ВЕРСІЯ ЗВИНУВАЧЕННЯ:
Ви: "Ти такий скупий! Ти мені не друг! Ти завжди думаєш тільки про себе!"

РЕЗУЛЬТАТ: Друг розлючується, відповідає так само.
Конфлікт загострюється.
ВЕРСІЯ 2: Емпатична
ВЕРСІЯ ЕМПАТІЇ:
Ви: "Коли ти мені не допустив, я почувалась образленою, бо мені потрібна підтримка від друзів.
Розумію, що ти також нервував, але мені важна наша дружба. Як ми можемо це розв'язати?"

РЕЗУЛЬТАТ: Друг розумує. Обговорюють проблему. Можливо знаходять рішення.
Обговорення (5 хв):
"В якому випадку конфлікт розв'язується?"
"Чому перша версія гіршу?"
"Які слова змінились?"

ІІ. Психоедукація: Формула емпатичної відповіді (15 хвилин)
ФОРМУЛА ЕМПАТИЧНОЇ ВІДПОВІДІ:
КРОК 1: ПІДТВЕРДЖЕННЯ ЕМОЦІЇ (Я розумію, що ти почуваєшся...)
КРОК 2: НАЗВИТТЯ ЕМОЦІЇ (слово емоції)
КРОК 3: ПРИПУЩЕННЯ ПОТРЕБИ (бо тобі потрібна...)
КРОК 4: ВИРАЗ ПІДТРИМКИ (Я розумію важливість цього для тебе)
КРОК 5: ПРОПОЗИЦІЯ ДИЗАЛОГУ (Що ми можемо зробити?)
РОЗШИРЕНА ВЕРСІЯ:
"Я розумію, що ти почуваєшся [ЕМОЦІЯ],
бо тобі потрібна [ПОТРЕБА].
Це дійсно важливо для тебе.
Я хочу допомогти.
Що ти від мене потрібна?"
ПРИКЛАДИ:
Ситуація 1: Друг сумує
ЗВИНУВАЧЕННЯ: "Чому ти вроцем не розовезеш?"
ЕМПАТІЯ: "Я бачу, що ти сумуєш. Здається, ти почуваєшся самотньою. Мені важна твоя радість. Як я можу тобі допомогти? Хочеш посидіти разом? Або поговорити про те, що турбує?"

Ситуація 2: Однокласник розлючений
ЗВИНУВАЧЕННЯ: "Чого ти такий серйозний? Розслабся!"
ЕМПАТІЯ: "Я помітив/помітила, що ти розлючений. Щось турбує тебе. Я розумію, що це важливо для тебе. Якщо ти хочеш розповісти, я слухаю."

Ситуація 3: Батько/мати розлючені
ЗВИНУВАЧЕННЯ (яке батьки часто чують):
"Ви завжди мене критикуєте!"
ЕМПАТІЯ: "Мама/тато, я розумію, що ти турбуєшся за мене. Твоя критика зробить її, щоб ти справді мене любиш. Але іноді мне важко це почути. Можемо ми знайти спосіб, щоб ми обидва почували себе краще?"

ІІІ. Вправа: Перетворення звинувачень в емпатичні висловлювання (20 хвилин)
Мета: Навчити учнів трансформувати звинувачення
Робочий лист (15 хв):
Розділіть групу на пари. Кожна пара отримує конфліктне твердження. Завдання – перетворити на емпатичне висловлювання.
ЗВИНУВАЧУВАЛЬНІ ТВЕРДЖЕННЯ:
"Ти мене ненавидиш! Ти завжди мене ігноріеш!" Аналіз:
Емоція за твердженням: Я почуваюсь самотньою, відкинутою
Потреба: Мені потрібна близькість, вниманіе
Емпатична версія: "Коли ти мене ігноріеш, я почуваюсь самотньою, бо мені потрібна твоя близькість. Мені важна наша дружба. Можемо ми краще спілкуватися?"
"Ти такий егоїст! Ти думаєш тільки про себе!" Аналіз:
Емоція: Я почуваюсь невважливою, неоціненою
Потреба: Мені потрібна увага, визнання
Емпатична версія: "Коли ти не питаєш про мої проблеми, я почуваюсь невважливою, бо мені потрібна твоя увага та турбота. Твоя дружба мені багато значить."
"Ти завжди мене втручаєш! Чому ти мені не довіряєш?!" Аналіз:
Емоція: Я почуваюсь контрольованою, розлюченою
Потреба: Мені потрібна свобода, довіра

Емпатична версія: "Коли ти перевіряєш мене, я почуваюсь не-дорослою, бо мені потрібна твоя довіра та свобода. Розумію, що ти хочеш мого добра, але я потребую простору."
"Ти такий розбитий! Ти ніколи не справиш із завданнями!" Аналіз:
Емоція: Я почуваюсь невпевненою, розбитою
Потреба: Мені потрібна підтримка, вірю в себе
Емпатична версія: "Коли ти говориш, що я розбита, я почуваюсь невпевненою, бо мені потрібна твоя підтримка. Мені важно, що ти в мене вірив/вірила. Як ти можеш мене підтримати?"
"Ти мене видав! Ти розповів комусь мій секрет!" Аналіз:
Емоція: Я почуваюсь видавленною, ошуканою
Потреба: Мені потрібна довіра, приватність
Емпатична версія: "Коли ти розповів мій секрет, я почувалась видавленною, бо мені потрібна була твоя дискретність та довіра. Це було для мене важливо. Як ми можемо відновити довіру?"
Презентація (5 хв):
2-3 пари презентують свої трансформації. Решта слухають та дають зворотний зв'язок.

IV. Ролева гра: Типові конфлікти старшокласників – емпатичні відповіді (25 хвилин)
Мета: Закріпити навичку в реальних сценаріях
СЦЕНАРІЙ 1: Романтичний конфлікт (5 хв)
СИТУАЦІЯ: Дівчина відмовила хлопцю на запрошення на танець.
ХЛОПЕЦЬ (звинувачення): "Ти мене відхилила! Я ненавиджу себе! Я впевнений, що ти мене презираєш!"
ЕМПАТИЧНА ВІДПОВІДЬ (дівчина):
"Я розумію, що ти почуваєшся образленим.
Твоя сміливість мені дуже подобається.
Це не про те, що не так з тобою.
Це про те, що я не впевнена в своїх почуттях.
Ти мені як друг, і я не хочу втратити тебе.
Можемо ми просто залишатися друзями?
РЕЗУЛЬТАТ: Хлопець почувається розуміним, хоча розчарованим. Вони можуть залишити добрі відносини.

СЦЕНАРІЙ 2: Конфлікт з вчителем (5 хв)
СИТУАЦІЯ: Учитель поставив низьку оцінку за роботу.
УЧЕНЬ (звинувачення): "Ви мене ненавидите! Ви завжди мене штрафуєте!"
ЕМПАТИЧНА ВІДПОВІДЬ (учень):
"Пані/Пане, я розумію, що ви критикуєте мою роботу,
тому що вам залежить на моїх результатах.
Я також хочу займатись краще.
Можна вам запитати, які конкретно помилки я зробив?
І чи можемо ми знайти спосіб, щоб я покращив свої результати?"
РЕЗУЛЬТАТ: Учитель бачить, що учень дійсно хочет бути кращим. Вони можуть разом продумати план.

СЦЕНАРІЙ 3: Конфлікт з батьками (5 хв)
СИТУАЦІЯ: Батько/мати звинувачують у лінощах.
БАТЬКО/МАТИ: "Ти такий ледачий! Ти нічого не робиш!"
ЕМПАТИЧНА ВІДПОВІДЬ (підліток):
"Мамо/тато, я розумію, що ти хочеш, щоб я був/була більш відповідальним/ою.
Я також хочу робити краще.
Але іноді я почуваюсь розгубленим/ою і не знаю, з чого почати.
Можемо ми разом обговорити, що мне потрібно зробити найпервіше?

Я хочу вас не розчаровувати."
РЕЗУЛЬТАТ: Батьки бачать, що це не лінощі, а відсутність плану. Вони можуть допомогти.

СЦЕНАРІЙ 4: Конфлікт з другом (5 хф)
СИТУАЦІЯ: Друг пропустив вашу вечірку без будь-якого пояснення.
ВИ (звинувачення): "Як ти міг не прийти?! Ми друзі! Ти мене не цінуєш!"
ЕМПАТИЧНА ВІДПОВІДЬ (коли друг пояснює):
"Я розумію, що щось сталось, якщо ти не міг прийти. Я був/була розчарована, бо очікув/очікувала тебе. Але наша дружба для мене важливіша за одну вечірку. Що сталось? Як я можу тебе підтримати?"
РЕЗУЛЬТАТ: Друг відчувається розумінням. Він розповідає про свою проблему.
Перебіг ролевої гри:
Два добровольці грають сценарій
Все інші спостерігають та записують ЕМПАТИЧНУ відповідь, яку могли б дати
Обговорення: "Як змінилась ситуація?"

V. Контрольне завдання: Запис діалогу (15 хвилин)
Мета: Створити повний емпатичний діалог
Завдання: "Напишіть повний діалог (5-6 репік) між двома людьми, де конфлікт вирішується емпатичною комунікацією. Ситуацію вибирайте свою або з пропозицій."
ВАРІАНТИ СИТУАЦІЙ:
Однокласник спалив твою домашнюю роботу, і ти розлючена
Дівчина з класу розповідала про твій секрет
Ти запізнився на важливу зустріч, друг образлена
Ти отримав низку оцінку, батьки розчаровані
СТРУКТУРА ДІАЛОГУ:
СИТУАЦІЯ: _____
ПЕРШИЙ ВИСЛІВ (звинувачення):
Людина А: "_____"
ЕМПАТИЧНА ВІДПОВІДЬ (Людина Б):
Людина Б: "_____"
ПОДАЛЬШИЙ ДІАЛОГ (якість розв'язання):
Людина А: "_____"
Людина Б: "_____"
РЕЗУЛЬТАТ:
Вони: (розв'язали конфлікт / приймають рішення / домовляються)
_____
ПРИКЛАД ДІАЛОГУ:
СИТУАЦІЯ: Однокласник запозичив грошей на обід, але не повернув коли обіцяв Максим (звинувачення): "Ти такий брехун! Ти мені дав слово повернути гроші, а ти це забув! Я тебе більше не вірю!"
Іван (емпатична відповідь): "Максиме, я розумію, що ти розлючений на мене. Я справді забув про гроші - це моя вина. Тобі можна було на них розраховуватися, і я тебе розчарував. Як я можу це виправити? Я поверну гроші завтра, та буду дуже обережнішим з цього часу."
Максим: "Дякую, що ти це розумієш. Для мене важливо знати, що я можу на тебе розраховуватися. Добре, я чекатиму завтра. Давайте знову почнемо з нуля?"
Іван: "Так, дякую за те, що дав мені шанс. Ти для мене важливий друг."
РЕЗУЛЬТАТ: Вони розв'язали конфлікт та відновили довіру.

Письмова робота (10 хв):
Учні записують свої діалоги в щоденниках. Грайте спокійну музику.
Обговорення (5 хв):

"Хто хоче поділитися своїм діалогом?" (добровільно)
"Як змінилась якість комунікації в цих діалогах?"
"Де ви бачите емпатичні елементи?"

VI. Домашнє завдання (об'яснення – 5 хвилин)
ЗАВДАННЯ: Запис діалогу за методом ненасильницької комунікації
"На цьому тижні вибираєте ОДИН конфлікт, в якому ви могли б використати емпатичну комунікацію. Запишіть:
ДАТА: _____
КОНФЛІКТ (що сталось):
_____
ЗВИНУВАЧУВАЛЬНА ВЕРСІЯ (те, що я хотів/хотіла сказати):
_____
ЕМПАТИЧНА ВЕРСІЯ (те, що я насправді сказав/сказала):
_____
РЕАКЦІЯ ІНШОЇ ЛЮДИНИ:
_____
РЕЗУЛЬТАТ:
☐ Конфлікт вирішений
☐ Конфлікт зменшився
☐ Конфлікт залишився тим же
☐ Конфлікт погіршився
МОЇ СПОСТЕРЕЖЕННЯ:
_____
НАПЕТИКА: "Емпатична комунікація - це не магія. Іноді людина все одно буде злитися. Але ви зробите ВСЕ, що в ваших силах. Це все, що ви можете контролювати - вашу комунікацію, а не реакцію іншого."

МОДУЛЬ 3: КОНСТРУКТИВНІ СТРАТЕГІЇ ВИРІШЕННЯ КОНФЛІКТІВ
ЗАНЯТТЯ 9: "Карта конфлікту"
Тривалість: 90 хвилин
Мета: Навчити учнів структурувати конфліктну ситуацію для глибокого розуміння
Необхідні матеріали: робочі листи "Карта конфлікту" (друк А3); маркери різних кольорів; конфліктні сценарії (карточки); фліпчарти; щоденники емоцій; роектор для показу прикладу карти.
Структура заняття
І. Вступ: Чому карта потрібна? (8 хвилин)
Аналогія (4 хв):
Фасилітатор: "Уявіть: ви хочете їхати в нове місто. Ви можете їхати навмисне, надіючись знайти дорогу. А можете взяти карту, яка показує: де ви, де ви йдете, які перешкоди на шляху. Конфлікти - те ж саме. Коли ми розлючені, ми емоційно реагуємо. Коли ми берємо карту конфлікту, ми ВИБУДОВУЄМО ситуацію та розуміємо, як її розв'язати."
Введення структури (4 хв):
"Карта конфлікту має 4 рівні, від поверхневого до глибокого:

РІВЕНЬ 1: ПОЗИЦІЇ (те, що люди кажуть)
↓
РІВЕНЬ 2: ІНТЕРЕСИ (чому це для них важливо)
↓
РІВЕНЬ 3: ПОТРЕБИ (справжні причини, базові потреби)
↓
РІВЕНЬ 4: СТРАХИ (що лякає, якщо вони не отримають те, що хочуть)

"Більшість людей застрягають на рівні 1 (позиції). Перші три люди просто кричать одна на одну. Коли ми йдемо на рівень 4 (страхи), ми розуміємо ДУЖ справжню причину конфлікту."

II. Психоедукація: 4 рівні конфлікту (12 хвилин)
ДЕТАЛЬНЕ ПОЯСНЕННЯ З ПРИКЛАДОМ:
КОНФЛІКТНА СИТУАЦІЯ: Два однокласника розмовляли про один предмет на уроці
РІВЕНЬ 1: ПОЗИЦІЇ (ЩО ЛЮДИ ГОВОРЯТЬ)
Учень А: "Ти мені не даш матеріали!"
Учень Б: "Я тебе слухаю, а ти перебиваєш!"
ПОЗИЦІЇ - це то, що люди хочуть / не хочуть
"Я хочу матеріали" vs "Я не хочу матеріали"
ПРОБЛЕМА: Позиції часто конфліктують.
Кожен наполягає на своєму, і компроміс дуже важко знайти.

РІВЕНЬ 2: ІНТЕРЕСИ (ЧОМУ ЦЕ ДЛЯ НИХ ВАЖЛИВО)
Учень А: "Мене цікавить цей матеріал. Я не розумію теми, і мене це турбує."
Учень Б: "Мене цікавить порядок. Я хочу закінчити свою думку, перш ніж ти почнеш."
ІНТЕРЕСИ - глибші причини позицій. Тут вже видно, що люди мають РІЗНІ інтереси, але не обов'язково конфліктних!
ВІДКРИТТЯ: Обидва хочуть навчатися!
Можна знайти рішення, яке задовольняє обидвох.

РІВЕНЬ 3: ПОТРЕБИ (ЩО ЇМ СПРАВДІ ПОТРІБНА)
Учень А (глибше): "Мені потрібна допомога в розумінні теми. Мені потрібна відчувати себе компетентною."
Учень Б (глибше): "Мені потрібна повага до мого простору. Мені потрібно почувати себе почутим."
ПОТРЕБИ - базові психологічні потреби за Маслоу.Це те, що насправді мотивує поведінку.
ІНСАЙТ: Обидва хочуть бути ПОВАЖЛИВИМИ.
Їх потреби МОЖУТЬ бути задоволені одночасно.

РІВЕНЬ 4: СТРАХИ (ЧИМ ЇМ ЗАГРОЖУЄ)
Учень А (найглибше): "Я боюсь, що я не зможу скласти контрольну. Я боюсь, що батьки будуть розчаровані. Я боюсь, що я дура."
Учень Б (найглибше): "Я боюсь, що мене не будуть слухати. Я боюсь, що я невидимий. Я боюсь, що я не важливий."
СТРАХИ - найглибші причини конфлікту.
Коли ми розуміємо страхи, ми розуміємо реальну проблему.
ПРОРИВ: Обидва лякаються НЕВИДИМОСТІ!
Один боїться невидимості від вчителя/батьків, інший - невидимості від однолітків.
РІШЕННЯ: Вони можуть допомогти один одному почувати себе ВИДИМИМИ й ВАЖЛИВИМИ.

III. Вправа: Розв'язання 3 реальних конфліктних сценаріїв (35 хвилин)
Мета: Навчити учнів анал використовувати карту конфлікту
Розділіть групу на 3 підгрупи (35 хв):
Кожній група отримує конфліктний сценарій та робочий лист. Завдання - заповнити 4 рівні карти конфлікту.
РОБОЧИЙ ЛИСТ "КАРТА КОНФЛІКТУ":
КОНФЛІКТ: _____
СТОРОНИ: _____ vs _____

РІВЕНЬ 1: ПОЗИЦІЇ (ЩО ЛЮДИ КАЖУТЬ - їх вимоги)
Сторона А кажет: _____
Сторона Б кажет: _____

РІВЕНЬ 2: ІНТЕРЕСИ (ЧОМУ ЦЕ ДЛЯ НИХ ВАЖЛИВО)
Сторона А цікавить: _____
Сторона Б цікавить: _____

РІВЕНЬ 3: ПОТРЕБИ (СПРАВЖНІ ПСИХОЛОГІЧНІ ПОТРЕБИ)
Сторона А потребує: _____
Сторона Б потребує: _____

РІВЕНЬ 4: СТРАХИ (ЧЕМ ЇМ ЗАГРОЖУЄ)
Сторона А боїться: _____
Сторона Б боїться: _____

ГОЛОВНА ПЕРЕШКОДА (що робить конфлікт гострим):
_____
СПІЛЬНЕ (що обидві сторони хочуть насправді):
_____
МОЖЛИВЕ РІШЕННЯ (що задовольняє обидвох):
_____
СЦЕНАРІЙ 1: Конфлікт в проекті
СИТУАЦІЯ:
Два учні працюють над проектом. Один хоче все до дрібниці,
інший хоче скінчити скоріше. Вони мають не поговориці 2 дні.
ПОЗИЦІЇ:
А: "Ми повинні все переперевірити!"
Б: "Ми витратили вже 10 годин, пора здавати!"

СЦЕНАРІЙ 2: Конфлікт з командою
СИТУАЦІЯ:
На репетиції школьної вистави один актер постійно їде, що його партія занадто мала. Режисер не розуміє, чому він скучає.
ПОЗИЦІЇ:
А (актор): "Мне потрібно більше ліній!"
Б (режисер): "Але твоя партія идеальна для твого образу!"

СЦЕНАРІЙ 3: Конфлікт про розподіл домашніх справ
СИТУАЦІЯ:
В сім'ї конфлікт: однокласниця не робить домашні робіт, кажучи, що вона забезпечена школою.
ПОЗИЦІЇ:
А (батько/мати): "Ти ПОВИННА робити домашні справи!"
Б (підліток): "Я вже роблю хорошо в школі, чого вам ще потрібна від мене?"
Робота в групах (25 хв):
Кожна група:
Прочитує сценарій
Заповнює робочий лист (розмірковуючи вголос)
Записує на фліпчарті (для презентації)
Керування часом:
Читання: 2 хв

Обговорення та розмірковування: 15 хв
Записування на фліпчарті: 5 хв
Репетиція презентації: 3 хв
Презентація (10 хв):
Кожна група презентує (3 хв):
Сценарій
Позиції (рівень 1)
Переломний момент (коли вони перейшли на рівень 3-4)
Можливе рішення
Обговорення (5 хв):
"Як змінилось розуміння конфлікту, коли ви пройшли всі 4 рівні?"
"Коли позицій суперечать, але потреби комплементарні?"
"Як карта допомагає розв'язати конфлікт?"

IV. Практика: Домашнє завдання - Аналіз власного конфлікту (5 хвилин)
ЗАВДАННЯ: Аналіз власного недавнього конфлікту за схемою карти
"Протягом тижня вибраєте конфлікт, у якому ви брали участь. Заповніть карту конфлікту в щоденнику:
ДАТА: _____
КОНФЛІКТ:
_____
УЧАСНИКИ:
_____
РІВЕНЬ 1 - ПОЗИЦІЇ:
Я кажу: _____
Інша людина каже: _____
РІВЕНЬ 2 - ІНТЕРЕСИ:
Мне цікавить: _____
Іншій людині цікавить: _____
РІВЕНЬ 3 - ПОТРЕБИ:
Мне потребує: _____
Іншій людині потребує: _____
РІВЕНЬ 4 - СТРАХИ:
Я боюсь: _____
Інша людина боїться: _____
ГОЛОВНЕ ВІДКРИТТЯ:
_____
МОЖЛИВЕ РІШЕННЯ:
_____
НАПЕТИКА: "Не всі конфлікти розв'язуються. Але розуміння карти дозволяє вам:
Не брати все близько до серця
Зрозуміти, чого справді хоче інша людина
Знайти спільне підґрунтя
Комунікувати краще"

ЗАНЯТТЯ 10: "Переговори від "виграй-виграю"

Тривалість: 90 хв
Тривалість: 90 хвилин
Мета: Навчити учнів розрізняти різні стратегії за Томасом-Кілманом та вибирати найкращу залежно від контексту

Необхідні матеріали: схема моделі Томаса-Кілмана (друк А3); карточки з ситуаціями (20-25 шт); робочі листи "Коли використовувати яку стратегію"; щоденники емоцій; фліпчарти і маркери; проектор для показу схеми.
Структура заняття
І. Вступ: П'ять шляхів у конфлікті (10 хвилин)
Актуалізація знань (5 хв):
Фасилітатор: "На минулих заняттях ми говорили про співпрацю та win-win рішення. Але чи завжди співпраця - найкраща стратегія? Сьогодні ми дізнаємось, що в різних ситуаціях потрібні РІЗНІ стратегії."
Демонстрація схеми Томаса-Кілмана (5 хв):
МОДЕЛЬ ТОМАСА-КІЛМАНА: 5 СТРАТЕГІЙ ПОВЕДІНКИ В КОНФЛІКТІ

——→ НАПОРИСТІСТЬ (мої інтереси) ——→ | СУПЕРНИЦТВО | СПІВПРАЦЯ | КОМПРОМІС | УНИКНЕННЯ | ПРИСТОСУВАННЯ | ——→ КООПЕРАЦІЯ (інтереси іншого)

СУПЕРНИЦТВО (Я виграю - Ти програєш):
+ Висока напористість, низька кооперація
+ Коли: Екстрена ситуація, життя під загрозою

СПІВПРАЦЯ (Я виграю - Ти виграєш):
+ Висока напористість, висока кооперація
+ Коли: Важливі відносини + важлива проблема

КОМПРОМІС (Ми обидва поступаємось):
+ Середня напористість, середня кооперація
+ Коли: Час обмежений, потрібно швидке рішення

УНИКНЕННЯ (Ні виграшу, ні програшу):
+ Низька напористість, низька кооперація
+ Коли: Проблема незначна або потрібен час

ПРИСТОСУВАННЯ (Ти виграєш - Я програю):
+ Низька напористість, висока кооперація
+ Коли: Відносини важливіші за результат

ІІ. Психоедукація: Коли користуватися якою стратегією (15 хвилин)
ДЕТАЛЬНИЙ АНАЛІЗ КОЖНОЇ СТРАТЕГІЇ:
1. СПІВПРАЦЯ (найкраща довгострокова стратегія)
КОЛИ ВИКОРИСТОВУВАТИ:
✓ Відносини важливі (друзі, сім'я, колеги)
✓ Проблема складна і потребує креативного рішення
✓ Обидві сторони готові витратити час
✓ Ви хочете навчитися від конфлікту
ПРИКЛАД:
Ви і ваш друг вибираєте, де провести вихідні.
Ви хочете на природу, він - у місто.
→ СПІВПРАЦЯ: "Давайте поїдемо за місто на день, а ввечері підемо в кіно в місті"
ПЕРЕВАГИ: Обидва задоволені, відносини зміцнюються
НЕДОЛІКИ: Займає багато часу

2. КОМПРОМІС (швидке рішення)

КОЛИ ВИКОРИСТОВУВАТИ:
✓ Час обмежений
✓ Обидві сторони мають рівні ресурси/силу
✓ Проблема помірно важлива
✓ Співпраця не вийшла
ПРИКЛАД:
Двоє однокласників хочуть бути капітанами команди.
→ КОМПРОМІС: "Ти будеш капітаном цього семестру, я - наступного"
ПЕРЕВАГИ: Швидко, обидва щось отримують
НЕДОЛІКИ: Ніхто не отримує всього, що хотів

3 ПРИСТОСУВАННЯ (відносини важливіші)
КОЛИ ВИКОРИСТОВУВАТИ:
✓ Ви зрозуміли, що помиляєтесь
✓ Проблема важливіша для іншої людини
✓ Відносини цінніші за результат
✓ Ви хочете "накопичити кредит" на майбутнє
ПРИКЛАД:
Подруга хоче йти на концерт групи, яка вам не подобається. Але ви знаєте, що це її улюблена група.
→ ПРИСТОСУВАННЯ: "Добре, підемо на концерт. Я хочу провести з тобою час"
ПЕРЕВАГИ: Відносини зміцнюються, ви показуєте турботу
НЕДОЛІКИ: Ви жертвуєте своїми бажаннями

4 СУПЕРНИЦТВО (коли немає вибору)
КОЛИ ВИКОРИСТОВУВАТИ:
✓ Екстрена ситуація (небезпека)
✓ Важливе рішення, яке не можна відкласти
✓ Ви маєте повну відповідальність
✓ Інші стратегії не працюють
ПРИКЛАД:
Ваш друг хоче керувати машиною п'яним.
→ СУПЕРНИЦТВО: "Ні, я візьму ключі. Це небезпечно для тебе та інших"
ПЕРЕВАГИ: Швидке рішення, захищає від небезпеки
НЕДОЛІКИ: Може пошкодити відносинам
⚠ УВАГА: Не зловживайте цією стратегією!

5 УНИКНЕННЯ (стратегічне відступлення)
КОЛИ ВИКОРИСТОВУВАТИ:
✓ Проблема тривіальна
✓ Ви потребуєте часу, щоб охолонути
✓ Ви не маєте достатньо інформації
✓ Хтось інший краще вирішить проблему
✓ Конфлікт занадто ризикований зараз
ПРИКЛАД:
Однокласник дражнить вас. Ви розлючені.
→ УНИКНЕННЯ (ТИМЧАСОВЕ): "Я піду, щоб охолонути. Поговоримо пізніше, коли обидва будемо спокійні"
ПЕРЕВАГИ: Дає час на обробку емоцій

НЕДОЛІКИ: Проблема не вирішується
⚠ УВАГА: Це НЕ ігнорування проблеми назавжди!
КЛЮЧОВИЙ ПРИНЦИП:
"Немає поганих стратегій. Є лише невідповідні стратегії для певних ситуацій. Ваша мудрість - розпізнавати, яку стратегію використовувати КОЛИ."

III. Вправа: Розрізнення ситуацій (25 хвилин)
Мета: Навчити учнів розпізнавати контекст та вибирати стратегію
Робочий лист:
СИТУАЦІЯ → СТРАТЕГІЯ
Прочитайте кожну ситуацію. Виберіть найкращу стратегію та поясніть, чому.

СИТУАЦІЯ 1:
Ваш друг запозичив вашу улюблену книгу і загубив її. Книга коштувала 200 грн. Він каже, що не може віддати гроші.
Стратегія: _____
Чому: _____

СИТУАЦІЯ 2:
На репетиції шкільної вистави режисер критикує вашу гру. Ви думаєте, що він неправий, але він - керівник проекту.
Стратегія: _____
Чому: _____

СИТУАЦІЯ 3:
Двоє ваших друзів сваряться. Вони просять вас вибрати чий бік. Ви не хочете псувати відносини з жодним.
Стратегія: _____
Чому: _____

СИТУАЦІЯ 4:
Ваш молодший брат хоче грати на вашому комп'ютері під час вашої важливої роботи. Він плаче.
Стратегія: _____
Чому: _____

СИТУАЦІЯ 5:
Ваш однокласник списує на контрольній. Вчитель запитує вас, чи ви щось бачили.
Стратегія: _____
Чому: _____

СИТУАЦІЯ 6:
Батьки хочуть, щоб ви навчались у медичному університеті, але ви мрієте про мистецтво.
Стратегія: _____
Чому: _____

СИТУАЦІЯ 7:
Ваша подруга постійно запізнюється на зустрічі. Це вже п'ятий раз за місяць.
Стратегія: _____
Чому: _____

СИТУАЦІЯ 8:

Під час групового проекту один учасник нічого не робить, але хоче рівну оцінку.
Стратегія: _____
Чому: _____

СИТУАЦІЯ 9:
Ви бачите, що ваш друг хоче почати палити. Він каже, що це його вибір.
Стратегія: _____
Чому: _____

СИТУАЦІЯ 10:
Ваші батьки сваряться про гроші. Ви не знаєте, чи втручатись.
Стратегія: _____
Чому: _____

ВІДПОВІДІ-ПРИКЛАДИ (для фасилітатора):
СИТУАЦІЯ 1 (Друг загубив книгу):
Стратегія: СПІВПРАЦЯ або КОМПРОМІС
Чому: Відносини важливі. Можна знайти рішення (напр., він купить нову книгу або віддасть частинами)

СИТУАЦІЯ 2 (Критика режисера):
Стратегія: ПРИСТОСУВАННЯ (з елементами СПІВПРАЦІ)
Чому: Режисер - керівник. Можна прийняти критику, але ввічливо запитати уточнення

СИТУАЦІЯ 3 (Друзі сваряться):
Стратегія: УНИКНЕННЯ (нейтралітет)
Чому: Це їхній конфлікт. Ви можете підтримати обох окремо, але не вибирати боку

СИТУАЦІЯ 4 (Брат хоче грати):
Стратегія: КОМПРОМІС
Чому: "Зачекай 30 хвилин, поки я закінчу. Потім пограємо разом"

СИТУАЦІЯ 5 (Списування):
Стратегія: УНИКНЕННЯ (не доносити) + особиста розмова з однокласником
Чому: Складна етична ситуація. Можна поговорити наодинці

СИТУАЦІЯ 6 (Кар'єрний вибір):
Стратегія: СПІВПРАЦЯ
Чому: Це важливе життєве рішення. Потрібен діалог з батьками про ваші справжні мрії

СИТУАЦІЯ 7 (Запізнення подруги):
Стратегія: СПІВПРАЦЯ (розмова про межі)
Чому: Відносини важливі, але ваш час також важливий. Потрібна відверта розмова

СИТУАЦІЯ 8 (Групова робота):
Стратегія: СПІВПРАЦЯ → якщо не працює → СУПЕРНИЦТВО (звернення до вчителя)
Чому: Спочатку розмова в групі. Якщо не працює - захист своїх інтересів

СИТУАЦІЯ 9 (Друг хоче палити):
Стратегія: СУПЕРНИЦТВО (втручання)
Чому: Це питання здоров'я. Ви маєте право висловити сильну позицію

СИТУАЦІЯ 10 (Батьки сваряться):
Стратегія: УНИКНЕННЯ
Чому: Це їхній дорослий конфлікт. Ви можете підтримати кожного окремо
Робота в групах (15 хв):
Розділіть учнів на групи по 4. Кожна група обговорює 3-4 ситуації.
Презентація (10 хв):
Кожна група презентує 1-2 найскладніші ситуації. Обговорюють різні думки.

IV. Кейси: Відпрацювання вибору стратегії (20 хвилин)
Мета: Закріпити навичку швидкого вибору стратегії
КЕЙС 1: Конфлікт цінностей (7 хв)
СИТУАЦІЯ:
Ваш найкращий друг почав розповідати расистські жарти. Вам це дуже неприємно, але він каже: "Це просто гумор, розслабся!"
ВАРІАНТИ СТРАТЕГІЙ:
А) УНИКНЕННЯ:
"Ігнорую його жарти, не реагую"
→ Проблема: Мовчання = згода. Відносини погіршуються внутрішньо
Б) СУПЕРНИЦТВО:
"Ти расист! Я з тобою більше не спілкуюсь!"
→ Проблема: Відносини розриваються, але принципи захищені
В) СПІВПРАЦЯ:
"Слухай, мені дуже некомфортно від таких жартів. Я знаю, що ти не маєш злого умислу, але це справді образливо для людей. Можемо ми жартувати про щось інше?"
→ Найкраще: Ви висловлюєте межі + даєте другові шанс змінитися

ОБГОВОРЕННЯ:
- Чому співпраця тут найкраща?
- Коли варто використати суперництво (якщо друг не змінюється)?

КЕЙС 2: Конфлікт інтересів (7 хв)
СИТУАЦІЯ:
Ви і ваша сестра хочете використовувати одну кімнату для різних цілей. Ви хочете тишу для навчання, вона хоче слухати музику.
ВАРІАНТИ СТРАТЕГІЙ:
А) СУПЕРНИЦТВО:
"Це моя кімната теж! Вимкни музику!"
→ Проблема: Конфлікт загострюється
Б) ПРИСТОСУВАННЯ:
"Добре, слухай музику, я піду в іншу кімнату"
→ Проблема: Ви не можете завжди поступатися
В) КОМПРОМІС:
"Давай ти слухаєш музику до 18:00, а потім я займаюсь у тиші"
→ Добре: Швидке рішення, обидва отримують щось
Г) СПІВПРАЦЯ:
"Давай подумаємо разом. Можливо, ти можеш слухати в навушниках? Або ми можемо створити розклад?"
→ Найкраще: Креативне рішення, відносини зберігаються
ОБГОВОРЕННЯ:
- Чим компроміс відрізняється від співпраці?
- Коли компроміс кращий (якщо час обмежений)?

КЕЙС 3: Етична дилема (6 хв)
СИТУАЦІЯ:
Ви побачили, що ваш друг вкрав щось з магазину. Він просить вас не казати нікому.
ВАРІАНТИ СТРАТЕГІЙ:
А) УНИКНЕННЯ:
"Я нічого не бачив, це не моя справа"
→ Проблема: Ви стаєте співучасником, внутрішній конфлікт
Б) СУПЕРНИЦТВО:
"Я скажу твоїм батькам / поліції"
→ Проблема: Друг вас ненавидить, але ви дієте за принципами
В) СПІВПРАЦЯ:
"Я турбуюсь про тебе. Повернемо це разом. Я допоможу тобі все виправити"
→ Найкраще: Ви підтримуєте друга, але не підтримуєте крадіжку
ОБГОВОРЕННЯ:
- Чи є ситуації, коли уникнення етично неправильне?
- Як балансувати між лояльністю та принципами?

V. Практика: Інструменти для кожної стратегії (15 хвилин)
Мета: Дати учням конкретні фрази для кожної стратегії
ФРАЗИ-ІНСТРУМЕНТИ:

СПІВПРАЦЯ (найскладніша, але найефективніша)
Крок 1: Визнайте конфлікт
"Я бачу, що у нас різні думки. Давайте обговоримо"
Крок 2: Висловіть свої інтереси
"Мені важливо _____, тому що _____"
Крок 3: Дізнайтесь інтереси іншої людини
"Що для тебе важливо в цій ситуації?"
Крок 4: Генеруйте рішення разом
"Як ми можемо задовольнити обох? Які є варіанти?"
Крок 5: Оцініть та виберіть
"З цих варіантів, який найкращий для нас обох?"

КОМПРОМІС (швидке рішення)
"Давайте поділимо це порівну"
"Ти отримуєш _____, я отримую _____"
"Зустрінемось посередині"
"Цього разу твій вибір, наступного - мій"

ПРИСТОСУВАННЯ (поступка)
"Добре, нехай буде по-твоєму"
"Я розумію, що це важливіше для тебе"
"Наші відносини цінніші за це питання"
"Я помилився/помилилась, ти маєш рацію"

СУПЕРНИЦТВО (лише в екстрених випадках!)
"Це небезпечно, я не можу дозволити"
"Мені дуже прикро, але рішення вже прийняте"
"Це питання принципів для мене"
"Я розумію, що ти не згоден, але так має бути"

⚠ ПІСЛЯ суперництва: "Я знаю, що тобі це не подобається. Давай поговоримо, коли ти будеш готовий"

УНИКНЕННЯ (стратегічне відступлення)
"Мені потрібен час, щоб обдумати це"
"Давай повернемось до цього пізніше"
"Я зараз занадто емоційний/емоційна, щоб обговорювати"
"Це не найкращий час для розмови"

⚠ ВАЖЛИВО: Завжди вкажіть, КОЛИ ви повернетесь до проблеми!
"Давай поговоримо завтра о 15:00"

Вправа в парах (10 хв):
Учні в парах практикують фрази для кожної стратегії.
Сценарій для практики:
СИТУАЦІЯ: Ви хочете йти на вечірку, батьки проти
ПРАКТИКУЙТЕ:
1. Фрази СПІВПРАЦІ (2 хв):
   "Мамо/тато, я розумію твою турботу. Що саме тебе хвилює? Давай знайдемо рішення разом"
2. Фрази КОМПРОМІСУ (2 хв):
   "Можу я піти на 2 години замість 4?"
3. Фрази ПРИСТОСУВАННЯ (2 хв):
   "Добре, я залишусь вдома. Розумію, що ти турбуєшся"
4. Фрази СУПЕРНИЦТВА (НЕ рекомендується з батьками!):
   "Я вже дорослий/доросла, я йду!"
5. Фрази УНИКНЕННЯ (2 хв):
   "Давай поговоримо про це ввечері, коли ти не втомлений/втомлена"

VI. Домашнє завдання (об'яснення – 5 хвилин)
ЗАВДАННЯ: Щоденник стратегій
"Протягом тижня записуйте кожен конфлікт або напружену ситуацію. Проаналізуйте, яку стратегію ви використали та чи була вона найкращою.
ДАТА: _____
СИТУАЦІЯ:
_____
ЯКУ СТРАТЕГІЮ Я ВИКОРИСТАВ/ВИКОРИСТАЛА:
☐ Співпраця ☐ Компроміс ☐ Пристосування ☐ Суперництво ☐ Уникнення
ЧОМУ Я ВИБРАВ/ВИБРАЛА ЦЮ СТРАТЕГІЮ:
_____
РЕЗУЛЬТАТ:
_____
ЧИ БУЛА ЦЕ НАЙКРАЩА СТРАТЕГІЯ? ДА / НІ
ЯКЩО НІ, ЯКА СТРАТЕГІЯ БУЛА Б КРАЩОЮ:
_____
ЩО Я НАВЧИВСЯ/НАВЧИЛАСЬ:
_____
БОНУС:
Проаналізуйте одну ситуацію, де ви використали УНИКНЕННЯ чи СУПЕРНИЦТВО. Чи могли ви використати СПІВПРАЦЮ замість цього?"

ЗАНЯТТЯ 11: "Конфлікт як можливість"

Тривалість: 90 хвилин

Мета: Змінити сприйняття конфліктів з "загрози" на "можливість для зростання"
Необхідні матеріали: карточки з прикладами конфліктів; робочі листи "Що я дізнався з конфлікту"; щоденники емоцій; фліпчарти і маркери; проектор; кольорові наліпки.
Структура заняття
І. Вступ: Зміна парадигми (10 хвилин)
Провокаційне запитання (5 хв):
Фасилітатор: "Піднесіть руку, хто любить конфлікти?"
(Зазвичай ніхто не підніме руку)
"А тепер запитання: хто любить зростати, ставати сильнішим, навчатися?"
(Більшість підніме руку)
"Тоді у мене новина: конфлікти - це ГОЛОВНИЙ спосіб зростання. Без конфліктів ми б залишалися незрілими, залежними та слабкими."
Історія (5 хв):
"Знаєте, як тренуються м'язи? Ви даєте їм опір (вагу). М'язи рвуться (мікротравми), а потім відновлюються сильнішими. БЕЗ опору, БЕЗ "травми" - немає зростання. Конфлікти - це емоційні "ваги". Вони важкі. Вони болючі. Але після них ви сильніші."

ІІ. Психоедукація: Конфлікт як навчальна ситуація (15 хвилин)
ЩО ВИ МОЖЕТЕ НАВЧИТИСЯ З КОНФЛІКТУ:
1 САМОПІЗНАННЯ
Конфлікт показує ваші:
• ТРИГЕРИ (що вас запускає)

ТАБЛИЦЯ АНАЛІЗУ (записуйте на фліпчарті):

СЦЕНАРІЙ	СТРАТЕГІЯ	ЕФЕКТИВНІСТЬ	АЛЬТЕРНАТИВА
Конфлікт з батьками	Емпатична комунікація	✓ Висока	Могли б додати переосмислення
Конфлікт з вчителем	Активне слухання	✓ Середня	Потрібно було попросити пояснення
Конфлікт з другом	Уникнення (помилка!)	✗ Низька	Емпатичний діалог + часу на обробку
Конфлікт у колективі	Win-win переговори	✓ Висока	Відмінно, можна було б додати посередника

Ключові висновки:
- "Які стратегії працювали найкраще?"
- "Коли стратегія не працювала, чому?"
- "Що ви дізнались про себе?"

ІІІ. Рефлексія: Що я дізнався/дізналась (20 хвилин)
Індивідуальна письмова робота (15 хв):
"Відкрийте щоденник на першій сторінці, де ви записували емоції на першому занятті. Прочитайте. Потім напишіть рефлексію."
СТРУКТУРА РЕФЛЕКСІЇ:
МОЯ ПОДОРОЖ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ
ЯК Я ЗМІНИВСЯ/ЗМІНИЛАСЬ:
Найбільша зміна в моїй поведінці:

Найважливіша навичка, яку я розвинув/розвинула:

Ситуація, де я побачив/побачила свій зріст:

ТРИ НАЙВАЖЛИВІШІ ІНСАЙТИ:
Інсайт 1: _____ (напр.: "Я дізнався, що мій гнів – це часто страх")
Інсайт 2: _____ (напр.: "Коли я слухаю активно, люди більше відкриваються")
Інсайт 3: _____ (напр.: "Конфлікти не погані – це можливість зростати")
ЯКА ТЕХНІКА НАЙБІЛЬШЕ ВПЛИНУЛА НА МОЄ ЖИТТЯ:
Техніка: _____ (напр.: Дихання 4-7-8, Активне слухання, Переосмислення)
Як я її використовую:

Результат:

ВИКЛИК, ЯКИЙ Я ПОДОЛАВ/ПОДОЛАЛА:
Ситуація: _____
Що я робив/робила раніше:

Що я зробив/зробила зараз (завдяки програмі):

Результат:

ЛЮДИНА, ЯКІЙ Я ВДЯЧНИЙ/ВДЯЧНА:
Ім'я: _____
За що я вдячний/вдячна:

Як я можу це висловити:

Обговорення в малих групах (5 хв):
Учні діляться в групах по 3-4 особи найважливішими інсайтами.

IV. Вправа: Складання особистого плану розвитку на наступний період (20 хвилин)
Мета: Створити дорожню карту для подальшого зростання
ПЛАН РОЗВИТКУ НА 3-6 МІСЯЦІВ:
МІЙ ПЛАН РОЗВИТКУ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ
РОЗДІЛ 1: ЩО Я ХОЧУ РОЗВИВАТИ ДАЛІ
Навичка 1: _____ (напр.: Більш глибоке активне слухання)
Чому це важливо для мене:

Як я це робитиму:

Як я оцінюватиму прогрес:

РОЗДІЛ 2: КОНКРЕТНІ ДІЄТВА НА НАСТУПНИЙ МІСЯЦЬ
ТИЖДЕНЬ 1: Завдання:
Що я практикуватиму щодня: _____
ТИЖДЕНЬ 2: Завдання:
Що я практикуватиму щодня: _____

ТИЖДЕНЬ 3: Завдання:
Що я практикуватиму щодня: _____
ТИЖДЕНЬ 4: Завдання:
Що я практикуватиму щодня: _____
РОЗДІЛ 3: МОЇ ВИКЛИКИ ТА ЯК Я З НИМИ ВПОРАЮСЯ
Виклик 1: _____ (напр.: Я все ще іноді уникаю конфліктів)
Стратегія подолання:

Підтримка, яка мені потрібна:

Виклик 2: _____
Стратегія подолання:

Підтримка, яка мені потрібна:

РОЗДІЛ 4: ЯК Я БУДУ ПІДТРИМУВАТИ СВОЇ НАВИЧКИ
☐ Щоденник емоцій (скільки разів на тиждень: ____) ☐ Техніки релаксації (скільки разів на тиждень: ____) ☐ Активне слухання в розмовах (щодня) ☐ Емпатична комунікація (коли виникає конфлікт) ☐ Переосмислення (коли стрес) ☐ Звернення за підтримкою (коли потребую)
Де я запишу свій прогрес: ☐ У щоденнику емоцій ☐ У телефоні (додаток: _____) ☐ На паперах на стіні
РОЗДІЛ 5: ПЕРЕВІРКА ПРОГРЕСУ
Через 1 місяць я перевірю:

Через 3 місяці я перевірю:

Через 6 місяців я перевірю:

Якщо я не досягну прогресу, я: ☐ Поверну до цих занять ☐ Запитаю допомогу у психолога ☐ Знайду нову стратегію ☐ Буду терплячим/терплячою до себе та продовжу практикувати

Письмова робота (15 хв):
Учні заповнюють план розвитку в щоденниках.
Обговорення (5 хв):
- "Хто хоче поділитися своїм планом?"
- "Яка навичка найбільш потребує подальшого розвитку?"

V. Презентація: Кожен учень ділиться однією найважливішою навичкою (20 хвилин)
Мета: Закріпити знання через викладання іншим
Формат (по 1-2 хв на учня):
Кожен учень стає перед групою і говорить:
"Найважливіша навичка, яку я розвинув/розвинула – це _____.
Раніше я _____, а зараз я _____.
Завдяки цій навичці я зміг/змогла _____.
Ця навичка допоможе мені в майбутньому, тому що _____.
Я рекомендую всім практикувати цю навичку, бо _____."

Після кожної презентації – аплодисменти!

VI. Вручення "Сертифікатів навичок" (5 хвилин)
Урочиста частина:
Фасилітатор: "11 тижнів тому ви прийшли сюди як учні, які хотіли розвинути свій емоційний інтелект. Сьогодні ви виходите звідси як люди, які володіють інструментами для ефективної взаємодії, конструктивного розв'язання конфліктів та подолання стресу.Ви не ідеальні. Ви все ще будете помилятися. Але тепер ви знаєте, що робити. Ви готові."
Кожен учень отримує сертифікат:

🏆 СЕРТИФІКАТ НАВИЧОК 🏆
Програма розвитку емоційного інтелекту

Присвоюється:
[ІМ'Я УЧНЯ/УЧЕНИЦІ]
За успішне опанування наступних навичок:
✓ САМОРЕГУЛЯЦІЯ емоцій (дихання, релаксація) ✓ РОЗУМІННЯ інших (емпатія, активне слухання) ✓ РОЗВ'ЯЗАННЯ конфліктів (співпраця, переговори) ✓ ПОДОЛАННЯ стресу (переосмислення, адаптивні стратегії)
Ти продемонстрував/продемонструвала готовність до: • Конструктивної взаємодії в конфліктах • Емпатичного спілкування • Відповідального керування емоціями
Ти готовий/готова використовувати ці навички в реальному житті.
Дата: _____ Підпис фасилітатора: _____
"Емоційний інтелект – ключ до успіху"

VI. Завершальне коло: Подяки та прощання (5 хвилин)
Фінальне коло:
Всі стоять у колі, тримаючись за руки.
Фасилітатор: "Давайте закінчимо нашу програму так, як ми почали – разом. Кожен скаже одне слово, яке описує його досвід у програмі."
(Кожен учень по черзі каже одне слово: "Зростання", "Відкриття", "Підтримка", "Сміливість", "Дружба", тощо)
Фасилітатор: "Дякую вам за довіру, за вашу відвагу бути чесними з собою та іншими. Ви завжди можете повернутися до цих технік. Вони ваші назавжди. Успіхів вам!"